ΤΕΥΧΟΣ 3

Κ.Κ.Κ.

ΑΓΩΝΑΣ
ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ Κ. Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΓΕΝΑΡΗΣ 1977

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΥΠΡΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἐχτύπωση
Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ
Διεύθυνσης Βυζαντίου, 6Β – ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΤΗΛ. 46308
ΛΕΜΕΣΟΣ ΤΗΛ. 54277

ΤΙΜΗ 250 Μίλς

Σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος δημοσιεύονται: Σελίς

53 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Στὶς 21 τοῦ Γενάρη τοῦ 1924 οἱ Κομμουνιστὲς ὅλου τοῦ κόσμου, ἡ ἐργατικὴ τάξη τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης, τὸ παγκόσμιο προλεταριακὸ κίνημα καὶ ὅλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι λαοὶ τοῦ κόσμου θρήνησαν τὸν θάνατο τοῦ μεγάλου ἐπαναστάτη ἡγέτη, τοῦ δασκάλου καὶ συντρόφου Βλαδίμηρου Ἰλίτς Λένιν.

Τὸ ἰατρικὸ δελτίο ἔλεγε... Ἡ κυριώτερη ἀρρώστεια τοῦ Λένιν ἦταν ἡ ἀπότομη σκλήρυνση τῶν ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ διανοητικὴ ἐργασία. Ἡ ἄμεση αἰτία τοῦ θανάτου ἦταν ἡ ἐγκεφαλικὴ συμφόρηση.

Ἡ ἐξασθένηση καὶ ὁ θάνατος τοῦ Λένιν ἐπισπεύτηκαν ἐξ αἰτίας τῶν βαριῶν τραυμάτων ποὺ προκάλεσε ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας του τρία χρόνια πρίν. Ἡ ὑπεράνθρωπη ἐντατικὴ προσπάθεια, ἡ ἀδιάκοπη καὶ χωρὶς ἀνάπαυλα ἐργασία καὶ ἡ πάλη γιὰ τὴν εὐημερία τοῦ λαοῦ κόψανε πρόωρα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ Λένιν...

Ὁ Λένιν πέθανε, τιμημένος μὲ τὴν ἀγάπη τῶν κομμουνιστῶν, τῶν προλεταρίων καὶ τῶν λαῶν ὅλου τοῦ Κόσμου. Ἀφήνοντας πίσω του ἕνα μεγάλο ἔργο, ποὺ θὰ φωτίζει ἀσταμάτητα τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν λαϊκῶν κινημάτων γιὰ τὴν Λευτεριά, τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια, γιὰ τὸν Σοσιαλισμό.

Ἡ κληρονομιὰ ποὺ ἄφησε, γιὰ τὸ παγκόσμιο ἐργατικὸ κίνημα καὶ τοὺς λαοὺς ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι ἀνεκτίμητη, πόση ποὺ δὲν ἀμφισβητήθηκε ἀπὸ κανένα. Μὲ τὴν φωτισμένη καθοδήγηση τοῦ Λένιν τὸ κόμμα τῶν Μπολσεβίκων, τὸ πρῶτο κόμμα νέου τύπου, ὁδήγησε σωστὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαὸ τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης στὴν πραγματοποίηση τῆς πρώτης Σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης, στὸ τσάκισμα τῶν καπιταλιστῶν καὶ τῶν τσιφλικάδων, στὴν Νίκη καὶ στὴν ἐφαρμογὴ τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Μὲ τὴν σθεναρή του πάλη, ὁ Λένιν, σάρωσε ὅλες τὶς ἐπιφυλάξεις καὶ ἀντιδράσεις, ἀφοῦ διάκρινε καὶ καθόρισε σωστὰ τὶς ἀντικειμενικὲς καὶ ὑποκειμενικὲς συνθῆκες καὶ μὲ τὸ σύνθημα «Τώρα ἢ Ποτὲ» ἄνοιξε τὸν δρόμο στὴν πρώτη Σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ποὺ ἔκανε πράξη καὶ ἐπαλήθεψε τὴν Μαρξιστικὴ θεωρία.

Ἡ ἐπικράτηση τῆς πρώτης Σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης σκόρπισε σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο πίστη καὶ πεποίθηση γιὰ τὶς καινούργιες ἰδέες, ἐμπιστοσύνη στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τοὺς Κομμουνιστὲς καὶ ἀποτέλεσε τὴν βάση γιὰ τὸ ἅπλωμα τῆς Μαρξιστικῆς θεωρίας, ἔτσι ποὺ ἀμέσως μετὰ νὰ δημιουργηθοῦν σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο Μαρξιστικοὶ φορεῖς. Ἦταν ἡ Σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ποὺ ἀπόδειξε τὴν δυνατότητα ἐπικράτησης τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὴν ἀνάγκη τῆς ἔνοπλης πάλης γιὰ ἀνατροπὴ τοῦ παλιοῦ κοινωνικοῦ συστήματος, τὴν ἀνάγκη τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου γιὰ τὴν στερέωση καὶ τὴν συνέχιση τῆς ἐπανάστασης μετὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας καὶ γιὰ τὸ τσάκισμα ὅλων τῶν αντεπαναστατικῶν δυνάμεων ποὺ καὶ μετὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη, παραμένουν, καὶ ἐπιδιώκουν λυσσαλέα τὴν παλινόρθωση.

Τὴ νύχτα στὶς 21 μὲ 22 τοῦ Γενάρη ἔγινε ἔχτακτη ὁλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. (μπ) καὶ τὰ χαράματα στὶς 22 τοῦ Γενάρη τὸ ραδιόφωνο μετάδωσε τὴν θλιβερὴ εἴδηση στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ σ' ὅλο τὸν Κόσμο «Ὁ Λένιν δὲν ὑπάρχει πιὰ μεταξύ μας. Τὸ ἔργο του ὅμως θὰ μείνει ἀκλόνιτο. Ἐκφράζοντας τὴν θέληση τῶν ἐργαζομένων ἡ Σοβ. Κυβέρνηση θὰ συνεχίσει τὸ ἔργο τοῦ Βλαδίμηρου Ἰλίτς, θὰ προχωρήσει πιὸ πέρα στὸν δρόμο ποὺ χάραξε ἐκεῖνος. Ἡ Σοβ. Κυβέρνηση στέκει σταθερὰ στὴ θέση της γιὰ νὰ περιφρουρήσει τὶς κατακτήσεις τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης».

Οἱ σημερινοὶ ὅμως ρεβιζιονιστὲς ὄχι μόνο δὲν τηροῦν αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση, ἀλλὰ ξεδιάντροπα διαστρεβλώνουν τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου συντρόφου Λένιν καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν σὰν μέσο ἐξαπάτησης τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ γιὰ νὰ πετύχουν τὰ καταστροφικά τους σχέδια, τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ. Οἱ σημερινοὶ ρεβιζιονιστὲς ποδοπάτησαν τὰ διδάγματα τῆς παρακαταθήκης τοῦ Λένιν καὶ τῆς Σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης. Ἀντὶ τῆς ἔνοπλης πάλης γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαὸ κηρύσσουν τὴν συνεργασία τῶν τάξεων, ἀντὶ γιὰ τὴν διχτατορία τοῦ προλεταριάτου ἐπιβάλλουν τὴν δική τους διχτατορία.

Λογαριάζουν ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο, γιατὶ ξενοδόχος εἶναι ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαός, ποὺ ἔχουν ριζωμένα στὴν καρδιά τους τὰ διδάγματα τοῦ Μεγάλου Λένιν καὶ τοῦ Κόμματος τῶν Μπολσεβίκων. Πιστεύου-

☛ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ.

☛ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ.

με άνεπιφύλακτα στην έργατική τάξη και τον λαό. Ἡ ὥρα που θὰ ὑψώσουν την γροθιά τους γιὰ νὰ τσακκίσουν τους ἀποστάτες ρεβιζιονιστές και νὰ ξαναβάλουν την επανάσταση στον δρόμο της ζωῆς τους πλησιάζει. Φτάνει ἡ ὥρα που θὰ ξαναασπηχήσει τὸ μήνυμα της γνήσιας ΚΕ τοῦ ΚΚΣΕ, τοῦ ἐργατικοῦ κόμματος, τοῦ κόμματος τῶν μπολσεβίκων ὅπως καὶ τότε μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λένιν...

«...Συσπειρωμένοι σὲ μαχητικὲς φάλαγγες θὰ βαδίσουμε στὴ μάχη ἐνάντια στὸ κεφάλαιο καὶ καμμιὰ δύναμη στὸ κόσμο δὲ θὰ μπορέσει νὰ γίνει ἐμπόδιο στὴν τελική μας Νίκη.

Ἡ νίκη αὐτὴ θὰ εἶναι τὸ καλύτερο μνημεῖο στὸν σύντροφο Λένιν...».

Πράγματι ἡ Νίκη αὐτὴ θἆναι τὸ καλύτερο μνημεῖο ἡ δικαίωση ἑνὸς μεγάλου ἡγέτη τῶν προλεταρίων, ποὺ πέθανε ἀπὸ «σκλήρυνση τῶν ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ διανοητικὴ δουλειά» γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ παγκόσμιο ἐργατικὸ κίνημα.

«Ζήτω τὸ Κόμμα τῆς Ἐργατικῆς Τάξης. Ἂς τὸ συντροφεύει πάντα ἡ νίκη. Ζήτω ἡ ἐργατικὴ τάξη». Τιμὴ στὸν μεγάλο καὶ ἀκούραστο, στὸν ἀτσαλένιο ἡγέτη τῶν προλεταρίων Βλαδίμηρο Ἰλίτς Λένιν ποὺ ζεῖ ἀθάνατος στὶς καρδιές μας.

ΤΣΟΥ ΕΝ ΛΑΪ

«ΕΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΛΑΘΕΜΕΝΗ ΓΡΑΜΜΗ Η ΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ, ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΟΤΑΝ ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ, ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ Ή ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΣΩΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΑΠΛΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΘΑ ΑΠΟΧΤΗΣΕΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ, ΚΑΙ ΑΚΟΜΑ ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΑΥΤΗ ΘΑ ΚΕΡΔΙΘΕΙ...».

ΤΣΟΥ ΕΝ ΛΑΪ

Στὶς 8 τοῦ Γενάρη ἔκλεισε ἕνας χρόνος ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ μεγάλου ἐπαναστάτη ἡγέτη τοῦ Κινέζικου λαοῦ καὶ τοῦ παγκόσμιου ἐργατικοῦ κινήματος συντρόφου Τσοὺ Ἐν Λάϊ.

Σήμερα οἱ ἐργάτες καὶ οἱ κομμουνιστὲς ὅλου τοῦ κόσμου τιμοῦν τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου αὐτοῦ συντρόφου ποὺ ὑπῆρξε ἕνας ἀκλόνιτος μαχητὴς τῆς Λευτεριᾶς καὶ τοῦ Σοσιαλισμοῦ. Ὁ συν. Τσοὺ Ἐν Λάϊ σ' ὅλη τὴ ζωή του ὑπῆρξε πάντα συνεπὴς καὶ σαθερὸς ἀγωνιστὴς τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ. Πάλεψε μέσα στὸ Κ.Κ. γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς σωστῆς γραμμῆς μὲ παραδειγματικὴ καὶ ἀφεγάδιαστη κομματικὴ εὐθύνη καὶ συμπεριφορά. Δούλεψε μαχητικὰ γιὰ τὸ ξεκαθάρισμα τοῦ Κόμματος ἀπὸ ὅλες τὶς παρεκλήσεις. Ἀγωνίστηκε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ τὸ ξεσκέπασμα τῶν Ρεβιζιονιστῶν καὶ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς βασικοὺς σπιλοβάτες τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης στὸν τόπο του.

Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ τιμὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν λαϊκῶν ἀπελευθερωτικῶν κινημάτων θὰ συντροφεύει πάντα τὸν Μεγάλο συν. Τσοὺ Ἐν Λάϊ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΜΙΑ ΑΠΑΤΗ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η "ΑΝΑΚΑΜΨΗ" ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ ΣΤΑ ΠΡΟΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ

Η ΑΠΟΚΟΠΗ ΤΩΝ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΩΝ ΠΗΓΗ ΥΠΕΡΚΕΡΔΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Δυόμιση χρόνια, ὕστερα ἀπὸ τὸ φασιστικὸ πραξικόπημα, τὴν Τούρκικη εἰσβολὴ καὶ κατάχτηση καὶ ἀφοῦ ἡ κεφαλαιοκρατικὴ τάξη τοῦ τόπου πραγματοποίησε μιὰ θεαματικὴ αὔξηση τοῦ κύκλου παραγωγῆς καὶ τεράστια κέρδη σὲ βάρος τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων, διαφήμισε πλατειὰ τὸ «Θαῦμα τῆς Ἀνάκαμψης», ἀπονέμοντας ἐπαίνους, πρῶτα στὸ σύστημα τῆς «ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας», στὸν ἑαυτό της δηλαδή, καὶ ὕστερα στὴν καλὴ θέληση καὶ στὸν πατριωτισμὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης» καὶ ἰδιαίτερα στὸ «ὑψηλὸ αἴσθημα εὐθύνης» γιὰ τὸν τόπο, ποὺ διακατέχει τὴν ἡγεσία τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος.

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἔγινε τὸ «Θαῦμα τῆς Ἀνάκαμψης», ἡ Κεφαλαιοκρατικὴ τάξη καὶ ἡ Συνδικαλιστικὴ ἡγεσία «θυμήθηκαν», πὼς καὶ οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ὑπάλληλοι κάτι χάσανε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ ἦταν καιρὸς πιὰ νὰ ξαναποχτήσουν κάτι ἀπ' τὰ χαμένα. Βέβαια σταδιακά... κι' ὄχι ἀπότομα γιὰ νὰ μὴν «χαλαρωθεῖ ὁ ρυθμὸς τῆς ἀνάρρωσης τῆς οἰκονομίας μας».

Ἔτσι μπήκανε σὲ μιὰ σειρὰ συσκέψεις καὶ διαβουλεύσεις, μὲ τὸ πνεῦμα τῆς «Ἑνότητας τῶν τάξεων», μὲ ἀποτέλεσμα τὶς γνωστὲς ἀποφάσεις γιὰ εἰσήγηση στὴν Κυβέρνηση τῆς κατάργησης τῶν ἀποκοπῶν γιὰ τὸ ταμεῖον τῶν προσφύγων, τὴν μελέτη γιὰ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ ἀνεργειακοῦ ἐπιδόματος, τὴν αὔξηση τῶν μεροκαμάτων, μεταξὺ 10 καὶ 15% καὶ τὴν ἐπαναλειτουργία τοῦ τιθαριθμικοῦ δείχτη.

Αὐτὴ ἡ ἐνέργεια, προπαγανδίστηκε πολὺ μὲ ὅλα τὰ μέσα, γιὰ νὰ γίνει συνείδηση στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαό, ἡ «καλὴ διάθεση καὶ κατανόηση» τῶν ἐργατικῶν συμφερόντων, ὄχι μόνο ἀπὸ μέρους τῆς ἐργατικῆς ἡγεσίας, μὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν κυβέρνηση καὶ ἐργοδοσία.

Στ' ἀλήθεια ὅμως αὐτὲς οἱ ἐνέργειες εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κατανόησης τῶν συμφερόντων τῶν ἐργαζομένων ἀπὸ τοὺς πιὸ πάνω ἢ μήπως πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ κρύβεται κάτι ἄλλο;

Γιὰ νὰ ἀπαντηθεῖ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα χρειάζεται νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς «ἀνάρρωσης» τῆς οἰκονομίας.

Εἶναι γνωστό, πὼς ἀμέσως μετὰ τὴν Τούρκικη εἰσβολὴ τὸ πρῶτο διάταγμα τῆς Κυβέρνησης Κληρίδη ἦταν ἡ κατάργηση τοῦ ὡραρίου δουλειᾶς, ἡ ἐπιβολὴ τῆς ὁλοήμερης δουλειᾶς καὶ ἡ κατάργηση κάθε ἀργίας, χωρὶς τὸ διάταγμα νὰ καθορίζει τὴν πληρωμὴ τῶν ὑπερωριῶν. Ἔτσι οἱ ἐργοδότες μποροῦσαν ἐλεύ-

θερα νὰ καρποῦνται τὰ κέρδη τῆς πρόσθετης δουλειᾶς. Ὅπως ἦταν φυσικὸ αὐτὴ ἡ κυβερνητικὴ ἀπόφαση γελοιοποιήθηκε καὶ παραμερίστηκε σιωπηρά, γιὰ νὰ ἀντικατασταθεῖ μὲ τὸν νόμο ποὺ ἐπέβαλε τὶς ἀποκοπὲς καὶ τὸν ὑποβιβασμὸ τῶν μεροκαμάτων καὶ τὴν κατάργηση ὅλων τῶν ὠφελειμάτων, ποὺ κέρδισε ἡ ἐργατικὴ τάξη μὲ ἀγῶνες.

Ἐκτὸς τούτου ἡ λειτουργία τοῦ νόμου τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζήτησης ἦταν φυσικὸ μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες νὰ δουλεύει ἐνάντια στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαὸ καὶ νὰ ρίχνει ἀκόμα πιὸ πολὺ τὰ μεροκάματα καὶ τοὺς μισθούς. Δὲν εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν πραγματικότητα, ἂν ποῦμε, ὅτι ὁ ὑποβιβασμὸς τῶν ἐργατικῶν μεροκαμάτων ἔφτασε, κατὰ μέσον ὅρο, στὰ 30%. Ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶναι γνωστὸ πὼς ἀπολύτως κανένας ἔλεγχος δὲν ἐπεβλήθηκε στὶς τιμές, μὲ ἀποτέλεσμα, ὄχι μόνο νὰ μὴν μειωθεῖ ὁ τιμάριθμος στὰ εἴδη πρώτης ἀνάγκης, μὰ ἀντίθετα πραγματοποιήθηκε μιὰ κατακόρυφη ἄνοδος σ' ὅλα σχεδὸν τὰ εἴδη (ἐχτὸς ἀπὸ ὁρισμένα ἀγροτικὰ προϊόντα).

Πρέπει ἀκόμα νὰ τονιστεῖ, ὅτι τὴν ἄνοδο τῶν τιμῶν ἀκολούθησε στὸν ἴδιο βαθμὸ καὶ ἡ αὔξηση τῆς φορολογίας ἄμεσης καὶ ἔμμεσης.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονὸς βγαίνει ξεκάθαρα, ὅτι ἡ μείωση τῶν μεροκαμάτων ἀποτέλεσε ἕνα καθαρὸ ὑπερκέρδος γιὰ τοὺς ἐργοδότες. Ἔτσι, ἂν τὸ μεροκάματο τοῦ οἰκοδόμου, τοῦ παπουτσῆ, τοῦ μαραγκοῦ, τοῦ ράφτη μειώθηκε £4 τὴν βδομάδα αὐτὸ τὸ ποσὸ τὸ καρπώθηκε, σὰν ὑπερκέρδος ὁ ἐργοδότης, πέρα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο του κέρδος. Μὲ ἄλλα λόγια, ἂν στὰ χρόνια 75 καὶ 76 ἀπασχολήθηκαν 100.000, γιὰ κάθε χρόνο, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει 50.000.000 μεροκάματα κι' ἂν ὑπολογιστεῖ, ὅτι ὁ μέσος ὅρος τοῦ κάθε μεροκάματου ἦταν £3 καὶ ἐφόσον ἡ μείωση τῶν μεροκαμάτων ἦταν 30% περίπου, αὐτὸ σημαίνει, πὼς οἱ ἐργοδότες κατακράτησαν 45.000.000 σὰν ὑπερκέρδος.

Παρόλο ὅτι τὰ πιὸ πάνω στοιχεῖα εἶναι κατὰ προσέγγιση, ἐντούτοις μποροῦν νὰ δώσουν μιὰ σωστὴ καθοδηγητήρια γραμμὴ γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ἐργαζόμενοι νὰ ἑρμηνεύσουν σωστὰ τὸ «Θαῦμα» τῆς ἀνάκαμψης» καὶ νὰ διαπιστώσουν πάνω σὲ πιὰ κόκκαλα στήθηκε αὐτὸ τὸ «Θαῦμα». Ἡ καταλήστεψη τοῦ μεροκάματου στήβασε ἑκατομύρια λίρες γιὰ νὰ ξαναστηθοῦν ἐπιχειρήσεις καὶ νὰ ξαναγεμίσουν τὰ θησαυροφυλάκια τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῶν τραπεζῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

«Ἔπρεπε νὰ γίνουν αὐτὲς οἱ θυσίες γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ τόπου. Γιὰ νὰ ξανασταθοῦμε γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Λευτεριᾶς». Ἔτσι εἶπε ἡ «ἡγεσία» τοῦ Συνδικαλιστικοῦ κινήματος. Ἔτσι εἶπε ἡ Κυβέρνηση καὶ τὰ πολιτικὰ κόμματα. Σήμερα ὕστερα ἀπὸ δυόμιση χρόνια στερήσεων τῆς ἐργατικῆς τάξης μποροῦν οἱ ἐργάτες νὰ ρωτήσουν: Πόσα δοθήκανε γιὰ τὴν Ἄμυνα τοῦ τόπου; Πόσα γιὰ τὸν ἀγώνα τῆς Λευτεριᾶς ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια ποὺ ἀποκόπηκαν ἀπὸ τὰ ἐργατικὰ μεροκάματα. Γιὰ ποιὸ ἀγώνα κλήθηκε ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαὸς νὰ καταθέσουν τὸ ψωμί τους καὶ τὸν κόπο τους;

Η ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΚΑΤΑΛΗΣΤΕΨΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ

Ἡ ἀποκοπὴ καὶ ἡ μείωση τοῦ μεροκαμάτου καὶ ἡ κατάργηση ὅλων τῶν ὀφελημάτων ποὺ κέρδισε ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαὸς μὲ ἀγῶνες, δὲν ἦταν τὰ μόνα χτυπήματα ποὺ δέχτηκαν. Ἡ τρομερὴ μείωση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ γενικώτερα τῆς ἀγροτιᾶς

καὶ ὅλων τῶν λαϊκῶν στρωμάτων, πραγματοποιήθηκε καὶ μὲ τὸν μηχανισμὸ τῆς κατακόρυφης αὔξησης τῶν τιμῶν σ' ὅλα τὰ εἴδη πρώτης ἀνάγκης καὶ μὲ τὶς διάφορες μορφὲς φορολογίας. Οἱ ἐργάτες, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ φτωχοὶ ἀγρότες καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ξέρουν καλὰ πόσο ἀντέχει τὸ μεροκάματο καὶ τὰ σημερινὰ ἔσοδα στὸ καθημερινὸ γέμισμα τοῦ καλαθιοῦ. Ἐντούτοις εἶναι χρήσιμο νὰ κάνουμε μιὰ ἀντιπαράθεση τῶν σημερινῶν τιμῶν μὲ τὶς τιμὲς πρὶν ἀπ' τὸ Ἰουλιανὸ πραξικόπημα, γιὰ νὰ φανεῖ ξεκάθαρα ἡ πτώση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν μαζῶν.

Μὲ βάση τὶς 3 λίρες σὰν μέσο μεροκάματο ἀγόραζε πρὶν ἀπὸ τὸ πραξικόπημα, 75 ψωμιὰ ἢ 12,5 ὀκάδες φασόλια ἢ 9,68 ὀκάδες φυστικέλαιο ἢ 5,5 ὀκάδες καταψυγμένο ἀρνίσιο κρέας ἢ 4,8 ὀκάδες χοιρινὸ κρέας ἢ 43 κουτιὰ συμπυκνωμένο γάλα «μάνα».

Μὲ βάση τὴ μείωση κατὰ 30% τοῦ μεροκάματου, ὁ ἴδιος ἐργάτης ἀγοράζει σήμερα 30 ψωμιά, ἢ 5,25 ὀκάδες φασόλια ἢ 4,67 φυστικέλαιο ἢ 3 ὀκάδες καταψυγμένο ἀρνίσιο κρέας ἢ 2,33 ὀκάδες χοιρινὸ κρέας ἢ 17 κουτιὰ συμπυκνωμένο γάλα «μάνα». Ἡ ἴδια καὶ χειρότερη κατάσταση ἐπικρατεῖ καὶ στὸν τομέα τῆς ἔνδυσης, τῆς ὑπόδησης, στὰ ἐνοίκια, στὶς μεταφορὲς κλπ. Δηλαδὴ οἱ ἐργάτες, οἱ ὑπάλληλοι καὶ γενικὰ τὰ φτωχὰ λαϊκὰ στρώματα βρίσκονται μπροστὰ σὲ μιὰ μείωση τοῦ βιοτικοῦ τους ἐπιπέδου ποὺ φτάνει καὶ ξεπερνᾶ τὸ 55%. Μήπως αὐτὸ συνιστᾶ ἕνα θαῦμα ἢ μιὰ τραγωδία; Ἡ σωστὴ ἀπάντηση εἶναι ὅτι γιὰ τοὺς κεφαλαιοκράτες συνιστᾶ ἕνα θαῦμα, γιὰ τοὺς ἐργάτες ὅμως καὶ τὸ λαὸ συνιστᾶ μιὰ μεγάλη τραγωδία.

Τί ἔκανε ἡ «συνεργασία τῶν παραγωγικῶν τάξεων; Τί ἔκαμε ἡ Κυβέρνηση; Τί ἔκαμαν τὰ ψευτοαριστερὰ κόμματα; Καὶ εἰδικώτερα τί ἔκαμε ἡ ἡγεσία τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος γιὰ νὰ συγκρατήσει τὴν κατακόρυφη αὔξηση τῶν τιμῶν καὶ τὴν ἀντίστοιχη πτώση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῶν μαζῶν;

Εἶναι ἀναμφισβήτητο γεγονὸς ὅτι κανένας ἔλεγχος καὶ κανένα ἀποτελεσματικὸ περιοριστικὸ μέτρο δὲν ἔχει ἐπιβληθεῖ στοὺς ἐμπόρους καὶ στοὺς βιομηχάνους, γιὰ τὴν συγκράτηση τῶν τιμῶν καὶ ἀφέθηκε τὸ ὅλο πρόβλημα στὴ «καλή τους διάθεση» καὶ τὸν «πατριωτισμό» τους.

Προβάλλεται ἔντονα ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι κύριος ἢ ἀκόμα μοναδικὸς παράγοντας γιὰ τὴν αὔξηση τῶν τιμῶν, εἶναι ἡ αὔξηση τῆς τιμῆς τῶν εἰσαγομένων πρώτων ὑλῶν καὶ γενικὰ τῶν εἰσαγομένων εἰδῶν. Ἂν ὑποθέσουμε ὅτι αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθεια, παραμένει γεγονὸς ἡ μείωση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ, σὰν ἀποτέλεσμα τῆς καθήλωσης τοῦ μεροκαμάτου στὸ ὑποβιβασμένο ἐπίπεδο. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς μποροῦσε νὰ τὸ ἀγνοεῖ ἡ ἡγεσία τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος, τὰ κόμματα καὶ ἡ Κυβέρνηση; Ποῦ βρίσκεται ἡ κατανόηση στὰ προβλήματα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. ποὺ τόσο προπαγανδίζουν.

Εἶναι ξεκάθαρο πὼς βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ σχεδιασμένη μείωση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ. Κι' αὐτὸ γίνεται σὲ βάρος τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ τόπου καὶ πρὸς ὄφελος τῶν ἐμπόρων καὶ βιομηχάνων, πρὸς ὄφελος τοῦ κεφαλαίου καὶ σὲ τελευταία ἀνάλυση πρὸς ὄφελος τῶν ἰμπεριαλιστικῶν συμφερόντων.

Η ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΩΝ ΣΤΑ ΠΡΟΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΚΑΘΗΛΩΝΕΙ ΤΟ ΒΙΟΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Ἡ σημερινὴ προσπάθεια τῆς ἡγεσίας τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος, ποὺ σὲ ἀπόλυτη σύμπνοια μὲ τὴν κυβέρνηση καὶ τὴν ἐργοδοσία, ἐπιδιώκει τάχατες νὰ βαλτιώσει τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων, ἀποτελεῖ ἕνα ἐμπαιγμὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ

λαοῦ καὶ στὴν οὐσία μιὰ καθήλωση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου στὰ σημερινὰ ἐπίπεδα. Ἡ αὔξηση κατὰ 15%, ποὺ θὰ ὁλοκληρωθεῖ σ' ἕνα πεντάμηνο, ἐχτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν φέρνει τὰ μεροκάματα στὰ προπραξικοπηματικὰ ἐπίπεδα, εἶναι βέβαιο ὅτι μὲ τὸ ρυθμὸ αὔξησης τῶν τιμῶν θὰ ἐξανεμιστεῖ πρὶν ἀκόμα δοθεῖ στὸ λαό. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ρυθμὸς στὴν αὔξηση τῶν τιμῶν, ξεπερνᾶ τὴν αὔξηση ποὺ ἀποφασίστηκε ἀπὸ τὴν «συνεργασία τῶν τάξεων». Κι αὐτὸ σὲ πλήρη γνώση τους. Ἀκόμα πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι αὐτὴ ἡ «συνεργασία τῶν παραγωγικῶν τάξεων», δὲν ὑποδείχνει κανένα μέτρο ἢ μηχανισμὸ γιὰ τὴ συγκράτηση τῶν τιμῶν. Ἡ ἐπιτροπὴ τιμῶν ἦταν καὶ παραμένει μιὰ νεκρὴ ἔννοια ποὺ προβάλλεται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ συγκρατεῖται ἡ λαϊκὴ ἀγανάχτηση.

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ Η ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΗΣ «ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ» ΔΗΛ. ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ, ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΑΧΑΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΩΝ ΣΤΑ ΠΡΟΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ

Ἔφτασε τὸ μαχαίρι στὸ κόκκαλο. Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 1976 οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἔμπαιναν σὲ ἀναβρασμό, βλέποντας ὁλοκάθαρα τὸν ἐμπαιγμὸ καὶ τὴν ἀδικία ποὺ τοὺς γινόταν. Ἀπὸ τὴ μιὰ τὰ κέρδη τῶν ἐπιχειρηματιῶν ἀνθοῦσαν κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ τιμὲς τραβοῦσαν στὰ ὕψη καὶ τὸ μεροκάματο, κουτσουρεμένο ἀπ' τὶς ἀποκοπές, παρέμενε καθηλωμένο. Οἱ ἴδιοι οἱ ἐπιχειρηματίες μὲ χίλιους τρόπους κατάφερναν νὰ ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν φορολογία, φορτώντας ὅλα τὰ βάρη στοὺς ἐργαζομένους.

Ἡ ἀγανάχτηση γινόταν ἀναβρασμὸς καὶ ὁ ἀναβρασμὸς ἀπειλοῦσε νὰ μετατραπεῖ σὲ ἐργατικὴ θύελλα. Ἡ ἀρχὴ ὅμως τῆς συνδικαλιστικῆς ἡγεσίας, ὅπως τονίστηκε ἐπαναλημένα καὶ ειδικώτερα στὶς 4.1.77 στὴν ἀνακοίνωση τοῦ ἐχτελεστικοῦ συμβουλίου τῆς ΠΕΟ, τονίζει: «Ἐπιδίωξη τῆς ΠΕΟ εἶναι ἡ συνέχιση τῆς συντελούμενης οἰκονομικῆς ἀναζωογόνησης καὶ ἡ ἀποτροπὴ ἐργατικῆς ἀναταραχῆς». Ἔτσι ἡ ἐργατικὴ ἀναταραχή, ποὺ κρεμόταν πιὰ σὰν ἄμεση ἀπειλὴ ἔπρεπε νὰ ἀποφευχτεῖ. Ὄχι βέβαια μὲ τὴν ἱκανοποίηση τῶν δίκαιων ἐργατικῶν αἰτημάτων, ὄχι βέβαια μὲ τὴν ἰσορρόπηση τῶν μεροκαμάτων καὶ τοῦ κόστους ζωῆς.

Αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ περισωθεῖ, κατὰ τὴν ἐργατικὴ ἡγεσία, ἦταν τὸ γόητρό της. Ἀκόμα ἔπρεπε νὰ καθηλωθεῖ τὸ ὀργανωμένο συνδικαλιστικὸ κίνημα στὴ δύναμή της. Στὴ δύναμη τῆς ἡγεσίας, ποὺ στ' ὄνομα τοῦ ἐθνικοῦ ἀγώνα, ξεπούλησε καὶ ξεπουλᾶ τὰ δίκαια τῆς ἐργατικῆς τάξης στὴν κεφαλαιοκρατία καὶ στὸν ἰμπεριαλισμό.

Ἔτσι μπῆκε μπροστὰ ὁ μηχανισμὸς τῆς διεκδίκησης ἐργατικῶν αἰτημάτων. «Πρωτοπόρα» καὶ πάλι ἡ συνδικαλιστικὴ ἡγεσία, ἀλλὰ βέβαια μὲ «σύνεση», ὄχι ἀναταραχή, νὰ μὴν καταστρέψουμε τὸ «Θαῦμα» ποὺ δημιουργήθηκε. Νὰ δείξουμε πρῶτοι τὸ παράδειγμα τοῦ πατριωτισμοῦ. Χέρι μὲ χέρι μὲ τοὺς ἐργοδότες καὶ τὴν Κυβέρνηση νὰ λύσουμε τὰ προβλήματά μας. Βλέπετε πρέπει νὰ πειστοῦν οἱ ἐργάτες, νὰ τὸ κάνουν συνείδησή τους, ὅτι τὸ νὰ ζητᾶς νὰ χορτάσεις τὴν πείνα σου, νὰ ντύσεις τὰ παιδιά σου, νὰ ζήσεις μιὰ ἀνθρώπινη ζωή, νὰ πληρωθεῖς τὸν ἴδιό σου τὸν κόπο, εἶναι ἀντιπατριωτικό. Νὰ κερδοσκοπεῖ μιὰ χούφτα κεφαλαιοκρατῶν, πραγματοποιῶντας κέρδη καὶ ὑπερκέρδη, πραγματοποιῶντας θαύμα

τα μὲ τὴ συγκέντρωση πλούτου, κλέβοντας τὸ δημόσιο μὲ τὴν φοροδιαφυγή, αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ χωνέψει ὁ ἐργάτης, ὁ ὑπάλληλος κι' ὁ ἐργαζόμενος, ὅτι εἶναι πατριωτισμός, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸν διαταράσσουμε μὲ ἀπαιτήσεις ποὺ καταλήγουν σὲ ἐργατικὴ ἀναταραχή. Νὰ ποιὰ εἶναι ἡ οὐσία τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴ συνεργασία τῶν παραγωγικῶν τάξεων. Νὰ ξεθυμάνει ἡ ἀγανάχτηση τῶν ἐργατῶν. Νὰ ξαναρπάξουν τὴν ἐλπίδα τῆς «διεκδίκησης αἰτημάτων». Νὰ ποῦν: «νά, καλὰ πάει ἡ ἡγεσία μας μᾶς βλέπει καὶ μᾶς, μὲ ὑπομονὴ καὶ σωφροσύνη θὰ βροῦμε στὸ δίκιο μας». Ἡ ζωὴ τραβάει τὸ δρόμο της. Τὸ μαχαίρι τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τῆς ἐξαθλίωσης εἶναι βυθισμένο στὴ σάρκα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. Μπορεῖ νὰ τὸ συντηρήσουν ἀκόμα οἱ πράχτορες τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης μ' ἕνα παυσίπονο. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ κρατήσει πολὺ ἀκόμα. Ἡ ἀπάτη σύντομα θὰ ξεσκεπαστεῖ.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Τὸ βάρος τῆς ἀκρίβειας τῆς ζωῆς εἶναι μιὰ αἰσθητὴ ἀναμφισβήτητη πραγματικότητα. Ἡ Κυβέρνηση, οἱ ἐργοδότες καὶ ἡ συνδικαλιστικὴ ἡγεσία, στὴν προσπάθειά τους ν' ἀποφύγουν μιὰ ἀντιπαράθεση αὐτῆς τῆς πραγματικότητας μὲ τὸ ἐξευτελισμένο μεροκάματο, καταφεύγουν στὸ γελοῖο ἐπιχείρημα, ὅτι χάσανε τὸν τιμαριθμικὸ δείχτη. Ἀνατραπήκανε, λένε, τὰ δεδομένα ποὺ συνθέτουν τὸν τιμαριθμικὸ δείχτη, δὲν μπορεῖ σήμερα νὰ λειτουργήσει ὁ τιμαριθμικὸς δείχτης καὶ συνεπῶς δὲν μποροῦμε νὰ ὑπολογίσουμε τὴν αὔξηση τοῦ κόστους ζωῆς.

Τὸν τιμαριθμικὸ δείχτη τὸν δείχνει καλὰ τὸ καλάθι τοῦ φαμελίτη ἐργάτη. Νὰ σταματήσει ὁ ἐμπαιγμὸς τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ γιὰ νὰ σταματήσει αὐτὸς ὁ ἐμπαιγμὸς πρέπει νὰ κινηθεῖ ὁ μηχανισμὸς τοῦ ἀγώνα. Αὐτὸς ὁ μηχανισμὸς εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ ἐργάτες, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ ἐργαζόμενοι. Νὰ ἀρχίσει ἡ συσπείρωση τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων ἀπὸ τὰ κάτω. Μέσα στὴ δουλειά, στὴν οἰκοδομή, στὸ ἐργοστάσιο, στὸ ἐργαστήρι, στὸ χωριό, στὴ συνοικία.

Νὰ συζητήσουν οἱ ἐργάτες τὰ αἰτήματά τους. Νὰ σχηματίσουν ὁμάδες ἀντιπαράθεσης. Ἐνάντια στὴν πολιτικὴ τῆς «ἐργατικῆς» ἡγεσίας, ποὺ εἶναι πολιτικὴ ὑποταγῆς στὰ συμφέροντα τῆς κεφαλαιοκρατίας.

Ὁ ἐθνικὸς ἀγώνας δὲν γίνεται μὲ τὴν καταλήστευση τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων. Ὁ ἐθνικὸς ἀγώνας γίνεται μὲ τὴ δικαίωση τοῦ ἐργατικοῦ μεροκαμάτου καὶ τὴ συντριβὴ τῆς ἀδικίας.

Κεντρικὸ αἴτημα τὸ μεροκάματο νὰ ἰσορροπηθεῖ μὲ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς, μὲ βιοτικὸ ἐπίπεδο ὄχι κάτω ἀπὸ τὸ προπραξικοπηματικό. Αὐτὸ δὲν εἶναι αἴτημα γιὰ χρόνιες διαπραγματεύσεις. Εἶναι αἴτημα ἄμεσο.

Οἱ ὁμάδες ἀντιπαράθεσης νὰ κάμουν φανερό, μὲ συνελεύσεις καὶ ψηφίσματα, ὅτι οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ὑπάλληλοι εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ἀνατρέψουν τὴν πορεία τῆς ὑποταγῆς στοὺς ἐργοδότες καὶ στὴν κερδοσκοπία τῶν λογῆς — λογῆς ἐκμεταλλευτῶν, ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ σημερινὴ ἡγεσία τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΜΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗΝ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

(Α΄ Μέρος)

Ὁ Τουρκικὸς καταχτητικὸς στρατὸς κρατᾶ μὲ τὴν βία τὸ 40% τοῦ νησιοῦ μας καὶ πάνοπλος εἶναι παραταταγμένος στὴ γραμμὴ ΑΤΤΙΛΑ. Ἔχουμε Ὀργανώσει τὴν ἄμυνά μας ἔτσι ποὺ νὰ ἐγγυᾶται τὴν Λευτεριὰ τοῦ ὑπόλοιπου νησιοῦ;

Τὰ παρακάτω γεγονότα συνθέτουν μιὰ ἀπάντηση σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα.

Τ ὸ π ρ ῶ τ ο εἶναι τὸ γεγονός, ποὺ ἐμφανίζεται σχεδὸν καθημερινὰ στὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων καὶ στὶς συζητήσεις ἀρχηγῶν Κομμάτων καὶ ὀργανώσεων, βουλευτῶν, ἁπλῶν ἀνθρώπων καὶ ὑπευθύνων πολιτικῶν προσώπων, γιὰ νὰ τονιστεῖ ἡ ἀνάγκη ἀμυντικῆς θωράκισης. Αὐτὸ σημαίνει, πὼς τονίζεται κατὰ ὑπεύθυνο καὶ σχεδὸν καθολικὸ τρόπο ἡ ἔλλειψη σοβαρῆς ἀμυντικῆς ὀργάνωσης.

Τ ὸ δ ε ύ τ ε ρ ο εἶναι πὼς ἡ Κυβέρνηση δὲν δίνει καμιὰ ἀπάντηση σ' αὐτὲς τὶς ἀνησυχίες καὶ ἐχτὸς ἀπ' αὐτό, ὄχι μόνο δὲν δίνει καμμιὰ διαβεβαίωση γιὰ τὴν ἀμυντική μας ἱκανότητα, μὰ ἀντίθετα μὲ τὸ στόμα τοῦ ὑπουργοῦ ἄμυνας δήλωσε «... εἶναι ἀναμφιβόλως πολὺ — πολὺ ἀνεπαρκής. Ἔναντι τῶν δυνάμεων ποὺ διαθέτει ὁ ἐχθρὸς στὴν Κύπρο, οἱ δικές μας δυνάμεις εἶναι πολὺ περιορισμένες. Καὶ ἀπὸ ἀριθμητικῆς πλευρᾶς καὶ ἀπὸ πλευρᾶς ὑλικοῦ δὲν συγκρίνεται κἂν μὲ τὸν ἀντίπαλο» καὶ συνεχίζοντας εἶπε, σὲ ἀπάντηση ἐρώτησης δημοσιογράφου, ἂν ἡ ἄμυνά μας εἶναι χειρότερη ἀπὸ ἐκείνη πρὶν τῆς εἰσβολῆς... «...Ἀσφαλῶς χειρότερη, γιατὶ τότε χάσαμε ἕνα μεγάλο μέρος τῶν ὅπλων μας, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἀναπληρωθεῖ...».

Τ ρ ί τ ο Ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ καὶ ὕστερα δὲν ἔχει κινητοποιηθεῖ ἡ ἐφεδρειακὴ δύναμη, σὲ καμιὰ περίπτωση καὶ ἔτσι δὲν ἀποτελεῖ ἑτοιμοπόλεμο κομμάτι τῆς στρατιωτικῆς μας δύναμης.

Τ έ τ α ρ τ ο : Ἡ Κυβέρνηση δὲν κατάρτισε ἢ τοὐλάχιστον δὲν ἀνάγγειλε κανένα πρόγραμμα γιὰ ἐνίσχυση τῆς ἄμυνάς μας καὶ δὲν κάλεσε τὸν λαὸ νὰ προσφέρει καὶ ἀκόμα οὔτε τοὺς κεφαλαιούχους, τοὺς ἐπιχειρηματίες, ποὺ τόσα κέρδισαν καὶ κερδίζουν, δὲν κάλεσε τὴν ἐκκλησία καὶ τὰ μοναστήρια, ποὺ πλατύνανε ἀρκετὰ τὶς ἐπιχειρήσεις καὶ τὰ ἀφορολόγητά τους κέρδη, νὰ δώσουν ἐθελοντικὰ καὶ ὑποχρεωτικὰ γιὰ τὴν ἄμυνα καὶ τὴν Σωτηρία τοῦ τόπου.

Π έ μ π τ ο ν : Κυβέρνηση, Κόμματα καὶ Ὀργανώσεις δὲν δουλέψανε γιὰ νὰ ὀργανώσουν καὶ νὰ κινητοποιήσουν τὸν λαὸ στὸ σύνολό του, γιὰ νὰ πάρει μέρος καὶ νὰ ὀργανώσει τὴν ὑπεράσπιση τῆς κάθε πιθαμῆς τῆς γῆς μας. Δυόμιση χρόνια μετὰ τὴν εἰσβολὴ καὶ κατάχτηση ἀντὶ στρατὸς καὶ λαὸς νὰ ἀποτελέσουν ἀπόρθητο τεῖχος, διατηρεῖται μιὰ ἀσίγαστη προστριβὴ στρατοῦ καὶ Λαοῦ γιὰ τὸν χρόνο τῆς στρατιωτικῆς θητείας, γιὰ τὴν εὔνοια στὰ πλουσιόπαιδα, ποὺ μποροῦν νὰ φεύγουν γιὰ σπουδὲς καὶ πολλὲς φορὲς ἀποτελεῖ ἔγνοια μεγάλη ἡ θητεία καὶ ἡ ὑπηρεσία στὸ στρατό.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀδιαμφισβήτητα γεγονότα δίνουν μιὰ ἀπάντηση ὁλοκάθαρη, μὰ καὶ θλιβερή. Δυόμιση χρόνια μετὰ τὴν εἰσβολὴ καὶ κατάχτηση τοῦ Νησιοῦ καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ καταχτητικὸς στρατὸς στέκει πάνοπλος στὴν γραμμὴ ΑΤΤΙΛΑ ἀπειλεῖ καὶ προκαλεῖ καθημερινά, ἐντούτοις ἐμεῖς, (Κυβέρνηση, Κόμματα, Ὀργανώσεις καὶ λαὸς) δὲν κάναμε βῆμα γιὰ μιὰ ἀποτελεσματικὴ ἄμυνα.

Αὐτὸ τὸ γεγονός, δηλαδή, τὸ ὅτι δὲν ὀργανώσαμε τὴν ἄμυνά μας, κάτω ἀπὸ τὶς ἐξαιρετικὰ δύσκολες περιστάσεις ποὺ ζοῦμε συνιστᾶ κάτι παραπάνω ἀπὸ παράλειψη, κάτι παραπάνω ἀπὸ λάθος, κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀδιαφορία καὶ ἀδυναμία.

Ποῦ πρέπει, γι' αὐτό, νὰ ἀναζητηθεῖ μιὰ σωστὴ ἀπάντηση;

Ὑπόλογοι γιὰ μιὰ ἀπάντηση σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα εἶναι κατὰ κύριο λόγο ἡ Κυβέρνηση, ἡ Βουλὴ καὶ τὰ Κόμματα ποὺ τὴν ὑποστηρίζουν. Ὀφείλουν αὐτοὶ νὰ ξεκαθαρίσουν: Ὑπάρχει ἢ ὄχι ἀμυντικὴ πολιτική; Ἂν ὑπάρχει τέτοια πολιτική, γιατὶ νὰ μὴν τὴν ξέρει ὁ λαός; Μπορεῖ νὰ σταθεῖ ἀμυντικὴ πολιτική, χωρὶς τὴν λαϊκὴ ὑποστήριξη; Γιατὶ μέχρι σήμερα κρατιέται ὁ λαὸς μακρυὰ ἀπὸ τὶς σκέψεις τῆς Κυβέρνησης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας γιὰ τὴν ἄμυνα;

Δυστυχῶς, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἀπὸ πολλὲς πλευρὲς καὶ σχεδὸν καθημερινὰ ἐκφράζονται ἀνησυχίες ἀπὸ τὸν λαό, ἐντούτοις τὸ τονίζουμε ξανά, πὼς καμιὰ ἀπάντηση δὲν δίνεται, οὔτε καμιὰ ἑρμηνεία αὐτῆς τῆς ἐπίσημης στάσης.

Ἂν καὶ δὲν ἔχουμε, μέχρι σήμερα, μιὰ ἐπίσημη ἑρμηνεία αὐτῆς τῆς πολιτικῆς στὰ προβλήματα ἄμυνας ἐντούτοις πιστεύουμε πὼς μπορεῖ νὰ βγεῖ μιὰ ἑρμηνεία ἀπὸ τὴν ὅλη τοποθέτηση καὶ δράση τῆς κυβέρνησης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας ἂν ἀπαντηθοῦν μιὰ σειρὰ ἐρωτήματα.

Κυβέρνηση καὶ πολιτικὴ ἡγεσία μήπως δὲν ἀποδίδουν στὴν Τουρκία ἄλλες καταχτητικὲς βλέψεις στὴν Κύπρο; Μήπως πιστεύουν, ὅτι ἡ Τουρκία ἱκανοποιεῖται, ὅπως ἰσχυρίζεται μὲ τὴν διασφάλιση τῶν Τουρκοκυπρίων στὸν Βορρᾶ σ' ἕνα ἀνεξάρτητο Τουρκοκυπριακὸ κράτος;

Ἕνας σύγχρονος καταχτητικὸς στρατὸς 40.000 ὁπλισμένος μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα συμβατικὰ ὅπλα κρατᾶ τὸ ἔδαφός μας. Καθημερινὰ προκαλεῖ καὶ σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις κάμνει προωθητικὲς προσπάθειες καὶ μὲ τὶς ὑποχωρήσεις τῆς Ἐθνικῆς Φρουρᾶς καὶ τὴν ἀνοχὴ τῆς εἰρηνευτικῆς δύναμης καταλαμβάνει νέες θέσεις. Ἡ Τουρκοκυπριακὴ «διοίκηση» φερέφωνο τοῦ καταχτητῆ, μὲ τὸ ραδιόφωνό της, τὸν Τύπο της καὶ μὲ δηλώσεις, συγκαλυμένα καὶ ἀνοιχτὰ ἀπειλεῖ τὸν τόπο μὲ ὁλοκληρωτικὴ κατάληψη. Κάτω ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνθῆκες θἄταν ἀνοησία ἢ ἀνοιχτὴ προδοσία νὰ ὑποστηρίξει κανείς, ὅτι εἶναι ἀπίθανη μιὰ νέα ἐπίθεση.

Κανένας ἐπίσημος ἢ πολιτικὸς ἡγέτης δὲν θὰ τολμήσει νὰ ὑποστηρίξει κάτι τέτοιο. Ἀντίθετα εἶναι γενικὴ ἡ πεποίθηση, ὅτι ἡ ἡγεσία τῆς Τούρκικης κεφαλαιοκρατικῆς τάξης καὶ τῆς στρατιωτικῆς κλίκας ὀνειρεύεται προεχτάσεις καὶ καταχτήσεις. Ἀκόμα ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὑπηρετεῖ πιστὰ τὰ ἰμπεριαλιστικὰ σχέδια, εἶναι ἕτοιμη καὶ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ καταχτήσει νέες περιοχές, ὄχι μόνο στὴν Κύπρο μὰ καὶ σὲ βάρος τῆς Ἑλλάδας καὶ ἄλλων γειτονικῶν χωρῶν.

Ὥστε ὁ κίνδυνος τῆς ἐπίθεσης εἶναι ἀντικειμενικὰ μιὰ πραγματικότητα, ποὺ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ ὅλους. Εἶναι ὅμως, ἀκόμα, μιὰ πραγματικότητα, ἡ ἔλλειψη ὁποιασδήποτε Λαϊκῆς ἀντίστασης. Αὐτὸ συνιστᾶ μιὰ θανάσιμη ἀντίφαση γιὰ τὸν λαό μας.

Αὐτὸ τὸ γεγονὸς μαζὶ μὲ τὴν ὅλη πολιτικὴ τῆς Κυβέρνησης δείχνει, ὅτι Κυβέρνηση καὶ πολιτικὴ ἡγεσία δὲν πιστεύουν στὴν δύναμη καὶ τὴν ἱκανότητα τοῦ Λαοῦ, δὲν πιστεύουν, ὅτι ὁ λαὸς μπορεῖ νὰ ὀργανώσει μιὰν ἀντίσταση σὲ πιθανὴ προέλαση τοῦ ἐχθροῦ. Δὲν πιστεύουν στὴν δύναμη τῆς Λαϊκῆς πάλης καὶ βλέπουν, σὰν μόνο δρόμο τὴν ἐνίσχυση ὁρισμένων ἀνασταλτικῶν παραγόντων, «ἱκανῶν» νὰ σώσουν τὴν Κύπρο ἀπὸ μιὰ νέα ἐπίθεση. Ἀκόμα οἱ ἴδιοι παράγοντες εἶναι οἱ μόνοι ποὺ μποροῦν νὰ δώσουν μιὰ λύση στὸ πρόβλημά μας, σύμφωνα μὲ τὴν ἄρχουσα τάξη καὶ τὴν πολιτικὴ ἡγεσία.

Θἄταν, ὄχι μόνο χρήσιμο μὰ καὶ ἐπι-

βλημένο νὰ ἐξετάσουμε αὐτοὺς τοὺς ἐξωτερικοὺς παράγοντες, νὰ δοῦμε τὴν ταχτικὴ τῆς κυβέρνησης ἀπέναντί τους καὶ νὰ δοῦμε τὶς πραγματικὲς δυνατότητες ποὺ δίνουν γιὰ τὴν ἄμυνά μας καὶ τὴν λύση τοῦ κυπριακοῦ προβλήματος.

Μὲ βάση αὐτὸ τὸν συλλογισμὸ θὰ ἀπαντήσουμε σὲ μιὰ σειρὰ ἐρωτήματα, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴν ὅλη πολιτικὴ τῆς Κυβέρνησης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας.

(Θὰ συνεχιστεῖ στὸ ἑπόμενο τεῦχος τοῦ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ).

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ 1950 ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ

Στὶς 15 τοῦ Γενάρη ἔγινε στὸν τόπο μας τὸ Δημοψήφισμα γιὰ τὴν Ἕνωση τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Γιὰ ν' ἀντιληφθοῦμε σωστὰ τὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ γεγονότος θὰ πρέπει ἀπαραίτητα νὰ κάνουμε μιὰ ἱστορικὴ ἀναδρομὴ γιὰ νὰ δοῦμε μέσα σὲ ποιὲς συνθῆκες ἔγινε.

Ἡ ἐποχὴ πρὶν καὶ λίγο μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο ἦταν μιὰ ἐποχὴ ἀνόδου τοῦ λαϊκοῦ κινήματος στὴν Κύπρο. Ἡ ἡγεσία τῆς ἀπελευθερωτικῆς πάλης τοῦ λαοῦ γιὰ τὸ διώξιμο τῶν ἄγγλων ἀποικιοκρατῶν βρισκόταν στὰ χέρια τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἡ ἀπειλὴ γιὰ ἔκρηξη ἑνὸς ἔνοπλου λαϊκοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα ἦταν ἄμεση γιὰ τοὺς δυνάστες, γιατί ἡ ἐργατικὴ τάξη ἀπόδειχνε ἔμπραχτα πὼς εἶχε συνειδητοποιήσει ὅτι ὁ δρόμος γιὰ τὴν λευτεριὰ καὶ τὴν ἐθνικὴ ὁλοκλήρωση περνᾶ μέσα ἀπὸ τὴν μαχητικὴ πάλη τῶν μαζῶν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἐμπορομεσίτικη ἀστικὴ τάξη τῆς Κύπρου, ἀντεθνικὴ καὶ προδοτική, ἦταν ἀνίκανη νὰ διεξάγει ὁποιοδήποτε συνεπῆ ἀγῶνα, γιατὶ τὰ συμφέροντά της ἦταν στενὰ δεμένα μὲ τὰ συμφέροντα τοῦ ἐγγλέζικου ἰμπεριαλισμοῦ, κάτω ἀπὸ τὶς ἀγκάλες τοῦ ὁποίου γεννήθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε. Στὸν πολιτικὸ τομέα δὲν εἶχε νὰ ἐπιδείξει κανένα φορέα τῆς γραμμῆς της. Ἀδιαφιλονίκητος ἡγέτης τῶν ἀγώνων τοῦ λαοῦ καὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου ἦταν ἡ ἐργατικὴ τάξη.

Ὁ Ἐγγλέζικος ἰμπεριαλισμός, ἐπισημαίνοντας τοὺς κινδύνους, ἄρχισε μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἐνίσχυσης τῆς ἀστικῆς τάξης τῆς Κύπρου, μὲ στόχο νὰ τὴν φέρει στὸ προσκήνιο σὰν πολιτικὴ ἀντιπαράθεση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ν' ἀποσπάσει ἀπὸ τὰ χέρια της τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγώνα, γιὰ νὰ μπορεῖ εὔκολα νὰ τὸν ἐλέγχει καὶ νὰ τὸν καθοδηγεῖ σύμφωνα μὲ τὰ συμφέροντά του.

Ἀπὸ φασιστικὰ βήματα γιὰ τὴ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ ἐγγλέζικου ἰμπεριαλισμοῦ ἦταν:

α) Ἡ προκήρυξη ἐκλογῶν γιὰ ἀνάδειξη Δημάρχων στὰ 1943 μὲ στόχο νὰ ὀργανωθοῦν ὅλες οἱ ντόπιες ἀντιδραστικὲς δυνάμεις καὶ ν' ἀντιπαραταχθοῦν σὰν ἑνιαῖος πολιτικὸς φορέας (ΚΕΚ) στὸ λαϊκὸ κίνημα. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν ἔδωσαν μιὰ συντριπτικὴ νίκη στὶς λαϊκὲς δυνάμεις. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀστικὴ τάξη, γιὰ πρώτη φορά, ὀργανωνόταν σὲ ἕνα πολιτικὸ φορέα τῆς γραμμῆς της.

β) Μετὰ τὴν ἀποτυχία τῶν ἐκλογῶν, οἱ ἄγγλοι καταχτητές, ἀποφάσισαν νὰ ξαναφέρουν στὸ πολιτικὸ προσκήνιο τὴν ἐκκλησία μὲ τὸ φεουδαρχικὸ προνόμιο τοῦ ἐθνάρχη ἀρχιεπισκόπου, καὶ προκήρυξαν ἐκλογὲς γιὰ ἀνάδειξη ἀρχιεπισκόπου ἀπὸ τὸ λαό.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔδιναν τὴν εὐκαιρία στὶς ἀντιλαϊκὲς δυνάμεις τῆς ντόπιας ἄρχουσας τάξης νὰ συσπειρωθοῦν γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, σὰν — ἡγετικὸ — ἐθνικὸ πόλο καὶ ν' ἀποσπάσουν τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα καὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Μάλιστα αὐτὸ τὸ

πράγμα θὰ τὸ πετύχαιναν μὲ τὴν ἴδια τὴν ἀναγνώριση τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἠγεσία τοῦ ΑΚΕΛ, παρ' ὅλο ὅτι διάθετε ὅλη τὴ δύναμη νὰ ἀφαιρέσει ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς τὸν πολιτικὸ χαραχτῆρα καὶ ν' ἀποκλείσει τὴν ἐκκλησία ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ζωή, ὄχι μόνο δὲν ἔκανε κάτι τέτοιο, ἀλλὰ ἀντίθετα ὑποστήριξε τὶς ἐκλογές, ἀνεβάζοντας στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνο τὸν Λεόντιο, χωρὶς νὰ ὑποψιαστεῖ ὅτι ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐθνάρχη ἀποτελεῖ μιὰ παγίδα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ντόπιας ἄρχουσας τάξης, γιὰ τὴν ἐπικράτηση στὸ πολιτικὸ προσκήνιο καὶ στὴν ἠγεσία τοῦ ἀγῶνα ἑνὸς καθαρὰ ἀντιλαϊκοῦ φεουδαρχικοῦ κατάλειπου.

γ) Ἄλλο ἀποφασιστικὸ βῆμα ἦταν ἡ δημιουργία τοῦ Ἐναρχικοῦ Συμβουλίου στὰ 1946, ποὺ ἀποτέλεσε τὸν πόλο συσπείρωσης ὅλων τῶν ἀντιλαϊκῶν δυνάμεων. Δυστυχῶς καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, ἡ ἠγεσία τοῦ ΑΚΕΛ, πέφτοντας σ' ἄλλο ἱστορικὸ λάθος, ὄχι μόνο δὲν πολέμησε τὸ Ἐθναρχικὸ Συμβούλιο, ἀλλὰ ἀντίθετα συμμετεῖχε μὲ ἀντιπρόσωπό της σ' αὐτό.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ποὺ ἐξετάζουμε, ὁ «πόθος» τῶν Κυπρίων ἦταν ἡ Ἕνωση τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸν τὸν πόθο ὁ Κυπριακὸς λαὸς τὸν ἔβλεπε συνυφασμένο μὲ τὴν πάλη γιὰ τὸ διώξιμο τοῦ καταχτητῆ καὶ τὴν ἀπόχτηση τῆς λευτεριᾶς του. Κάτι τέτοιο ὅμως στρεφόταν ἄμεσα ἐνάντια στὰ ζωτικὰ συμφέροντα τοῦ ἐγγλέζικου ἰμπεριαλισμοῦ.

Ἔτσι ἡ ἄρχουσα τάξη τῆς Κύπρου βρισκόταν μπροστὰ στὴν ἀντίφαση, ὅτι ἀπὸ τὴ μιὰ ἔπρεπε νὰ ἐξυπηρετήσει τὰ συμφέροντα τοῦ ἀφεντικοῦ της κι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔπρεπε νὰ «συμβαδίσει» μὲ τοὺς πόθους τοῦ λαοῦ, ἀφοῦ πάνω στὶς πλάτες αὐτοῦ τοῦ λαοῦ στήριζε τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑπόστασή της. Ἔτσι ἄρχισε νὰ καναλιάζει τὸν ἀπελευθερωτικὸ — ἑνωτικὸ ἀγῶνα τοῦ λαοῦ μέσα στὰ δικά της μονοπάτια. Ἄρχισε μιὰ πολιτικὴ διπλωματικῆς διεκδίκησης τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιάθεσης γιὰ τὸν Κυπριακὸ λαό, πάντα μέσα στὰ συμμαχικὰ πλαίσια. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ πετύχαινε καὶ τοὺς δυὸ της στόχους. Ἀπὸ τὴ μιὰ θ' ἀποσποῦσε τὴν ἠγεσία τοῦ ἀγῶνα ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη, κι ἀπὸ τὴν ἄλλη θὰ φαινόταν ὅτι «συμβαδίζει» μὲ τοὺς πόθους τοῦ λαοῦ. Κάτι τέτοιο θὰ τῆς ἔδινε τὴ δυνατότητα νὰ ἐλέγχει τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ τὸν στρέφει ὅπου ὑπαγόρευαν τὰ συμφέροντα τῶν ἀφεντικῶν της.

Σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια τὴν ὑποστήριξε κι ἡ ἄρχουσα τάξη τῆς Ἑλλάδας, ποὺ ὑποταχτικὴ ἀπ' τὸ 1947 στὸν Ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό, ὄφειλε νὰ ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντά του.

Ὁ ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμός, ποὺ ἰδιαίτερα μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ζητοῦσε ἐπίμονα νὰ βάλει χέρι στὸν ἔλεγχο τῆς περιοχῆς καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς πραγματικότητας ἔγινε ὁ κυριώτερος ἀνταγωνιστὴς τοῦ ἐγγλέζικου ἰμπεριαλισμοῦ, ἔβλεπε τὸν ἑνωτικὸ ἀγῶνα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, σὰν μοχλὸ πίεσης στὸν ἀνταγωνιστή του. Γι αὐτὸ τὸ λόγο ἐνθάρρυνε τὴν ἄρχουσα τάξη τῆς Ἑλλάδας, ποὺ ὡς τὰ 1947, ποτὲ δὲν θεώρησε τὸ Κυπριακὸ σὰν ἐθνικὸ της ζήτημα, νὰ μιλᾶ γιὰ ἕνωση καὶ νὰ ἐνισχύει τὶς διπλωματικὲς προσπάθειες τῆς ἄρχουσας τάξης τῆς Κύπρου γιὰ αὐτοδιάθεση τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες ἔγινε τὸ Δημοψήφισμα γιὰ τὴν Ἕνωση στὰ 1950. Τὸ ἔκαμε ἡ Ἐθναρχία κι ἀποτέλεσε ἕνα ἀποφασιστικὸ ἴσως τὸ καίριο βῆμα γιὰ τὴν ἁρπαγὴ τῆς ἠγεσίας τοῦ ἀγῶνα ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη.

Εἴδαμε ὅτι τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ ἀπειλὴ γιὰ ἔκρηξη ἑνὸς ἔνοπλου λαϊκοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα ἦταν ἄμεση. Εἴδαμε ὅτι ἡ λυσσαλέα προσπάθεια τῆς ἄρχουσας τάξης ἦταν ἡ ἀπόσπαση τῆς ἠγεσίας τοῦ ἀγῶνα ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Εἴδαμε ὅμως πὼς αὐτὴ ἡ προσπάθεια ἔπρεπε νὰ «συμβαδίζει» μὲ τοὺς πόθους τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Ἡ ἀστικὴ τάξη γιὰ νὰ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη ἠγέτη, ἔπρεπε νάχει στὸ ἐνεργητικό της ἀκλόνητες ἀποδείξεις ἐπιτυχίας.

Στὰ 1949 τὸ ΑΚΕΛ βάζει ἐπίμονα τὸ ζήτημα νὰ ἐφαρμοστεῖ καὶ γιὰ τὸν Κυπριακὸ λαὸ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιάθεσης καὶ τῆς Ἕνωσης. Ἀπαιτεῖ μάλιστα τὴν διεξαγωγὴ Δημοψηφίσματος. Στὶς 12.8.1949 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος Β' ἀναγκάζεται νὰ στείλει ἐπιστολὴ στὸν Κυβερνήτη τῆς Κύπρου Ἄντριου Ράϊτ, μὲ τὴν ὁποία τοῦ ζητοῦσε νὰ διεξάγει ὁ ἴδιος τὸ Δημοψήφισμα. Ἡ ἀπάντηση ἦρθε στὶς 17.12.1949 καὶ ἦταν ἀρνητική. Τότε ἡ Ἐναθρχία προχώρησε ἡ ἴδια στὸ Δημοψήφισμα, τὸ ὁποῖο ἄρχισε στὶς 15.1.50 καὶ τέλειωσε στὶς 22 τοῦ ἴδιου μῆνα. Τὸ 96% τῶν Ἑλληνοκυπρίων μαζὶ καὶ ἀρκετοὶ Τουρκοκύπριοι, ὑπόγραψαν ὑπὲρ τῆς Ἕνωσης. Στὸ ὑπόλοιπο 4% πρέπει νὰ λογαριάσουμε καὶ τοὺς δημόσιους ὑπαλλήλους θτοὺς ὁποίους ἀπαγορεύτηκε ἡ ὑπογραφή.

Ἂν θέλουμε νὰ ἀξιολογήσουμε σωστὰ τὸ Δημοψήφισμα θὰ πρέπει νὰ ποῦμε πὼς αὐτὸ ἀποτέλεσε μιὰ νίκη τῆς ἀστικῆς τάξης τῆς Κύπρου καὶ κατ' ἐπέχταση τοῦ διεθνοῦς ἰμπεριαλισμοῦ, γιατὶ μ' αὐτὸ κατάφερε νὰ καναλιάσει τοὺς πόθους τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ στὴ δική της συμβιβαστικὴ πορεία. Κατάφερε ἀκόμα νὰ ἔχει μιὰ ἐπίσημη προσυπογραφὴ ἀπὸ τὸ λαὸ τοῦ δικοῦ της τρόπου χειρισμοῦ τοῦ ἐθνικοῦ προβλήματος. Ὁπωσδήποτε τὸ Δημοψήφισμα δὲν ἦταν νίκη τοῦ λαοῦ, γιατὶ ὁ λαὸς μὲ τὴν ἴδια τὴν ψῆφο του παράδινε ὁριστικὰ τὴν ἠγεσία τοῦ ἀγῶνα στὴν ἀστικὴ τάξη, διὰ μέσου τοῦ ἀντιλαϊκοῦ, φεουδαρχικοῦ θεσμοῦ τῆς ἐκκλησίας.

Δυστυχῶς μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς δύσκολους καιροὺς γιὰ τοὺς ἀγῶνες του, ὁ Κυπριακὸς λαὸς ἔμεινε χωρὶς τὴ σωστὴ ἐπα-

ναστατική πρωτοπορία. Ἡ ἐργατική τάξη ἔμεινε χωρὶς τὸ ἐπαναστατικό της κόμμα, ποὺ μὲ ὅπλο τὴν Μαρξιστική θεωρία θὰ ὁδηγοῦσε σωστὰ τὸν Κυπριακὸ λαὸ στὴν ἐκπλήρωση τῶν πόθων του.

Ἡ ἱστορική εὐθύνη τοῦ ΑΚΕΛ εἶναι τεράστια. Ὄντας ἀπὸ τὴν ἵδρυση του μικροαστικό, ρεφορμιστικό, ἀντεπαναστατικὸ δὲν κατάφερε ποτὲ νὰ διακρίνει πὼς ἡ ἀπελευθερωτική πάλη τοῦ λαοῦ, μέσα στὶς συνθῆκες ἀνάπτυξης τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, γιὰ ἀποτίναξη τοῦ ζυγοῦ, εἶναι στενὰ δεμένη μὲ τὸ πρόβλημα τῆς αὐτοδιάθεσης καὶ τῆς ἕνωσης. Δὲν κατάφερε ἀκόμα νὰ διακρίνει πὼς αὐτὴ ἡ πάλη εἶναι μόνο ἡ ἔνοπλη πάλη.

Ἐνῶ ἀπ' τὰ 1949 δέχτηκε καὶ προώθησε τὸ σύνθημα «Ἕνωση καὶ μόνον Ἕνωση, σήμερα καὶ ὄχι αὔριο, μὲ ὁποιαδήποτε Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση», ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲν κατάφερε νὰ διακρίνει πὼς αὐτὸ τὸ σύνθημα, πρακτικὰ σήμαινε ἄμεση ἀντιπράθεση μὲ τὸν καταχτητή του μὲ τὴ σειρά του σήμαινε ἔνοπλη πάλη.

Τὸ ΑΚΕΛ οὐδέποτε διάκρινε σωστὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἡγεσίας τοῦ ἀγώνα. Δὲν κατάφερε νὰ καταλάβει ὅτι μέσα στὶς συνθῆκες ἀνάπτυξης τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἀδιαφιλονίκητος ἡγέτης τῆς ἀπελευθερωτικῆς πάλης εἶναι ἡ ἐργατικὴ τάξη. Καλλιεργώντας ἀπὸ τότε τὴν «εἰρηνικὴ γραμμή», ἄφησε τὴν ἀστικὴ τάξη, σχεδὸν ἀνενόχλητη, νὰ ἁρπάξει τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγώνα ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Ἄφησε τὸ Κυπριακὸ πρόβλημα νὰ ἐμπλακεῖ μέσα στὰ γρανάζια τῶν ἀνταγωνισμῶν τοῦ ἀμερικάνικου μὲ τὸν ἐγγλέζικο ἰμπεριαλισμό, γεγονὸς στὸ ὁποῖο ὀφείλονται πολλὰ ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1950 εἶναι ἀποφασιστικῆς σημασίας ἱστορικὸ γεγονός. Ἀπ' αὐτὸ μποροῦν νὰ βγοῦν πολλὰ καὶ χρήσιμα συμπεράσματα. Ἐνῶ ὁ Κυπριακὸς λαὸς στὴ συντριπτική του πλειοψηφία ἔβλεπε σωστὰ τὸ ζήτημα τῆς Ἕνωσής του μὲ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔλειπε ἡ ἐπαναστατικὴ πρωτοπορία γιὰ τὴν σωστὴ καθοδήγηση πραχτικῆς ὑλοποίησης αὐτοῦ τοῦ συνθήματος.

Τὸ Δημοψήφισμα φανερώνει ἀκόμα τὸν ἀντεθνικὸ χαραχτῆρα τῆς ντόπιας ἀρχουσας τάξης, γιατὶ ἀντὶ νὰ διεξάγει ἕνα σκληρὸ ἀνειρήνευτο ἀγώνα γιὰ τὸ διώξιμο τοῦ Ἐγγλέζικου ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τὴν ἐθνικὴ ὁλοκλήρωση, ἐφάρμοσε τὴν μέθοδο τῆς διπλωματίας καὶ τῶν πιέσεων, μέθοδο ποὺ ἀκολουθεῖ ἴσαμε σήμερα, σὲ μιὰ μακρὰ συμβιβαστικὴ πορεία. Τὸ δημοψήφισμα προδίκαζε ὁλόκληρη τὴν πορεία τοῦ συμβιβασμοῦ, τὶς συμφωνίες Ζυρίχης — Λονδίνου, τὰ 13 σημεῖα, τὴν δημιουργία τῶν θυλάκων, τὶς ἐνδοκυπριακὲς διαπραγματεύσεις, τὴν φασιστικοποίηση τοῦ στρατοῦ, τὴν σύμπραξη μὲ τὴν χούντα τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Βιέννη κλπ.

Τὸ Δημοψήφισμα φανερώνει ἀκόμα ἔμπραχτα τὴν ἀντεπαναστατικὴ δομὴ τοῦ ΑΚΕΛ, γιατὶ ἀντὶ νὰ ὁδηγήσει τὸν Κυπριακὸ λαὸ σὲ μιὰ μαχητικὴ δράση ἐνάντια στὸν Ἐγγλέζικο ἰμπεριαλισμό, μπαίνοντας σὲ μιὰ πορεία «εἰρηνικῆς συνύπαρξης» μὲ τὴν ἄρχουσα τάξη τοῦ τόπου ἄφησε νὰ ἐμπλακεῖ τὸ ζήτημα μέσα στὰ διπλωματικὰ γρανάζια τῶν διεθνῶν ἀντεπαναστατικῶν δυνάμεων. Μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάσει ἡ ἐργατικὴ τάξη τοῦ τόπου τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγώνα καὶ τὸ ἴδιο νὰ μετατραπεῖ στὸν καλύτερο στηλοβάτη τῆς ἄρχουσας τάξης καὶ τὸν καλύτερο συμπαραστάτη της στὴν πορεία τοῦ συμβιβασμοῦ γιὰ τὸ ξεπούλημα τοῦ τόπου καὶ τοῦ λαοῦ.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

Σήμερα, οἱ ρεβιζιονιστὲς ἀντιγράφουν μιὰ παλιὰ μέθοδο τῶν ἀστῶν, νὰ ἀπογυμνώνουν, δηλαδή, τὰ γεγονότα ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικό τους περιεχόμενο. Ἡ ἐπανάσταση τοῦ λαοῦ τῆς Κούβας δὲν μποροῦσε νὰ ἀποτελέσει ἐξαίρεση. Ἀντὶ νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἐπαναστατικὴ πεῖρα, ποὺ πρόσφερε ὁ ἀγώνας τοῦ λαοῦ τῆς Κούβας, σὰν βοήθημα γιὰ τὸ ἀγώνα τῶν λαῶν, «γιορτάζουν» τὴν ἐπανάσταση τῆς Κούβας μὲ δεξιώσεις καὶ τηλεγραφήματα.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη, ὅμως καὶ ὁ λαὸς τῆς Κύπρου πρέπει νὰ ἀναλύσουν καὶ νὰ βγάλουν τὰ σωστὰ συμπεράσματα ἀπὸ τὸν ἀγώνα τοῦ λαοῦ τῆς Κούβας, νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἐπαναστατική του πεῖρα, σὰν βοηθὸ στὸ δικό τους ἀγώνα γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴ λευτεριὰ τοῦ τόπου.

Ἡ κατάρρευση τῆς δικτατορίας τοῦ Μπατίστα ἔγινε τὴν 1η τοῦ Γενάρη 1959. Τὸ τσάκκισμα τῶν ἀστῶν καὶ τῶν τσιφλικκάδων ἦταν τὸ φυσικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποφασιστικῆς πάλης τῆς ἐργατικῆς τάξης, τῆς ἀγροτιᾶς καὶ τῶν φτωχῶν στρωμάτων τῆς πόλης, ποὺ ἦσαν ὀργανωμένοι στὸν ἀντάρτικο στρατό, στοὺς παράνομους μηχανισμοὺς τῶν πόλεων καὶ στὸ κίνημα πολιτικῆς ἀντίστασης. Ἡ συνδιασμένη ἐνέργεια τῆς δράσης τῶν ἀνταρτῶν στὶς ἀγροτικὲς περιοχὲς καὶ ἡ γενικὴ ἀπεργία στὴν Ἀβάνα ἔδωσε τὴν ἐξουσία στὴν ἐπανάσταση καὶ ματαίωσε τὰ σχέδια τῆς ἀντίδρασης, γιὰ ὡραιοποίηση τοῦ συστήματος μὲ ἀντικατάσταση τοῦ Μπατίστα ἀπὸ κάποιο ἄλλο ἀνδρείκελο.

Τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετώπισε ἡ ἐπανάσταση στὴν Κούβα, ἦσαν πολλὰ καὶ δύσκολα. Πολὺ περισσότερα καὶ πολὺ πιὸ δύσκολα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐπικαλοῦνται οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς πορείας τοῦ συμβιβασμοῦ στὸ τόπο μας.

Ἡ Κούβα βρίσκεται μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητρόπολης τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τῶν ΕΠΑ. Εἶναι ἡ γεωγραφικὴ συνέχεια τῆς Ἀμερικάνικης ἠπείρου. Αὐτὸ ἦταν ἰδαίτερα σοβαρό, διότι ἡ δικτατορία τοῦ Μπατίστα ὑποστηριζόταν ἀπὸ τὴν μονοπωλιακὴ ἀστικὴ τάξη τῶν ΕΠΑ. Μέσα στὴ Κούβα ὑπῆρχε ἡ τεράστια ἀεροναυτικὴ βάση τῆς Γκουαντανάμο, ποὺ ἐφοδίαζε τὸ στρατὸ τῆς ἀντεπανάστασης μὲ πολεμικὸ ὑλικό. Ὁ κρατικὸς ταχτικὸς στρατὸς ἦταν ἐφοδιασμένος μὲ σύγχρονο ὁπλισμό. Ἀκόμα ὁ λαὸς τῆς Κούβας ἦταν ἕνας μικρός, ἀριθμητικὰ λαὸς καὶ ἀγωνιζόταν οὐσιαστικὰ ἐνάντια σὲ μιὰ ὑπερδύναμη.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὅταν οἱ ἀντάρτες ἀποβιβάστηκαν στὴν Κούβα ἔφεραν μαζί τους μόνο 100 ἐλαφρὰ ὅπλα. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ταχτικοῦ στρατοῦ σὲ ἄνδρες καὶ ὁπλισμὸ ἦταν συντριπτική, ὅταν μάλιστα ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἀπόβαση 70 ἀντάρτες σκοτώθηκαν καὶ ἀπόμειναν ζωντανοὶ μονάχα 12. Μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Φιντὲλ Κάστρο οἱ ἀντάρτες ἐγκατάστησαν τὸ ἀρχηγεῖο τους σὲ μιὰ ἀπόκρυμνη περιοχή, τὴν Σιέρα Μαέστρα. Τὸ ἀντάρτικο δυνάμωνε συνέχεια καὶ σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ἡ Σιέρα Μαέστρα ἀνακηρύχτηκε, σὰν ἀπελευθερωμένη περιοχή. Οἱ ἀντάρτες καὶ ὁ λαὸς ὀργάνωσαν αὐτοτελῆ οἰκονομία καὶ ἐφάρμοσαν τὴν οἰκονομικὴ μεταρύθμιση, μοιράζοντας τὴ γῆ στοὺς ἀχτήμονες κολλήγους.

Πηγὴ ὁπλισμοῦ καὶ ἀνεφοδιασμοῦ τῶν ἀνταρτῶν ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἐχθρός. Μὲ τὰ ὅπλα ποὺ κυρίευαν ἀπὸ τὸν ταχτικὸ στρατὸ ὅπλιζαν καὶ στρατολογοῦσαν περισσότερους ἀγωνιστὲς τῆς ἐπανάστασης. Αὐτὸ ἔκαμε δυνατὴ τὴν ἐξάπλωση τοῦ ἔνοπλου ἀγώνα σ᾿ ὅλη τὴ χώρα καὶ τὶς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον ὀχυρωμένων πόλεων, ἀπὸ τὶς ὁποῖες κυρίευαν πυρβολικὸ καὶ τεθωρακισμένα.

Τὸ δυνάμωμα τῆς ἐπανάστασης, ἡ στράτευση τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ τῆς Κούβας ἐνάντια στὴ διχτατορία καὶ τοὺς πάτρονές της, ὄξυνε τὶς ἀντιθέσεις καὶ μέσα στοὺς ἴδιους τοὺς κόλπους τῆς ἀντεπανάστασης. Τὸ σύστημα δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ λειτουργήσει καὶ τότε ὁ λαὸς τῆς Κούβας ἔδωσε τὸ τελειωτικὸ χτύπημα.

Ἡ πορεία τῆς ἐπανάστασης τῆς Κούβας εἶναι ἕνα φωτεινὸ παράδειγμα γιὰ τὴν δύναμη ποὺ ἀντλοῦν οἱ λαοὶ ὅταν ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐθνική καὶ κοινωνική τους ἀπελευθέρωση. Τὰ προβλήματα καὶ τὶς δυσκολίες ὁ λαὸς τῆς Κούβας τὰ ἀντιμετώπισε μὲ ἐνεργητικὴ δράση, μὲ σωστὴ μέθοδο καὶ τρόπους ἀγώνα καὶ ὄχι ὅπως ἡ ψευτοαριστερὴ ἡγεσία τοῦ τόπου μας, μὲ μιὰ ἀντεπαναστατικὴ ταχτική, ποὺ τότε γιὰ τὸ λαὸ τῆς Κούβας θὰ σήμαινε νὰ ὑπομένει στὴν ἐκμετάλλευση.

Ἡ ἐπανάσταση στηρίχτηκε στὶς δικές της δυνάμεις στὴν ἀποφασιστικότητα καὶ στὴ μαχητικότητα τοῦ ἴδιου τοῦ Κουβανέζικου λαοῦ καὶ εἶναι γι αὐτό, ποὺ ὁδηγήθηκε στὴ ΝΙΚΗ.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαὸς τῆς Κούβας ἔχουν καθῆκον νὰ διαφυλάξουν μὲ ὅλες τους τὶς δυνάμεις αὐτὴ τὴ νίκη ἀπὸ ὁποιαδήποτε ξένη ἐπιβουλή, μὲ ὁποιαδήποτε μάσκα κι ἂν ἐμφανίζεται, ἔχουν καθῆκον νὰ προστατεύσουν καὶ νὰ κρατήσουν τὴν λευτεριά, τὴν πραγματικὴ ἀνεξαρτησία καὶ τὴν αὐτοτέλεια τῆς Κούβας.

Ἡ ἐπανάσταση τῆς Κούβας, ἰδιαίτερα γιὰ τὸ λαό μας, ποὺ ὅπως καὶ ὁ Κουβανέζικος λαός, εἶναι μικρὸς καὶ ἀδύνατος καὶ ἀντιμετωπίζει μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς ἐχθρούς, ἔχει νὰ δώσει λαμπρὰ διδάγματα. Ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαὸς τοῦ τόπου μας διδάσκονται ἀπὸ τὴν Κουβαζένικη ἐπανάσταση, πὼς ὅσο μικρὸς κι ἂν εἶναι ἕνας λαὸς κι ὅσο δυνατοὺς ἐχθροὺς κι ἂν ἀντιμετωπίζει, μπορεῖ νὰ τοὺς νικήσει, φτάνει νὰ τὸν χαρακτηρίζει ἡ ἀποφασιστικότητα, ἡ μαχητικότητα καὶ σωστὸς ἀγώνας.

Ἡ ἐπανάσταση τῆς Κούβας μᾶς διδάσκει ἀκόμα, πὼς τίποτε δὲν μποροῦμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ τὴ ξενόδουλη ἀστικὴ τάξη τοῦ τόπου, ἡ ὁποία ἐξαρτημένη κάτω ἀπὸ τὸ ξένο κεφάλαιο εἶναι ἀνίκανη νὰ παίξει ὁποιοδήποτε ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ρόλο, χτυπώντας τὰ ἀφεντικὰ καὶ τοὺς συναιτέρους της.

Τέλος ἡ ἐπανάσταση τῆς Κούβας μὲ τὴ μορφὴ ποὺ ἔγινε ἀποτελεῖ γιὰ τὸ παγκόσμιο ἀπελευθερωτικὸ κίνημα μιὰ μεγάλη ἐμπειρία. Αὐτὸ γιατὶ ἡ Κουβανέζικη ἐπανάσταση δὲν ἀκολούθησε τὴν κλασσικὴ ἐπαναστατικὴ μέθοδο, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ ἔνοπλη πάλη ἔρχεται σὰν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μακρόχρονων οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν ἀγώνων τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ, σὰν ἀποτέλεσμα τῆς ὡρίμανσης τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων, μὰ ἀκολούθησε τὴν μέθοδο στὴν ὁποία ἡ ἔνοπλη πάλη βρίσκεται στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀγώνα καὶ ἀκολουθεῖ ἡ μαζικοποίηση, ἡ ἐπαναστατικὴ διαπαιδαγώγηση καὶ ἡ ὡρίμανση τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων καὶ τοῦ λαοῦ. Αὐτὴ ἡ ἐπαναστατικὴ ἐμπειρία, σὲ σχέση μὲ τὶς ἰδιαίτερες συνθῆκες κάθε τόπου ἀποτελοῦν ἕνα θέμα προβληματισμοῦ γιὰ ὅλα τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα καὶ τοὺς ἀγωνιζόμενους λαοὺς ὅλου τοῦ κόσμου.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Θέλουμε μιὰ ὀρχήστρα τοῦ λαοῦ. Μιὰ ὀρχήστρα ποὺ νὰ εἶναι ἀδιαχώριστη ἀπὸ τὶς μᾶζες, νὰ πάλλεται καὶ νὰ δονεῖται ἀπὸ τὰ προβλήματα καὶ τοὺς ἀγῶνες τους, ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ ὑψωθεῖ ὡς ἐκεῖ ποὺ ἐπιβάλλει ἡ ἱστορικὴ ἀναγκαιότητα αὐτοῦ τοῦ τόπου γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση, τὴν ἐθνικὴ ὁλοκλήρωση καὶ τὸν σοσιαλισμό. Ὅμως σὰν ἐξετάζουμε τὶς θέσεις καὶ τὶς ἀρχὲς γιὰ μιὰ ὀρχήστρα τοῦ λαοῦ, κατανοοῦμε ὅτι πρέπει νὰ προηγηθοῦν θέσεις γιὰ τὴν κουλτούρα καὶ τὴν τέχνη σὰν στοιχεῖα τοῦ ἐποικοδομήματος τῆς κοινωνίας. Τὸ θέμα εἶναι πλατὺ καὶ πρέπει νὰ ἀποτελέσει θέμα ζύμωσης τόσο μέσα στὸ ἴδιο τὸ κόμμα ὅσο καὶ ἔξω ἀπ' αὐτό.

Τὸ ἐποικοδόμημα περιλαμβάνει τὸ σύνολο τῶν πολιτικῶν, νομικῶν, φιλοσοφικῶν, θρησκευτικῶν, καλλιτεχνικῶν ἀντιλήψεων μιᾶς κοινωνίας ὅπως καὶ τοὺς πολιτικούς, νομικούς, φιλοσοφικοὺς κλπ. θεσμοὺς ποὺ ἀντιστοιχοῦν σ' αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις. Ἡ σχέση ποὺ ἔχει τὸ ἐποικοδόμημα μὲ τὴν οἰκονομικὴ βάση (παραγωγικὲς δυνάμεις, παραγωγικὲς σχέσεις) εἶναι διαλεχτικὴ καὶ ἡ ἀντίθεσή τους ἀπὸ τὶς πιὸ βασικὲς ἀντιθέσεις τῆς κοινωνίας. Τὸ ἐποικοδόμημα γεννιέται ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ βάση καὶ καταστρέφεται σταδιακὰ ὅταν τσακκιστεῖ ἡ οἰκονομικὴ βάση ποὺ τὸ ἀνάθρεψε καὶ τὸ συντήρησε. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως τὸ ἐποικοδόμημα δὲν προσαρμόζεται παθητικὰ στὴν οἰκονομικὴ βάση ἀλλὰ διατηρεῖ μιὰν σχετικὴ ἀνεξαρτησία καὶ ἀσκεῖ μὲ τὴν σειρά του μιὰ σοβαρὴ ἐπίδραση πάνω στὴν οἰκονομικὴ βάση. Τὸ ἐποικοδόμημα καθορίζεται ἀπὸ τὴν πάλη τῶν τάξεων καὶ ἡ πάλη τῶν τάξεων προωθεῖται ἀπὸ τὸ ἐποικοδόμημα. Δηλαδὴ τὸ ἐποικοδόμημα εἶναι δύναμη δημιουργικὴ καὶ ἔτσι πρέπει νὰ τὸ ἀντιμετωπίζουμε.

Τὸ ἐποικοδόμημα τοῦ καπιταλισμοῦ, τοῦ συστήματος ποὺ σπαράζεται ἀπὸ ταξικὲς ἀντιθέσεις, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ περιέχει μέσα του ἀντίθετες ἀντιλήψεις ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντα τῶν τάξεων ποὺ συγκρούονται. Ἔτσι ἀναπτύσσεται ἡ κυρίαρχη ἀστικὴ ἰδεολογία ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῆς ἀστικῆς τάξης γιὰ τὴν σταθεροποίηση τοῦ συστήματος καὶ ἡ προλεταριακὴ ἰδεολογία ποὺ γεννιέται μέσα ἀπὸ τὰ προβλήματα καὶ τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ποὺ ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντά της γιὰ τὸ τσάκκισμα τοῦ καπιταλισμοῦ.

Ἡ ἀστικὴ τάξη ἀφοῦ ἐλέγχει τὸ κράτος, τὴν παιδεία, τὴν ἐκκλησία ἐπεξεργάζεται συνειδητὰ τὴν ἰδεολογία της καὶ μὲ τὸν τεράστιο μηχανισμὸ ποὺ διαθέτει (ραδιόφωνο, τηλεόραση, τύπος) κατακλύζει τὶς μᾶζες μὲ τὴν ἀστικὴ προπαγάνδα. Οἱ μᾶζες ὑφίστανται μιὰ καθημερινὴ «πλύση ἐγκεφάλου» γιὰ νὰ πειστοῦν ὅτι τὸ σύστημα τῆς καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης εἶναι τὸ πιὸ σωστὸ καὶ τὸ πιὸ δίκαιο.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη σ' αὐτὴν τὴν προσπάθεια τῶν ἀστῶν καὶ τῶν ὑποτακτικῶν τους νὰ ἐκφυλίσουν τὴν ταξική της συνείδηση πρέπει νὰ ἀπαντήσει μὲ μιὰ συνειδητὰ ἐπεξεργασμένη προλεταριακὴ ἰδεολογία. Αὐτὴ ἡ ἰδεολογία γεννιέται ἀπὸ τὴν πάλη τῶν τάξεων συστηματοποιεῖται ὅμως καὶ ἐμπλουτίζεται μὲ τὸν μαρξισμό. Γι αὐτὸ συνειδητὰ ἐπεξεργάζεται τὴν ἰδεολογία της ἡ ἐργατικὴ τάξη ὅταν εἶναι συσπειρωμένη μέσα στὸ κόμμα της καὶ ὅταν γνωρίζει τοὺς νόμους τῆς κίνησης τῆς φύσης καὶ τῆς κοινωνίας, δηλαδὴ ὅταν κάμει κτῆμα της καὶ ὁδηγὸ γιὰ τὴν δράση της τὸν Μαρξισμό. Μόνο μέσα ἀπὸ ἕνα μαρξιστικὸ — λενινιστικὸ κόμμα ὁπλισμένο μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ θεωρία καὶ μὲ ρίζες μέσα στὶς μᾶζες μπορεῖ ἡ ἐργατικὴ τάξη νὰ ἀντιπαραθέτει τὴν ἐπαναστατικὴ γραμμὴ σ' ὅλους τοὺς τομεῖς, σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα καὶ νὰ διαφυλάσσει τὴν πολιτική της γραμμὴ τὴν προλεταριακή της ἰδεολογία.

Σὰν κοινωνικὴ λειτουργία ἡ τέχνη εἶναι ἀπὸ τὶς πιὸ καταλυτικὲς τοῦ ἐποικοδομήματος. Ἔχει τὴν δύναμη νὰ εὐχαριστεῖ, νὰ προβληματίζει, νὰ διαμορφώνει, καὶ νὰ προσανατολίζει τὶς μᾶζες. Σὰν τέτοιο ὅπλο τὸν χρησιμοποιοῦν τόσο ἡ ἀντίδραση ὅσο ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ κόμμα της.

Στὸ σημερινὸ κόσμο ὅλη ἡ κουλτούρα ὅλη ἡ λογοτεχνία καὶ τέχνη ἀνήκει σὲ ὁρισμένη τάξη καὶ ἐξυπηρετεῖ μιὰ συγκεκριμένη πολιτικὴ γραμμή. Δὲν μπορεῖ, εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπάρξει καὶ νὰ λειτουργήσει τέχνη πάνω ἀπὸ τάξεις μέσα σὲ μιὰ κοινωνία ποὺ κινητήρια δύναμή της εἶναι ἡ πάλη τῶν τάξεων. Ἡ ἐκμετάλλευση τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἡ καταπίεση τῶν ἐθνῶν ἡ ἐξάρτηση τῶν κρατῶν εἶναι μιὰ ὠμὴ πραγματικότητα καὶ ὁποιαδήποτε τέχνη ἔχει σὰν μόνο περιεχόμενο τὸ «σουρρεαλιστικό», τὸ «φυσιοκρατικό», τὸ «ὡραῖο» καὶ ἄλλα ἄσχετα προσφέρει μιὰ ἀνεκτίμητη ὑπηρεσία στὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὴν ἀντίδραση διότι συνειδητὰ ἢ ἀσυνείδητα ἀποκοιμίζει τὶς μᾶζες μὲ τεχνητοὺς καὶ ἀνύπαρχτους παράδεισους.

Οἱ μικροαστοὶ καλλιτέχνες δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν ὅτι ὁποιαδήποτε μορφὴ τέχνης ἐξυπηρετεῖ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΑ ἢ τὴν ἰδεολογία τῆς κεφαλαιοκρατίας ἢ τὴν ἰδεολογία τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἀπὸ τὴν κοινωνική τους θέση ποὺ εἶναι καὶ ἐργασία καὶ κεφάλαιο ὀνειρεύονται μέσες κα-

ταστάσεις. Ὁ καπιταλισμὸς ὅμως ὑπάρχει ἔξω ἀπὸ ἐπιθυμίες καὶ ὄνειρα. Ὅταν δὲν τὸν χτυπᾶς οὐσιαστικὰ τὸν ὑποστηρίζεις. Οἱ προπαγανδιστὲς τῆς «Τέχνης γιὰ τὴν Τέχνη» τῆς δῆθεν ἐλεύθερης ἔκφρασης δυσκολεύονται πολὺ νὰ κρύψουν τὴν ἀπάτη καὶ τὴν ὑποκρισία ποὺ κρύβεται πίσω ἀπὸ τέτοια συνθήματα. Πῶς μποροῦν νὰ ἐκφραστοῦν ἐλεύθερα αὐτοὶ οἱ καλλιτέχνες ποὺ εἶναι χτισμένοι μέσα στοὺς τοίχους τῆς ταξικῆς τους θέσης; Γιὰ ποιὰ ἐλευθερία μιλοῦν ὅταν μεταβάλλουν τὴν τέχνη σὲ κοινὸ ἐμπόρευμα ποὺ ἐντάσσεται στὸ κύκλωμα παραγωγῆς καὶ κατανάλωσης. Μὲ ποιὸ τρόπο εἶναι ἐλεύθεροι ὅταν εἶναι «ἐπηρεασμένοι» ὅπως οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ ρεύματα τῶν ἰμπεριαλιστικῶν μητροπόλεων καὶ πάλι ὅπως οἱ ἴδιοι παραδέχονται ἕνα ρεῦμα καλλιτεχνικὸ ἐκφράζει τὴν κοινωνία ποὺ τὸ γέννησε καὶ ποὺ εἶναι ὁ πραγματικὸς δημιουργός του. Ἔτσι ὑποκριτικά, ἐνῶ θεωροῦν σὰν ἐλεύθερη ἔκφραση τὸ μπόλιασμα τοῦ λαοῦ τους μὲ τὴν ἰδεολογία τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης τῶν καπιταλιστικῶν μητροπόλεων, θεωροῦν σὰν πνίξιμο καὶ ἐκχυδαϊσμὸ τῆς τέχνης ὅταν αὐτὴ στρατεύεται γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσει τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. Ἡ ἀστράτευτη τέχνη τους εἶναι στὴν πραγματικότητα στρατευμένη μὲ τὴν πολιτικὴ γραμμὴ τῆς κεφαλαιοκρατίας γιὰ τὸ ἀποκοίμισμα καὶ τὸν ἀποπροσανατολισμὸ τοῦ λαοῦ.

Στὸ σημερινό του στάδιο, τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα βρίσκεται στὰ πρόθυρα τῆς κατάρρευσης διότι ἐκεῖ τὸ σπρώχνουν οἱ ἀξεπέραστες ἐσωτερικές του ἀντιθέσεις καὶ ὁ ἀγῶνας τῶν μαζῶν σὲ παγκόσμια κλίμακα. Τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα, οἱ καταπιεσμένοι λαοὶ τῶν ἐξαρτημένων χωρῶν καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξη τῶν καπιταλιστικῶν μητροπόλεων σφυροκοποῦν τὴν παγκόσμια κεφαλαιοκρατία. Παγκόσμια τάση εἶναι σήμερα ἡ ἐπανάσταση.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες ἀκόμα καὶ ἀστοὶ διανοούμενοι ὅταν μετατρέπουν ρεαλιστικὰ τὴν ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα σὲ τέχνη ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν τάξη τους, διότι ἀπεικονίζουν τὴν γενικὴ εἰκόνα τῆς ἀποσύνθεσης καὶ τῆς διάλυσης τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Ὅμως αὐτοὶ οἱ ἀστοὶ διανοούμενοι τυφλωμένοι ἀπὸ τὴν ταξική τους προέλευση δὲν μποροῦν νὰ δοῦν καὶ νὰ μεταφέρουν τὸ καινούργιο ποὺ ἔρχεται νὰ τσακίσει τὸ παλιό. Ἀφοῦ φοροῦν τὶς παρωπίδες τῆς ἀστικῆς τους νοοτροπίας καὶ πρακτικῆς δὲν μεταφέρουν μέσα στὰ ἔργα τους τὴν νίκη τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὴν ἀπελευθέρωση τῶν σκλαβωμένων ἐθνῶν, τὸ σταμάτημα τῆς ἐκμετάλλευσης ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο. Διαπιστώνουν μόνο τὸ ἀδιέξοδο τῆς κοινωνίας καὶ κλαφουρίζουν.

Μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ οἱ ρεβιζιονιστὲς προωθοῦν μιὰ τέχνη ἀταξική, οὐμανιστικὴ ποὺ προβάλλει σὰν κύριο θέμα τὸν ἄνθρωπο ἀφηρημένα καὶ ξεκομμένα ἀπὸ τὴν ταξικὴ πάλη. Ἡ οὐμανιστικὴ τέχνη εἶναι ἐπικίνδυνη καὶ καταστρεπτικὴ γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη γιατὶ ἐνῶ φορεῖ σοσιαλιστικὴ μάσκα ἔχει ἀντιδραστικὸ περιεχόμενο. Ἡ οὐμανιστικὴ τέχνη κηρύσσει τὴν συνύπαρξη τῆς ἀστικῆς καὶ τῆς προλεταριακῆς ἰδεολογίας μὲ κοινὸ ἔδαφος καὶ στόχο δῆθεν τὸν ἄνθρωπο. Ὁποιοσδήποτε ὅμως δὲν ὑποστηρίζει καὶ δὲν προωθεῖ τὴν προλεταριακὴ ἰδεολογία ὑποστηρίζει τὰ συμφέροντα τῆς ἀστικῆς τάξης. Ἡ οὐμανιστικὴ ψευτοσοσιαλιστικὴ τέχνη εἶναι στὴν πράξη ἄρνηση τῆς ταξικῆς πάλης, ἐγκατάλειψη τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ στὴν κυρίαρχη ἀστικὴ ἰδεολογία, συντήρηση τοῦ καπιταλισμοῦ.

Τὸ οὐμανιστικὸ κίνημα στὴν τέχνη ἀρχισε νὰ διαδίδεται παγκόσμια μὲ τὸν ἐκφυλισμὸ τῆς πρώτης δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης καὶ τῆς ἀναρρίχησης τῶν μικροαστῶν στὴν ἐξουσία τῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Ἀφοῦ παραποίησαν τὴν θέση τοῦ Λένιν ὅτι **ΚΡΑΤΗ** μὲ διαφορετικὰ συστήματα μποροῦν νὰ συνυπάρχουν εἰρηνικά, κήρυξαν τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη τῶν **ΤΑΞΕΩΝ**. Αὐτὴ εἶναι ἡ κοινωνικὴ βάση ποὺ γεννᾶ τὴν οὐμανιστικὴ τέχνη. Οἱ ρεβιζιονιστὲς διακηρύσσουν ὅτι θέλουν λαϊκὴ τέχνη ποὺ νὰ ἐκφράζει καὶ νὰ ἐμπνέει τὸν λαό.

Πῶς ὅμως οἱ λαοὶ τῶν χωρῶν ποὺ ὁ ἰμπεριαλισμὸς τὶς κατακτᾶ καὶ τὶς ξεζουμίζει μποροῦν ν' ἀγωνιστοῦν ὅταν ἡ «τέχνη τοῦ λαοῦ» ἔχει σὰν περιεχόμενο τὸν οὐμανισμὸ καὶ τὴν εἰρήνη. Πῶς συμβιβάζεται τὸ καθῆκον τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ γιὰ ἀγῶνα ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ τὰ ὄργανά του ὅταν θὰ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν τέχνη ποὺ κηρύσσει τὴν «εἰρηνικὴ συνύπαρξη» τῶν τάξεων;

Εἶναι φανερὸ πὼς αὐτοὶ ποὺ παρουσιάζουν τὴν οὐμανιστικὴ τέχνη σὰν τὴν τέχνη τοῦ λαοῦ δίνουν μιὰ πισώπλατη μαχαιριὰ στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ στοὺς λαοὺς ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν λευτεριά τους. Τέχνη γιὰ τὸν λαὸ εἶναι μόνο αὐτὴ ποὺ ἀναπαριστά, ἐμπνέει καὶ καθοδηγᾶ τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. Εἶναι ἡ τέχνη ποὺ στὴν ταξικὴ πάλη πρωτοπορεῖ στὸ χτίσιμο τῆς προλεταριακῆς ἰδεολογίας ἐνάντια στὴν ἰδεολογία τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης τῶν μητροπόλεων καὶ τῆς ξενόδουλης ἀστικῆς τάξης τῶν ἐξαρτημένων χωρῶν.

Μόνο μέσα ἀπὸ τὰ μαρξιστικὰ — λενινιστικὰ κόμματα οἱ κομμουνιστὲς — καλλιτέχνες καὶ οἱ καλλιτέχνες — λαϊκοὶ ἀγωνιστὲς μποροῦν νὰ δημιουργήσουν τέχνη γιὰ τὸν λαὸ ποὺ νὰ εἶναι ὅπλο καὶ ἐργαλεῖο στὰ χέρια τῶν μαζῶν γιὰ τὴν ἐθνικὴ καὶ τὴν κοινωνική τους ἀπελευθέρωση. Ὅπως δὲν μποροῦμε νὰ ἔχομε ἐπαναστατικὸ κίνημα χωρὶς ἐπαναστατικὴ θεωρία ἔτσι καὶ δὲν μποροῦμε νὰ ἔχουμε ἐπαναστατικὴ κουλτούρα ὅταν οἱ καλλιτέχνες δὲν εἶναι ὁπλισμένοι μὲ τὸν μαρξισμὸ — λενινισμὸ

καὶ δὲν συμμετέχουν πρακτικὰ στὰ προβλήματα καὶ στοὺς ἀγῶνες τῶν μαζῶν.

Ἀναγκαία λοιπὸν προϋπόθεση γιὰ τὴν δημιουργία τέχνης γιὰ τὸν λαὸ εἶναι ἕνα σωστὸ μαρξιστικὸ — λενινιστικὸ κόμμα ποὺ μὲ τὴν ἐνεργὴ συμμετοχὴ τῶν μαζῶν νὰ περνᾶ τὴν πολιτικὴ γραμμὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης σ' ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα. Τότε μόνον ἔχουμε ἐπαναστατικὴ κουλτούρα ποὺ εἶναι ἕνα ἰσχυρὸ ὅπλο τῆς ἐπανάστασης, εἶναι «τροχὸς καὶ βίδα» τοῦ γενικοῦ μηχανισμοῦ τῆς ἐπανάστασης.

Σήμερα ἀντιμετωπίζουμε τὴν κατοχὴ τῆς μισῆς, σχεδόν, Κύπρου, τὴν προσφυγοποίηση 250 χιλιάδων Ἑλλήνων καὶ Τούρκων καὶ τὸν κίνδυνο μιᾶς ὁλοκληρωτικῆς κατάληψης καὶ καταστροφῆς. Ἡ ξενόδουλη ἀστικὴ τάξη συζητᾶ λύσεις μὲ «λογικὲς παραχωρήσεις» μὲ βάση τὴν ὁμοσπονδία. Τὸ Κυπριακὸ παζαρεύεται ἀπὸ τὶς δύο ὑπερδυνάμεις. Μόνο ἡ δημιουργία ἑνὸς λαϊκοῦ μετώπου πάλης θὰ συσπειρώσει ὅλες τὶς συνεπεῖς πατριωτικὲς δυνάμεις μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν ἐργατικὴ τάξη, μὲ ἕνα ξεκαθαρισμένο πρόγραμμα ἀγῶνα γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση εἶναι ἡ σωτηρία αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Μιὰ τέχνη γιὰ τὸ λαὸ στὸν τόπο μας πρέπει νὰ εἶναι ἀναπόσπαστα δεμένη μὲ αὐτὸ τὸ καθῆκον τοῦ λαοῦ μας. Θἄπρεπε οἱ καλλιτέχνες τῆς Κύπρου νὰ διαπνέονται καὶ νὰ διακηρύσσουν ὅτι οἱ λαοὶ εἶναι ἀνεξάντλητοι σὲ δύναμη καὶ ἡρωϊσμὸ ὅταν ἀγωνίζονται γιὰ τὴν λευτεριά τους. Θἄπρεπε νὰ χτυπήσουν τὴν κατάσταση τῆς μοιρολατρείας καὶ τῆς ἡττοπάθειας ἀνάμεσα στὸν λαὸ ποὺ σπέρνει ἡ ἀστικὴ τάξη. Νὰ χτυπήσουν τὴν τάση νὰ πιστεύει ὁ λαὸς στοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς καὶ νὰ περιμένει ἀπὸ ἄλλους τὴν σωτηρία του. Νὰ ξεσκεπάσουν τὴν ξενόδουλη ἀστικὴ τάξη. Νὰ πρωτοστατήσουν στὸ χτίσιμο τοῦ λαϊκοῦ μετώπου πάλης.

Ὅμως ΤΙΠΟΤΕ δὲν γίνεται καὶ αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ ἦταν διαφορετικὰ ἀφοῦ ὅλες οἱ παρατάξεις καὶ τὰ κόμματα ἔχουν ταυτιστεῖ μὲ τὴ γραμμὴ τῆς ἄρχουσας τάξης τῆς Κύπρου. Ἡ ἡγεσία τοῦ κόμματος ποὺ συγκεντρώνει τὴν πλειοψηφία τῆς ἐργατικῆς τάξης ἔχασε κάθε ἐπαφὴ μὲ τὴν θεωρία καὶ τὴν πρακτικὴ τοῦ μαρξισμοῦ. Ἀμβλυνε τὴν ταξικὴ ἀντιπαράθεση καὶ εὐνούχισε τὴν ἐπαναστατικότητα τῶν μαζῶν. Ἔτσι εἶναι ἀντικειμενικὰ ἀνίκανο νὰ γεννήσει μέσα ἀπὸ τοὺς κόλπους του τοὺς δημιουργοὺς μιᾶς ἐπαναστατικῆς κουλτούρας. Γιὰ τὴν ἀντεπαναστατικὴ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ ὁ σοσιαλισμὸς εἶναι «κάτι ποὺ θὰ ἔλθει» ἄρα δὲν χρειάζεται νὰ παλεύουν οἱ μᾶζες γι' αὐτὸν καὶ ἔτσι ἡ ἀστικὴ τάξη μπορεῖ νὰ κοιμᾶται ἥσυχα.

Τὸ πρόβλημα τῆς ξένης κατοχῆς μπορεῖ νὰ τὸ χειριστεῖ, σύμφωνα μὲ τὴν ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ, σωστὰ καὶ ὑπεύθυνα ἡ «ἐθνική» ἀστικὴ τάξη, ἡ βουλή, τὸ ἐθνικὸ Συμβούλιο, ὁ Ο.Η.Ε., ἡ Διεθνὴς διάσκεψη, δηλαδὴ ὁποιοσδήποτε ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἐνδιαφερόμενο λαὸ τῆς καταχτημένης Κύπρου.

Αὐτὸς ὁ παραγκωνισμὸς τοῦ λαοῦ εἶναι ὁλότελα ξένος μὲ τὸ περιεχόμενο καὶ τοὺς σκοποὺς μιᾶς ἐπαναστατικῆς κουλτούρας, ποὺ θ' ἀναπτύσσει τὴν ταξικὴ ἀντιπαράθεση, τὸ ἰδεολογικὸ ἐπίπεδο καὶ τὴν πολιτικὴ δραστηριότητα τῶν μαζῶν μὲ ξεκαθαρισμένο στόχο τὴν ἀπελευθέρωση, τὴν ἐθνικὴ ὁλοκλήρωση καὶ τὸν Σοσιαλισμό.

Αὐτὸ τὸ καθῆκον τὸ ἐπωμίζεται σήμερα τὸ Κ.Κ.Κ. καὶ ὁ κάθε συνεπὴς ἀγωνιστής. Ἄμεσο καθῆκον τοῦ κόμματός μας εἶναι μέσα στὰ πλαίσια τῶν δυνάμεών του ν' ἀρχίσει μιὰ πολιτικὴ δραστηριότητα γιὰ νὰ περάσει τὴν ταξικὴ ἀντιπαράθεση. Αὐτὴ ἡ προσπάθεια μὲ μιὰ ἀντίστοιχη συνειδητοποίηση καὶ δράση τῶν μαζῶν στὸ πολιτικὸ ἐπίπεδο, μὲ τὴν δημιουργία καὶ πλάτεμα τοῦ λαϊκοῦ μετώπου πάλης, θὰ γεννήσει τὴν τέχνη γιὰ τὸν λαὸ ὅπλο καὶ ἐργαλεῖο στὰ χέρια τοῦ λαϊκοῦ κινήματος.

Σύντροφοι νὰ ξεσκεπάσουμε τὴν τέχνη τῶν ἀστῶν διανοουμένων ποὺ μεταγγίζουν στὶς φλέβες τοῦ λαοῦ μας τὴν ἰδεολογία τῶν ἐχθρῶν του.

Νὰ ἀποκαλύψουμε τὸ πραγματικὸ μέτωπο τοῦ ψευτοουμανισμοῦ ποὺ διδάσκει στοὺς λαοὺς νὰ ὑπομένουν τὴν ἐκμετάλλευση.

Ἐμπρὸς γιὰ μιὰ τέχνη γιὰ τὸν λαὸ ὁπλισμένη μὲ τὸν μαρξισμὸ — λενινισμὸ καὶ ζυμωμένη μὲ τοὺς ἀγῶνες τοῦ λαοῦ μας.

ΟΙ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΟΣ

Ὁ Ὑπουργὸς Ἄμυνας τῆς Βρεττανίας ποὺ ἐπισκέφτηκε πρόσφατα τὶς Ἀγγλικὲς Βάσεις στὴ Κύπρο, ἔκαμε τὶς ἀκόλουθες δηλώσεις:

«...Ἐνῶ καμμιὰ στρατιωτικὴ σημασία δὲν ἔχουν γιὰ τὴν ἴδια τὴ Βρεττανία οἱ βάσεις της στὴν Κύπρο, ἐν τούτοις δὲν θὰ τὶς διαλύση...» «...Ἡ ὕπαρξη τῶν βάσεων συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴν πολιτικὴ κατάσταση στὴν νῆσο...» «... ἕνεκα τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ Βρεττανία παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ ρόλο της στὸ διεθνὲς πεδίο καὶ στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ συγκεντρώθηκε στὴν ἄμυνα μόνο τῶν Βρεττανικῶν νησιῶν, οἱ δύο στρατιωτικὲς βάσεις στὴν Κύπρο ἔχασαν τὴν στρατηγικὴ τους σημασία γιὰ τὴν Βρεττανία».

Ἀπ' αὐτὲς τὶς δηλώσεις, ποὺ γιὰ πολλοὺς πέρασαν ἀπαρατήρητες, βγαίνουν πολλὰ συμπεράσματα σπουδαίας σημασίας. Πρῶτον ἀπὸ ἐπίσημα χείλη, ἀκοῦμε τὴν πικρή, γι' αὐτούς, παραδοχὴ ὅτι... ἡ Μεγάλη Βρεττανία παραιτήθηκε ἀπὸ τὸ ρόλο της στὸ διεθνὲς πεδίο καὶ τὴν Μέση Ἀνατολή... πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ μιὰ ἐπίσημη διαπίστωση πὼς πιὰ ἡ Ἀγγλία δὲν ἀποτελεῖ τὴν ἡγέτιδα δύναμη τοῦ παγκόσμιου ἰμπεριαλιστικοῦ συστήματος, καὶ πὼς ἡ δύναμή της περιορίστηκε αἰσθητά.

Φυσικὰ τὸ ρόλο αὐτὸ δὲν τὸν ἔχασε ἡ Βρεττανία γιατὶ τῆς τὸν ἀφαίρεσε... ὁ σκηνοθέτης, ἀλλὰ τὸν ἔχασε ἀπὸ τ' ἀπανωτὰ χτυπήματα τῶν Λαϊκῶν κινημάτων ποὺ τὴν ἀνάγκασαν νὰ φύγει ἀπὸ μιὰ σειρὰ χῶρες καὶ νὰ ἀλλάξει ἡ μορφὴ ἐξάρτησης σὲ μιὰ σειρὰ ἄλλες, χάνοντας ἔτσι πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔσοδα ποὺ ἀπομιζοῦσε ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα τῶν λαῶν καὶ τὶς πλούσιες ὕλες ποὺ ἐκμεταλλευόταν ἀπὸ τοὺς τόπους ποὺ καταχτοῦσε γιά... ἐκπολιτισμό.

Ὁ ρόλος αὐτὸς τῆς ἀφαιρέθηκε ἀκόμα κι ἀπὸ τὴν ἐμφάνιση τῆς ἀμερικάνικης ἰμπεριαλιστικῆς ὑπερδύναμης ποὺ λυσσαλέα ζητοῦσε τὴ διείσδυσή της στοὺς χώρους ποὺ προηγούμενα ἔλεγχε ἡ Βρεττανία. Οἱ ἀντιθέσεις τῶν δυὸ ἰμπεριαλισμῶν κατάληξαν σὲ ὁλοκληρωτικὴ νίκη τοῦ ἀμερικάνικου.

Οἱ βάσεις λοιπὸν δὲν ἔχουν στρατιωτικὴ σημασία γιὰ τὴν Βρεττανία. Καὶ πραγματικὰ δὲν ἔχουν γιατὶ σήμερα χαροπαλεύει, τὰ δόντια της ἄρχισαν νὰ μὴν δαγκώνουν καὶ δὲν ἔχει, τουλάχιστο αὐτὴ τὴν στιγμή, τὶς δυνάμεις νὰ παίξει τὸ ρόλο τοῦ ἐπιδρομέα, τοῦ ἡγεμόνα τοῦ παγκόσμιου ἰμπεριαλιστικοῦ συστήματος.

Τότε γιατὶ διατηρεῖ τὶς βάσεις; Γιατὶ δὲν τὰ μαζεύει καὶ νὰ φεύγει, ἀφοῦ ἡ συντήρησή τους, σὲ τέτοιους δύσκολους καιρούς, ἀπαιτοῦν ὑπέρογκα ποσά.

...Ἡ ὕπαρξη τῶν βάσεων συνδέεται ἄμεσα μὲ τὴν πολιτικὴ κατάσταση στὴν Κύπροο...

Κι αὐτὰ τὰ εἶπε ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἄμυνας. Ἐμεῖς προσθέτουμε πὼς ἡ ὕπαρξη τῶν βάσεων συνδέεται μὲ τὴν πολιτικὴ κατάσταση ὅλης τῆς περιοχῆς. Μὲ τὸ Μεσανατολικό, τὸ Λίβανο, τὴν Αἴγυπτο, τὴν Ροδεσία. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ διατήρηση τῶν βάσεων συνδέεται μὲ τὴν πολιτικοστρατιωτικὴ σημασία τῆς περιοχῆς. Συνδέεται μὲ τὰ ἄμεσα ζωτικὰ συμφέροντα τοῦ ἰμπεριαλιστικοῦ στρατοπέδου στὴν περιοχή. Μὰ ἀφοῦ ἡ Βρεττανία, μὲ τὸ στόμα τοῦ πιὸ ἁρμόδιου προσώπου, παραδέχεται πὼς γι αὐτὴν οἱ βάσεις δὲν ἔχουν στρατηγικὴ σημασία τότε γιὰ ποιὸν ἔχουν;

Μπορεῖ ἡ Βρεττανία νὰ ξέφτησε, ὅμως ἡ ἀμερικάνικη ὑπερδύναμη ἔχει ἀκόμα τὰ ψωμιά της. Παίζει τὸ τελευταῖο της λυσσαλαῖο χαρτὶ στὴ στρατηγικὴ αὐτὴ περιοχή. Ἔτσι οἱ βάσεις τῆς Κύπρου τῆς εἶναι ἀπαραίτητες. Τῆς δίνουν ἕνα πολὺ καλὸ ὁρμητήριο γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς περιοχῆς. Οἱ βάσεις, λοιπόν, διατηροῦνται γιὰ νὰ ἐξυπηρετοῦν ζωτικὰ συμφέροντα τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ. Οἱ Ἐγγλέζοι ἰμπεριαλι-

στὲς ὅσες ἀντιθέσεις κι ἂν ἔχουν μὲ τοὺς ἀμερικάνους, ξέρουν πὼς ὁ ἔλεγχος τῆς περιοχῆς πρέπει νὰ διατηρηθεῖ σὲ «οἰκογενειακά» χέρια. Καὶ μιὰ καὶ οἱ ἴδιοι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν κάτι τέτοιο, παραχωροῦν τὸ ρόλο αὐτὸ στοὺς «φίλους καὶ ὁμοϊδεάτες» ἀμερικάνους, ὅπως τὸ ἔκαναν στὴν Ἑλλάδα, στὸ Ἰσραὴλ κλπ. Τὰ λαϊκὰ κινήματα τῶν χωρῶν τῆς περιοχῆς ἀποτελοῦν ἄμεσο κίνδυνο γιὰ τὴν ἐκτόπιση τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Οἱ βάσεις χρησίμεψαν καὶ χρησιμεύουν σὰν ὁρμητήρια, γιὰ τὸ τσάκκισμα τῶν λαϊκῶν κινημάτων. Ἐπίσημα ἔγινε παραδεχτὸ πὼς οἱ βάσεις στὴν Κύπρο χρησιμοποιήθηκαν σὰν ὁρμητήρια στὸν Ἀραβοϊσραηλιτικὸ πόλεμο, στὸ Λίβανο καὶ ἀλλοῦ, γιὰ ἐνίσχυση τῶν ἀντιδραστικῶν δυνάμεων.

Ἀκόμα, θανάσιμο κίνδυνο γιὰ τὸν ἰμπεριαλισμὸ ἀποτελεῖ ἡ ἐμφάνιση στὴ περιοχὴ τῆς σοσιαλιμπεριαλιστικῆς ὑπερδύναμης, σὰν ὁ κύριος ἀνταγωνιστὴς τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ γιὰ τὴ παγκόσμια ἡγεμονία. Ἔτσι οἱ βάσεις στὴ Κύπρο δίνουν μιὰ πλεονεκτικὴ θέση στὸν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμὸ καὶ ἀποτελοῦν μιὰ ἐγγύηση παράτασης τοῦ ἐλέγχου τῆς περιοχῆς ἀπ' τὰ «οἰκογενειακὰ» χέρια.

Ἡ Βρεττανία διατηρεῖ τὶς βάσεις καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο λόγο. Πιστεύει πὼς αὐτὲς θ' ἀποτελέσουν τὸ τελευταῖο της ἀτοῦ γιὰ πιέσεις καὶ πλούσια ἀνταλλάγματα στὰ παζάρια της μὲ τὸν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό.

Γιὰ τὸν τόπο μας ἡ διατήρηση τῶν βάσεων ἔχει τεράστια σημασία. Ἡ ἱστορικὴ ἀναγκαιότητα τοῦ τόπου ἀπαιτεῖ τὴ δημιουργία ἑνὸς λαϊκοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος, ποὺ θὰ κατευθύνει τὰ πυρά του ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμό, γιὰ τὸ διώξιμο τῶν καταχτητῶν καὶ τὴν ἀπόχτηση τῆς λευτεριᾶς. Αὐτὸς εἶναι ὁ κίνδυνος ποὺ φοβοῦνται ἄμεσα οἱ ἰμπεριαλιστές. Ὥσπου ὁ ἔλεγχος τοῦ ἀγώνα βρίσκεται στὰ χέρια τῆς ὑποταχτικῆς τους ἀστικῆς τάξης ἡ κατάσταση εἶναι ἥσυχη. Ὅμως πρέπει νὰ ἑτοιμάζονται γιὰ «κάθε ἐνδεχόμενο». Αὐτὴ εἶναι ἡ πολιτικὴ σημασία τῶν στρατιωτικῶν βάσεων γιὰ τὴν Κύπρο. Γι αὐτοὺς πρέπει νὰ διατηρηθοῦν γιὰ νὰ παίξουν τὸ ρόλο τοῦ χωροφύλακα καὶ νὰ χρησιμεύσουν κάποτε γιὰ τὸ τσάκκισμα τοῦ λαϊκοῦ ἀπελευθερωτικοῦ κινήματος στὸ τόπο μας. Γι αὐτὸ κι ὁ λαὸς πρέπει νὰ συνειδητοποιήσει τὴν τεράστια σημασία τῆς ὕπαρξης τῶν βάσεων γιὰ τοὺς ἀγῶνες του. Πρέπει νὰ ἀπαιτήσει δυναμικὰ τὴν ἄμεση κατάργησή τους. Τὸ διώξιμο ὅλων ἀνεξαίρετα τῶν στρατιωτικῶν ἐγκαταστάσεων ποὺ ἀποτελοῦν τοὺς δεσμοφύλακες τῆς λευτεριᾶς του.

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΗΠΑ

Ἡ ἀστική τάξη τῆς Κύπρου, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογή τοῦ Κάρτερ στὸ ρόλο τοῦ προέδρου τῶν Η.Π.Α. πάσκισε, μὲ ὅλα τὰ μέσα, νὰ πείσει τὸν Κυπριακὸ λαὸ ὅτι, ἐπὶ τέλους, πλησιάζουν οἱ «εὐτυχισμένες μέρες». Ὅτι τώρα ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν μέση ἡ «τρισκατάρατη» δυάδα Φόρντ — Κίσσιγκερ, ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κύπρου, στο προηγούμενο τεῦχος τοῦ «Κομμουνιστῆ», ἀνάπτυξε σωστὴ πὼς τὴν πολιτική τῆς ἀμερικάνικης ὑπερδύναμης δὲν τὴν χαράσσουν οἱ Πρόεδροι κι οἱ Ὑπουργοὶ Ἐξωτερικῶν, ἀλλὰ τὰ τεράστια συμφέροντα τῶν μονοπωλιακῶν μονάδων ποὺ βάζουν καὶ κατεβάζουν προέδρους.

Μιὰ πρόσφατη ἀνταπόκριση τοῦ Μπὶ - Μπὶ - Σὶ ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων, ἦρθε νὰ ἐπιβεβαιώσει τὴν ἐχτίμηση μας καὶ ταυτόχρονα νὰ διαψεύσει τὴν ἀστικὴ προπαγάνδα.

Ἡ ἀνταπόκριση, ἀναφέρει ὅτι ὁ νέος Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν Σάϋρους Βάνς, ποὺ τὸν ἔκλεξε ὁ «καλοκάγαθος» Κάρτερ καὶ θὰ ἀντικαταστήσει τὸν «ἀποτρόπαιο» Κίσσιγκερ, προσπαθεῖ νὰ πετύχει τροποποίηση τῆς διάταξης ποὺ ἀπαγορεύει τὴν χορήγηση ἀμερικανικῆς βοήθειας σὲ χῶρες ποὺ παραβιάζουν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα. Μὲ τὴν τροπολογία ποὺ ζητᾶ ὁ ἀξιότιμος κ. Βάνς ἡ ἀπαγόρευση τοῦ νόμου γιὰ τὴ χορήγηση ἐξωτερικῆς βοήθειας θὰ ἀλλάξει μὲ τὴν προσθήκη τῆς διατύπωσης ὅτι «θὰ ἰσχύη μόνο γιὰ χῶρες ποὺ παραβιάζουν συστηματικὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ μόνο ἐφ᾽ ὅσον προκύπτει ἀπὸ τὴν παραβίαση αὐτὴ σοβαρὸς κίνδυνος γιὰ τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα τῶν ΗΠΑ».

Ἡ τροποποίηση αὐτὴ σημαίνει ὅτι οἱ ὑποταχτικές, στὸν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό, χῶρες θὰ μποροῦν ἄνετα νὰ παραβιάζουν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, δηλ. νὰ κάνουν πραξικοπήματα, εἰσβολὲς πολέμους, καταχτήσεις, βιασμοὺς κλπ., φτάνει αὐτὲς οἱ πράξεις νὰ μὴ βλάφτουν τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα τῶν ΗΠΑ. Ἔτσι ὁ φιλόστοργος «ἐλεύθερος κόσμος», ὄχι μόνο θὰ κόβει τὴν στρατιωτικὴ βοήθεια στοὺς παραβιαστὲς τῶν ἀνθρώπινων δικαιωμάτων, ἀλλὰ ἀντίθετα θὰ διπλασιάζει καὶ θὰ τριπλασιάζει τὴν βοήθεια, ἀφοῦ ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ παραβίαση νὰ μὴ βλάφτει τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα τῶν ΗΠΑ. Καὶ ξέρουμε πολὺ καλὰ πῶς αὐτὰ τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα εἶναι πάνω ἀπ᾽ ὅλα γιὰ τὸν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό, γιατὶ σημαίνουν οἰκονομικοστρατιωτικὸ ἔλεγχο, καταλήστευση τῶν κόπων τῶν λαῶν καὶ ἐγγύηση γιὰ τὸ τσάκκισμα τῶν λαϊκῶν κινημάτων. Ἔτσι εἶναι ἀμφίβολο ἂν ἔστω καὶ μιὰ φορὰ θὰ κριθεῖ ὅτι ἡ παραβίαση βλάφτει τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα γιὰ νὰ κοπεῖ ἡ βοήθεια, ἀφοῦ οἱ ὑποταχτικὲς χῶρες ἀποτελοῦν πιστὰ ὄργανα τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ καὶ δουλεύουν γιὰ τὰ συμφέροντά του κι ὄχι γιὰ τὸ ἀντίθετο.

Ἔτσι μ᾽ αὐτὴ τὴν τροποποίηση θὰ μπορεῖ ἐλεύθερα ἡ Τουρκία νὰ παραβιάζει τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα στὴ Κύπρο, δηλ. νὰ συνεχίζει νὰ κρατᾶ σὰν καταχτητὴς τὸ μισὸ νησί, ὁ Πινοσὲτ θὰ μπορεῖ ἐλεύθερα νὰ βασανίζει καὶ θανατώνει τὸν Χιλιανὸ λαό, ὁ Χουὰν Κάρλος νὰ συνεχίζει τὴ διχτατορία τοῦ Φράνκο, ὁ Παλαιστινέζικος λαὸς νὰ κατασφάζεται, τὰ ἑλικόπτερα νὰ πυροβολοῦν τὸ λαὸ τῆς Ροδεσίας. Κι ἀφοῦ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα συμφωνοῦν μὲ τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα τῶν ΗΠΑ, οἱ καταπιεστὲς ὄχι μόνο θὰ τιμωροῦνται μὲ τὸ κόψιμο τῆς στρατιωτικῆς βοήθειας, ἀλλὰ ἀντίθετα θὰ παίρνουν καὶ παράσημο.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ νέος Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ. Χειρότερος ἀπὸ τὸν Κίσσιγκερ; Οὔτε χειρότερος, οὔτε καλύτερος. Ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ Κίσσιγκερ, γιὰ Φόρντ, γιὰ Κάρτερ, γιὰ Βάνς. Πρόκειται γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν τεράστιων μονοπωλιακῶν μονάδων τοῦ «ἐλεύθερου κόσμου». Αὐτὲς οἱ μονάδες καθορίζουν τὴν πολιτικὴ καὶ κανένας ἄλλος.

Ἂς μὴν ἀκούει λοιπὸν ὁ λαὸς μας τὴν προπαγάνδα. Ὁ δυτικὸς κόσμος τότε μόνο θὰ γίνει καλός, ὅταν στὴ θέση τῶν μονοπωλίων κυβερνᾶ ἡ ἐργατικὴ τάξη. Μέχρι τότε ὅμως χρειάζονται σκληροὶ ἀγῶνες. Καὶ μέχρι τότε ὁ λαὸς νὰ κλείνει τ᾽ αὐτιά του στοὺς ἐπιτήδιους προπαγανδιστές.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ ξεκαθαρίσουμε, ὅτι αὐτὸ τὸ ἄρθρο εἶναι τὸ πρῶτο, ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἄρθρα γιὰ τὸ «Κομμουνιστικὸ Κόμμα» τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης. Αὐτὰ τὰ ἄρθρα γράφονται σὰν βάση γιὰ προβληματισμὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης τοῦ τόπου μας καὶ γιὰ ὅσους ἐπιθυμοῦν νὰ ἀγωνιστοῦν γιὰ τὴν κοινωνικὴ μεταβολή, γιὰ τὶς ἀρχὲς πάνω στὶς ὁποῖες χτίζεται καὶ λειτουργεῖ ἕνα κομμουνιστικὸ κόμμα.

Σήμερα βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ τῶν πιὸ σκληρῶν ταξικῶν συγκρούσεων. Ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι ἀποξενωμένη ἀπὸ τὰ μέσα παραγωγῆς καὶ πουλᾶ τὴν ἐργατική της δύναμη γιὰ νὰ ἐπιζήσει. Οἱ ὑπερδυνάμεις στὴν προσπάθειά τους νὰ πετύχουν τὴν παγκόσμια κυριαρχία. Ἀνάβουν καὶ ὑποθάλπτουν τοπικοὺς πολέμους. Τὰ δῆθεν ἀνεξάρτητα κράτη βρίσκονται δεμένα, στὴν πραγματικότητα ἀπὸ τὶς ὑπερδυνάμεις καὶ τοὺς ἄλλους ἰμπεριαλιστές, στὰ λουριὰ τῆς παραγωγικῆς, οἰκονομικῆς, καὶ στρατιωτικῆς ἐξάρτησης.

Ὁ ἰμπεριαλισμός, σὰν τὸ ἀνώτατο στάδιο ἀνάπτυξης τοῦ καπιταλισμοῦ, εἶναι ὁ καπιταλισμὸς ποὺ πεθαίνει. Οἱ ἐσωτερικές του ἀντιθέσεις εἶναι ὀξυμένες σὲ μεγάλο βαθμό. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὑψώνεται, σὰν ἡ κύρια ἀντίθεση τῆς ἐποχῆς μας ἡ πάλη τῶν λαῶν ἐνάντια στὸν ἰμπεριαλισμὸ κάθε μορφῆς γιὰ ἐλευθερία, ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια. Αὐτὴ ἡ πάλη τῶν λαῶν εἶναι ἄρρηχτα συνυφασμένη μὲ τὴν κοινωνικὴ ἀλλαγὴ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἰμπεριαλισμὸς στὸ σημερινὸ στάδιο ἀνάπτυξής του πέρασε κάτω ἀπὸ τὴν ἄμεση ἐξάρτησή του κάθε ἀνάπτυξη στὶς ὑποανάπτυξη χῶρες ἐξαρτώντας στενὰ τὴν ἀστικὴ τάξη στὶς χῶρες αὐτές.

Μὲ ὅλα αὐτὰ εἶναι φανερὸν ὅτι ἡ ἀστικοδημοκρατικὴ ἐπανάσταση παλιοῦ τύπου, στὴν ὁποία ἦταν δυνατὸ νὰ ἡγηθεῖ ἡ ἐθνικὴ ἀστικὴ τάξη μιᾶς χώρας, ἔχει πιὰ ἐκλείψει. Σήμερα κάθε ἀγώνας γιὰ ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση, ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια, ἀποτελεῖ μιὰ Δημοκρατικὴ Ἐπανάσταση Νέου Τύπου μὲ ἡγέτη, μονάχα, τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ ὄργανο τὴν διχτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ μὲ τὴν στενὴ καὶ σφιχτοδεμένη συμμαχία τῆς ἀγροτιᾶς καὶ τῶν λαϊκῶν στρωμάτων.

Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἐπιβάλλει στὸ προλεταριάτο καὶ νὰ ἀναλάβει τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγώνα γιὰ Λευτεριά, Ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια. Πράγμα ποὺ καθορίζει τὸν χαραχτήρα τῆς ἐπανάστασης, σὰν Σοσιαλιστικῆς (Δημοκρατικὴ ἐπανάσταση Νέου Τύπου).

Ἡ ἐργατικὴ τάξη καλεῖται νὰ διαδραματίσει τὸν ἱστορικὸ της ρόλο, τὸ τσάκκισμα τοῦ καπιταλισμοῦ, τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς Λαϊκῆς ἐξουσίας καὶ τὸ πέρασμα στὸν Σοσιαλισμό, σὰν μεταβατικὸ στάδιο πρὸς τὴν ἀταξικὴ κοινωνία. Γι' αὐτὸ ἡ ἐργατικὴ τάξη πρέπει νἆναι ὀργανωμένη σ' ἕνα ἐπαναστατικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, ποὺ νὰ μὴν εἶναι ἕνας ἁπλὸς κοινοβουλευτικὸς μηχανισμός, ἀλλὰ

νὰ εἶναι ἡ ὀργανωμένη μορφὴ τῆς ἀνάγκης τοῦ τσακκίσματος τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς κεφαλαιοκρατίας καὶ τῆς κατάχτησης τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Ὁ παγκόσμιος καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας, ποὺ ἐπέβαλε ὁ ἰμπεριαλισμός, τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἀστικὲς τάξεις τῶν ἐξαρτημένων χωρῶν γεννήθηκαν καὶ ἀναπτύχθηκαν μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῶν ἀστικῶν τάξεων τῶν καπιταλιστικῶν μητροπόλεων, δημιούργησε μιὰ νέα πραγματικότητα. Οἱ ἀστικὲς τάξεις τῶν ἐξαρτημένων χωρῶν ἔχασαν τὸν ἐθνικό τους χαραχτήρα. Μόνη ἐθνικὴ τάξη εἶναι ἡ ἐργατική. Στὴν περίοδο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τὴν ἐποχὴ τοῦ μεταβατικοῦ σταδίου πρὸς τὸν Σοσιαλισμὸ ἐθνικὰ καθήκοντα μπορεῖ νὰ ἐπιτελέσει μόνο ἡ ἐργατικὴ τάξη.

Ἔτσι εἶναι ἀναγκαῖο ἡ ἐργατικὴ τάξη νὰ εἶναι ὀργανωμένη καὶ συσπειρωμένη μέσα στὸ φορέα καθοδηγητή της καὶ μὲ ξεκαθαρισμένη ἐπαναστατικὴ γραμμὴ νὰ παλεύει γιὰ τὴν ἐθνικὴ καὶ τὴν κοινωνικὴ ἀπελευθέρωση.

Τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης γεννήθηκε ἀπὸ τὴν ἕνωση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος καὶ τοῦ ἐπιστημονικοῦ Σοσιαλισμοῦ. Τὶς βασικὲς ἀρχὲς πάνω στὶς ὁποῖες ὀργανώνεται καὶ λειτουργεῖ ἕνα ἐπαναστατικὸ κόμμα νέου τύπου τὶς ἔκθεσε ὁ Λένιν στὸ ἔργο του «Τὶ νὰ κάνουμε». Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ὁ Λένιν διαλύει τοὺς μύθους γιὰ τὸ «αὐθόρμητο» καὶ ὑποδείχνει ὅτι χωρὶς ἐπαναστατικὴ θεωρία δὲν ὑπάρχει ἐπαναστατικὸ κίνημα. Ἂν ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν ὁπλιστεῖ μὲ τὸν Μαρξισμό, τὴν ἐπαναστατική της θεωρία, τότε τὸ κίνημα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐκφυλίζεται. Περιορίζεται σὲ οἰκονομικὲς διεκδικήσεις, σὲ ἐξωραϊσμὸ τοῦ συστήματος, στὴν διαιώνιση τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἡ ἱστορικὴ πεῖρα δικαίωσε αὐτὴ τὴ θέση, ὅτι καμμιὰ ἐπανάσταση δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φτάσει μέχρι τὸ τέλος, χωρὶς τὴν ὕπαρξη τοῦ πρωτοπόρου ἐπαναστατικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Τὴν βασικὴ αὐτὴ θέση τοῦ Μαρξισμοῦ ὅτι μόνο τὸ ἐπαναστατικὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης εἶναι ἱστορικὰ δυνατὸ νὰ γκρεμμίσει τὴν κεφαλαιοκρατία καὶ νὰ οἰκοδομήσει τὸν σοσιαλισμό, ἀμφισβητοῦν σήμερα οἱ ρεβιζιονιστές. Ἡ μετατροπὴ τοῦ κόμματος τῶν Μπολσεβίκων, σὲ κόμμα «Ὅλου τοῦ λαοῦ», ἡ δημιουργία, στὸν τόπο μας τοῦ «Ἀνορθωτικοῦ Κόμματος Ἐργαζομένου Λαοῦ», ποὺ ἐργάστηκε καὶ πέτυχε νὰ διαλύσει τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κύπρου, εἶναι δυὸ χτυπητὰ παραδείγματα ποὺ δείχνουν, πῶς ἀλλοιώθηκε ὁ προλεταριακὸς χαραχτήρας ἑνὸς κομμουνιστικοῦ κόμματος σὲ ὄφελος τῶν μικροαστικῶν καὶ ἀστικῶν στοιχείων.

Ἡ κίνηση, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ διαλεχτικὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πάλης τῶν ἀντιθέτων. Ἡ κοινωνικὴ ἐξέλιξη εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πάλης τῶν τάξεων. Στὸν καπιταλισμὸ ἡ ταξικὴ πάλη διεξάγεται ἀνάμεσα στὴν ἀστικὴ τάξη καὶ στὸ προλεταριάτο. Τὸ ὅτι ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι ἡ πιὸ ἐπαναστατικὴ αὐτὸ τὸ καθορίζει ὁ ἴδιος ὁ ρόλος της στὴν ταξικὴ πάλη. Μονάχα ἡ ἐργατικὴ τάξη, ποὺ εἶναι ἀποξενωμένη ἀπὸ τὰ μέσα παραγωγῆς, ποὺ ὑποφέρει κάτω ἀπὸ τὴν πιὸ σκληρὴ οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ καταπίεση, ποὺ τὴν χαραχτηρίζει ἡ συλλογικότητα καὶ ἡ ὀργάνωση καὶ δὲν ἔχει ταλαντεύσεις ἀπέναντι στὸν ταξικὸ ἐχθρό, μονάχα αὐτὴ εἶναι ἱστορικὰ ἱκανὴ νὰ γκρεμμίσει τὴν κεφαλαιοκρατία καὶ νὰ οἰκοδομήσει τὸν σοσιαλισμό.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι ἡ πιὸ ἐπαστατικὴ τάξη. Εἶναι ἡ ἄρνηση τοῦ καπιταλισμοῦ, εἶναι ἡ ἡγέτιδα δύναμη τῆς ἐπανάστασης.

Τὰ Κόμματα εἶναι ὄργανα τῆς ταξικῆς πάλης. Ἂν καὶ ἕνα κόμμα δὲν εἶναι τάξη, ἐκπροσωπεῖ ὅμως συγκεκριμένα ταξικὰ συμφέροντα. Ἔτσι ἀνάμεσα στὴν πάλη τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τοῦ προλεταριάτου δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐκλογή. Ἕνα κόμμα εἴτε ἐκπροσωπεῖ τὸ ταξικὸ συμφέρο τῆς ἀστικῆς τάξης γιὰ τὴν συντήρη-

σή της, εἴτε ἐκπροσωπεῖ τὸ ταξικὸ συμφέρον τῆς ἐργατικῆς τάξης γιὰ τὸ κρέμισμα τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὸ πέρασμα στὸν Σοσιαλισμό.

Μὲ ὅλα αὐτὰ εἶναι φανερὸ πὼς μόνο ἡ ἐργατικὴ τάξη μπορεῖ νὰ ἐγγυηθεῖ τὴν ὁλοκλήρωση καὶ τὴν Νίκη σ' ἕνα ἀγώνα, ποὺ νὰ φτάσει ὡς τὴν Λευτεριά, τὴν ἀνεξαρτησία, τὴν αὐτοτέλεια, τὴν κοινωνικὴ μεταβολὴ καὶ τὴν ἀταξικὴ κοινωνία. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαία καὶ ἡ ἐπαναστατικὴ πρωτοπορία τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα.

'Αντίθετα ἕνα κόμμα «ὅλου τοῦ λαοῦ» δὲν εἶναι ἱκανὸ νὰ κάμει κοινωνικὴ ἐπανάσταση. Ἕνα κόμμα «ὅλου τοῦ λαοῦ» περιλαμβάνει μέσα του ὅλα τὰ ταξικὰ στρώματα. Αὐτὰ τὰ ταξικὰ στρώματα ἔχουν τὸ καθένα τὸ δικό τους κοινωνικὸ καὶ πολιτικὸ πρόγραμμα καὶ σὰν τέτοια εἶναι ἀδύνατο νὰ μποῦν σὲ ἕνα ξεκαθαρισμένο ἀγώνα γιὰ κοινωνικὴ ἀλλαγή. 'Απὸ τὴν ἄλλη ὅλα αὐτὰ τὰ στρώματα κυμαίνονται καὶ ἀνεβοκατεβαίνουν, διαρκῶς, πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν ἀστικὴ τάξη καὶ πρὸς τὴν ἐργατικὴ τάξη. Ἔτσι εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐγγυηθοῦν μιὰ σωστὴ καὶ ἀποφασιστικὴ πορεία μέχρι τὴν κινωνικὴ μεταβολὴ καὶ τὸν Σοσιαλισμό. Σ' ἕνα κόμμα, ὅλου τοῦ λαοῦ, ὅπου ἐπικρατοῦν τὰ μικροαστικὰ στοιχεῖα εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπικρατήσει καὶ νὰ ἐφαρμοσθεῖ σωστὰ ἡ πολιτικὴ γραμμὴ καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Τέλος, πρέπει νὰ τονιστεῖ ὅτι, ἡ ταξικὴ πάλη διεξάγεται σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς οἰκοδόμησης τοῦ Σοσιαλισμοῦ, μέχρι τὸ πέρασμα στὴν ἀταξικὴ Κομμουνιστικὴ κοινωνία. Τὴν οἰκοδόμηση αὐτὴ τοῦ σοσιαλισμοῦ μονάχα ἡ ἐργατικὴ τάξη ἐφαρμόζοντας τὴν διχτατορία τοῦ προλεταριάτου, τὴν μόνη δημοκρατία γιὰ τὸν λαό, μπορεῖ νὰ τὴν ἐγγυηθεῖ. 'Αντίθετα ἡ μετατροπὴ τοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης σὲ κόμμα «ὅλου τοῦ λαοῦ» εἶναι ἧττα τῆς ἐπανάστασης, διότι δίνει τὴν εὐκαιρία στὰ ἀστικὰ κατάλοιπα καὶ στοὺς γραφειοκράτες νὰ παλινορθώσουν τὸν καπιταλισμό.

Ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν, ὅτι ὁ λαὸς ἀποκλείεται ἀπὸ τὴν Σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση. 'Αντίθετα μονάχα μὲ τὴν σφιχτοδεμένη συμμαχία τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ καὶ νὰ πετύχει μιὰ Σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση. Μπαίνει ὅμως σὰν βασικὴ προϋπόθεση αὐτὸς ὁ ἀγώνας νὰ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ μὲ βάση τὴν πολιτική της γραμμὴ καὶ τὸ πρόγραμμά της.

Ἡ ἀναγκαιότητα τοῦ 'Επαναστατικοῦ, (τοῦ Κομμουνιστικοῦ) κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης τόσο γιὰ τὸ τσάκκισμα τοῦ καπιταλισμοῦ ὅσο καὶ γιὰ τὴν οἰκοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν ταξικὴ πάλη, ποὺ ὑπάρχει καὶ ποὺ θὰ συνεχίσει νὰ ὑπάρχει μέχρι τὴν κατάργηση τῶν τάξεων.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΑΝΤΙΘΕΤΑ ἀπ' ὅτι ὑποστηρίζουν μερικοί, ἡ οἰκονομική καί νομισματική κρίση, πού μαστίζει σήμερα ὅλα τά καπιταλιστικά κράτη τῆς Δ. Εὐρώπης, χωρίς ἐξαίρεση, δέν ἀποτελεῖ ἕνα παροδικό φαινόμενο ἤ ἕνα φαινόμενο πού χαρακτηρίζει ἰδιαίτερα τήν μιά ἤ τήν ἄλλη χώρα. Εἶναι τό ἀποτέλεσμα τῆς κρίσης τοῦ παγκόσμιου καπιταλιστικοῦ καί ἰμπεριαλιστικοῦ συστήματος. Ὑπακούει στούς νόμους πού χαρακτηρίζουν τίς ἴδιες τίς ἐσωτερικές ἀντιθέσεις αὐτοῦ τοῦ συστήματος καί οἱ ὁποῖες ἀντιθέσεις ἀποκλείουν κάθε μόνιμη λύση σ' αὐτή τήν κρίση παρά μόνο μέ τή βίαιη ἀνατροπή τῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης ἀπό τήν ἐξουσία καί τήν ριζική κοινωνική ἀλλαγή.

Τίς καλύτερες ἀποδείξεις γιά τόν γενικό, διαρκή καί βαθύ χαρακτήρα τῆς σημερινῆς κρίσης, ἀποτελοῦν τά ἴδια τά βασικά χαρακτηριστικά μέ μέ τά ὁποῖα ἐκδηλώνεται ἡ κρίση σ' ὅλες τίς χῶρες τῆς Δ. Εὐρώπης καί τά ὁποῖα εἶναι παντοῦ τά ἴδια.

Σ' ὅλες τίς χῶρες, τό προσωπεῖο τῆς ἀστικῆς τάξης, ξεσκεπάζεται ὅλο καί περισσότερο καί ἀποκαλύπτεται ἡ πραγματική της φύση: ἡ φύση ἑνός ἄγριου ἐκμεταλλευτή. Γιά νά κρατήσει ψηλά τά κέρδη της ἀνατρέχει παντοῦ στίς βιομηχανικές ἀναδιοργανώσεις, στίς ἀπολύσεις καί στήν μερική ἀνεργία· παντοῦ ὁ πληθωρισμός ἐπιταχύνει τήν πτώση τῆς ἀγοραστικῆς δύναμης τῶν λαϊκῶν μαζῶν, παντοῦ ἐντείνεται ἡ συνδικαλιστική καί πολιτική καταπίεση γιά τήν καταστολή τοῦ ἀνερχόμενου μαζικοῦ ἀπεργιακοῦ καί ἐπαναστατικοῦ κινήματος.

Ἀνεργία: Ἡ ὑπ' ἀριθμόν 1 μάστιγα τῶν λαῶν τῆς Δ. Εὐρώπης:

Παρά τίς ἐπαναλαμβανόμενες ὑποσχέσεις γιά τήν ἀναζωογόνηση τῆς οἰκονομίας σέ κάθε χώρα, ἐν τούτοις ἡ ἀνεργία δέν παύει ἀπό τοῦ νά αὐξάνει συνεχῶς, σπρώχνοντας ἕνα, ὅλο καί μεγαλύτερο, μέρος τῶν λαϊκῶν μαζῶν σέ μιά ἀληθινή μιζέρια. Τό κλείσιμο πολλῶν ἐπιχειρήσεων (μικρῶν καί μεσαίων), ἡ μείωση τῆς παραγωγῆς καί ἡ μερική ἀνεργία, ἔχουν σάν ἀποτέλεσμα τό ποσοστό τῆς σημερινῆς ἀνεργίας νά φτάσει στόν πιό ψηλό βαθμό ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Β' Παγκοσμίου πολέμου, σ' ὅλες τίς χῶρες. Παντοῦ, οἱ ἐπίσημοι ἀριθμοί, πού κι αὐτοί δέν λένε ὅλη τήν ἀλήθεια, τό ἐπιβεβαιώνουν πλήρως. Στήν Μ. Βρεττανία ὁ ἀριθμός τῶν ἐντελῶς ἀνέργων ἀνέρχεται στό 1,6 ἑκατομ. καί κάπου 400.000 βρίσκονται σέ ὑποαπασχόληση (μερικῶς ἄνεργοι). Στήν Ἱσπανία οἱ ἄνεργοι ξεπερνοῦν τό 1 ἑκατομμύριο, ἀπό τούς ὁποίους οἱ 700.000 δέν παίρνουν καθόλου ἀνεργιακό ἐπίδομα. Στήν Δ. Γερμανία 1.350.000 εἶναι ἐντελῶς ἄνεργοι καί 750.000 μερικῶς, στήν Ἰταλία 3.000 ἄνεργοι φυτοζωοῦν μέσα σέ ἄθλιες συνθῆκες, στό Βέλγιο 400.000...

Σ' ὅλες αὐτές τίς χῶρες πρόκειται γιά μιά αὔξηση σχεδόν 50% τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀνέργων, αὔξηση πού συντελέστηκε ἀπό τό τέλος τοῦ 1974!

Αὐτή ἡ θεαματική αὔξηση τῆς ἀνεργίας —πού ἐξ' ἄλλου ὑπάρχει πάντα στίς καπιταλιστικές χῶρες— βάζει στήν πρώτη γραμμή τῶν διεκδικητικῶν ἀγώνων τῆς ἐργατικῆς τάξης τῶν Δυτικοευρωπαϊκῶν χωρῶν, τήν πάλη ἐνάντια στίς μαζικές καί κάθε εἴδους ἀπολύσεις, ἐνάντια στήν μερική ἀνεργία καί γιά τό δικαίωμα ἐργασίας.

Ὁ πληθωρισμός καί ἡ πτώση (μείωση) τῆς ἀγοραστικῆς δύναμης:

Ἕνα ἄλλο φαινόμενο τῆς καπιταλιστικῆς κρίσης καί τό ὁποῖο ἔχει σάν ἀναπόφευκτη συνέπειά του τήν ἐξαθλίωση τῶν λαϊκῶν μαζῶν, εἶναι ὁ πληθωρισμός, ἡ συνεχής δηλαδή αὔξηση τῶν τιμῶν.

Ἀκόμα καί ἄν παρατηρεῖται μιά σχετική διαφορά ἀνάμεσα σέ μερικές χῶρες σ' ὅτι ἀφορᾶ τόν πληθωρισμό, ἐν τούτοις ἡ γενική τάση εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἴδια

σ' όλη τὴν Δ. Εὐρώπη. Ἂν ἡ Πορτογαλία κατέχει τὸ Εὐρωπαϊκὸ ρεκὸρ τῆς αὔξησης τῶν τιμῶν, μὲ ποσοστὸ 300% μέσα σὲ δυὸ χρόνια, (οἱ τιμὲς τῶν κυριότερων εἰδῶν διατροφῆς στὴν Πορτογαλία εἶναι περίπου οἱ ἴδιες μὲ τὶς τιμὲς Γαλλίας, ἐνῶ οἱ μέσοι μισθοὶ τῶν Πορτογάλων ἐργαζομένων ἀντίστοιχων μέσων μισθῶν Γαλλίας), οἱ ἄλλες χῶρες δὲν τὰ πᾶνε πίσω· στὸ Βέλγιο, τὸ κόστος ζωῆς αὐξήθηκε, σύμφωνα μὲ τοὺς ἐπίσημους ἀριθμοὺς ἀπὸ 10% σὲ 75, δηλαδὴ ἔφτασε τὸν μέσο ἀριθμὸ χωρῶν ὅπως ἡ Γαλλία, ἡ Δ. Γερμανία καὶ ἡ Ἀγγλία, ἐνῶ στὴν Ἱσπανία καὶ τὴν Ἰταλία τὸ ποσοστὸ αὔξησης τῶν τιμῶν κυμαίνεται μεταξὺ 20 καὶ 30% καὶ ἡ αὔξηση τοῦ κόστους ζωῆς μεταξὺ 15 καὶ 20%.

Παράλληλα μ' αὐτὴ τὴν γενικὴ αὔξηση τῶν τιμῶν, οἱ διάφορες δυτικοευρωπαϊκὲς κυβερνήσεις υἱοθέτησαν συστήματα παγοποίησης τῶν μισθῶν, λίγο - πολὺ καμουφλαρισμένα: στὴν Γαλλία μέσω συμφωνιῶν ποὺ βαφτίστηκαν κιόλας «προοδευτικές», στὸ Βέλγιο καὶ τὴν Πορτογαλία μέσω τῆς γνωστῆς πολιτικῆς τῶν «μέτρων λιτότητος καὶ αὐστηρότητος», στὴν Ἱσπανία μ' ἕνα κυβερνητικὸ νόμο τὸν Νοέμβρη 1975 ποὺ ἐπιβάλλει τὴν παγοποίηση τῶν μισθῶν...

Ὅλα τὰ πιὸ πάνω στοιχεῖα ἀποδεικνύουν τὴν ὀρθότητα αὐτῶν ποὺ οἱ Κομμουνιστὲς Μαρξιστὲς - Λενινιστὲς σ' ὅλη τὴν Δ. Εὐρώπη, σ' ἀντίθεση μ' αὐτὰ ποὺ πλασάρουν οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς δὲ παύουν νὰ διακηρύσσουν, μέσα στὴν καθημερινή τους πάλη γιὰ τὴ συντριβὴ τοῦ συστήματος τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τῆς καταπίεσης:-

Ἡ κρίση εἶναι τὸ προϊὸν τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Οἱ δοκιμὲς μεταρυθμίσεις καὶ οἱ ρεφόρμες, τὰ σχέδια γιὰ ἀναζωογόνηση, οἱ ἀλλαγὲς κυβερνήσεων καὶ ὁποιεσδήποτε ἄλλες φόρμουλες καὶ συνταγὲς ποὺ προτείνονται νὰ ἐφαρμοστοῦν μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ὑπάρχοντος συστήματος δηλ. τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐταπάτες καὶ ψευδολογίες. Γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν πιὰ κρίσεις ἡ μόνη λύση εἶναι ἡ καταστροφὴ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, ἡ ἐπανάσταση, ποὺ θ' ἀνοίξει τὸ δρόμο γιὰ τὴν σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμηση τῆς κοινωνίας.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗ Σ. ΕΝΩΣΗ

ΑΠΟΨΕΙΣ ΑΝ. ΝΕΟΦΥΤΙΔΗ

ΑΡΧΙΖΟΥΜΕ ΣΗΜΕΡΑ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ, ΠΟΥ ΜΑΣ ΣΤΑΛΗΚΑΝ, ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ, ΠΟΥ ΑΝΟΙΞΕ Ο «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ» ΣΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ (ΑΡ. 2), ΜΕ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ ΤΟΥ ΑΛΒΑΝΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛ ΠΑΝΟ «Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ».

ΟΙ ΑΠΟΨΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΘΕΜΑ ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ, ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ, ΕΠΩΝΥΜΑ Ή ΜΕ ΨΕΥΔΟΝΥΜΟΝ, ΕΦΟΣΟΝ Η ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΕΑ.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ ἔρχεται νὰ ἀνταποκριθεῖ στὴν ἀνάγκη μιᾶς συζήτησης πάνω στὸ καυτὸ θέμα τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση, ἀνάγκη ποὺ τονίστηκε ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» τεῦχος 2 σελ. 30, μέσα στὰ πλαίσια τῆς κομματικῆς ζύμωσης — ἀλλὰ καὶ μιᾶς πλατύτερης διαφώτισης — μὲ στόχο τὴν ὁλοκλήρωση τῶν ἀπόψεων καὶ τῶν ἐκτιμήσεων τοῦ Κόμματος στὸ 5ον Συνέδριό του.

Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνουν, εἰσαγωγικά, ὁρισμένες διευκρινήσεις: Ἡ συζήτηση μέσα ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ», καὶ κατ' ἐπέκταση ἡ κομματικὴ ζύμωση, δ ὲ ν σ υ ν ί σ τ α τ α ι στὴν ἀντιπαράθεση δυὸ ἀπόψεων, δηλαδὴ μιᾶς πρώτης ποὺ θὰ προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξει πὼς στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση σήμερα συντελεῖται ἢ ἔχει ὁλοκληρωθεῖ ἡ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ, καὶ μιᾶς ἄλλης, δεύτερης, ποὺ θὰ ὑπερασπίζεται τὸ σημερινὸ σοβιετικὸ καθεστὼς σὰν «σοσιαλιστικό». Τουλάχιστον, ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ τῆς κομματικῆς ζύμωσης (δηλαδὴ ἀνταλλαγὴ ἀπόψεων ἀνάμεσα στὰ μέλη τοῦ κόμματος) ἡ μὴ ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση (καὶ στὶς ἄλλες, ὑποταχτικές της, ἀνατολικὲς χῶρες) ἀποτελεῖ ἤδη ἔ ν α γ ε γ ο ν ὸ ς, δοσμένου ὅτι, μὲ τὸ 20ον καὶ 22ον συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ (1956 καὶ 1961 ἀντίστοιχα), ὁλοκληρώνεται ὁ ρεβιζιονιστικὸς ἐκφυλισμὸς τοῦ κόμματος τῶν Λένιν — Στάλιν μὲ ἀποτέλεσμα τὸν ἐκφυλισμὸ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου ποὺ ὑπῆρχε στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση σὲ δῆθεν «κράτος ὅλου τοῦ λαοῦ» καὶ τὴν μετατροπὴ τοῦ μπολσεβίκικου κόμματος σὲ «κόμμα ὅλου τοῦ λαοῦ». Ἡ κατάληψη τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΣΕ καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ πρώτου στὸν κόσμο προλεταριακοῦ κράτους ἀπὸ τὴν ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουτσώφ — Μπρέζνιεφ, ἡ κατάργηση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου ποὺ σημαίνει τὴν ἀπόσπαση τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ προλεταριάτου, καὶ ἕνα πλῆθος ἄλλων μέτρων ποὺ υἱοθέτησαν οἱ ρεβιζιονιστὲς (τὰ ὁποῖα θὰ ἐκτεθοῦν κριτικὰ στὴν πορεία τῆς συζήτησης), ὅλα αὐτὰ ἔ φ ρ α ξ α ν τὸν δρόμο πρὸς τὴν ὁλοκλήρωση τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ τὸ πέρασμα στὴν ἀταξικὴ κομμουνιστικὴ κοινωνία, καὶ ἄ ν ο ι ξ α ν διάπλατα τὶς πόρτες στὴν καπιταλιστικὴ παλινόρθωση. Ἡ συζήτηση τούτη λοιπόν, σκοπὸ ἔχει νὰ καταδείξει, μέσα ἀπὸ τὰ ἀδιάψευστα γεγονότα καὶ μὲ γνώμονα πάντα τὴν Μαρξιστικὴ — Λενινιστικὴ θεωρία καὶ πρακτική, μὲ ποιοὺς τρόπους καὶ μέθοδες ἔγινε κατορθωτὸς ὁ σφετερισμὸς τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς σύγχρονους ρεβιζιονιστές, γιατὶ ὁ ρεβιζιονισμὸς στὴν ἐξουσία σημαίνει ἑκατὸ τὰ ἑκατὸ ἀστικὴ τάξη στὴν ἐξουσία καὶ παλινόρθωση τῶν καπιταλιστικῶν σχέσεων παραγωγῆς, πῶς καὶ γιατὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωση ἀπὸ χώρα σοσιαλιστικὴ μετατράπηκε σὲ σοσιαλιμπεριαλιστικὴ (σοσιαλιστικὴ στὰ λόγια καὶ ἰμπεριαλιστικὴ στὴν πράξη).

Ἐξ ἴσου σημαντικὸ ἐπίσης εἶναι νὰ ὑπογραμμιστεῖ πώς, ἡ συζήτηση δὲν ἔχει, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει τὸν χαρακτήρα μιᾶς ἀκαδημαϊκῆς συζήτησης ποὺ θὰ περιορίζεται σὲ ἁπλὲς ἐπιστημονικὲς διαπιστώσεις καὶ συμπεράσματα, ἀλλὰ τὸν χαρακτήρα μιᾶς πολεμικῆς, ἑνὸς ξεσκεπάσματος τῆς πραγματικῆς φύσης τοῦ σημερινοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος, σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς Μαρξιστικῆς — Λενινιστικῆς ἐπαναστατικῆς κοσμοαντίληψης. Σὰν πολιτικό, οἰκονομικὸ καὶ κοινωνικὸ φαινόμενο, ἡ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ ἡ ἰμπεριαλιστικὴ φύση τοῦ σημερινοῦ σοβιετικοῦ κράτους, δὲν θὰ πάψει ποτέ, ἐν ὅσῳ ὑφίσταται, νὰ εἶναι ἀντικείμενο ἔρευνας, σχολαστικῆς ἢ ὄχι, ἀπὸ ἐπιστήμονες οἰκονομολόγους, κοινωνιολόγους κ.λ.π., γιὰ τὴν μελέτη ὅλων τῶν πλευρῶν καὶ ἐκδηλώσεών του καὶ τῆς ἱστορικῆς του ἐξέλιξης. Καθῆκον κάθε ἐπαναστατικοῦ — λενινιστικοῦ κόμματος εἶναι ἡ ἐπισήμανση καὶ ἡ σωστὴ κατανόηση τῶν β α σ ι κ ῶ ν, τ ῶ ν θ ε μ ε λ ι α κ ῶ ν ν ό μ ω ν κίνησης καὶ λειτουργίας τοῦ σοβιετικοῦ καπιταλισμοῦ σὰν ἰδιαίτερης μορφῆς ποὺ ὄντως εἶναι (συλλογικὴ ἀστικὴ τάξη νέου τύπου, κρατικομονοπωλιακὸς καπιταλισμὸς στὴν πιὸ ἀναπτυγμένη μορφὴ ποὺ γνώρισε ὁ κόσμος), ἀνάλυση καὶ κατανόηση τῆς ἰδεολογίας του, τῶν τρόπων καὶ μεθόδων δράσης του σὰν πολιτικῆς ἐξουσίας κ.λ.π.,

μὲ σκοπὸ τὴ χάραξη τῆς γραμμῆς τοῦ ἀγώνα γιὰ τὴ συντριβή του. Ὁ Λένιν, ξεσκεπάζοντας τοὺς ὀππορτουνιστὲς τῆς Β΄ Διεθνοῦς ποὺ ὑποστήριζαν πὼς γιὰ νὰ ἀναλειφθεῖ ἀγώνας ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμὸ πρέπει πρῶτα νὰ ἀναλυθεῖ μέχρι τέλος καὶ σ' ὅλες του τὶς λεπτομερεῖς ἐκδηλώσεις τὸ στάδιο αὐτὸ τοῦ καπιταλισμοῦ, ἔγραφε: «Ὁ καπιταλισμὸς σ' ὅ λ ε ς τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ληστρικότητας του καὶ σ' ὅλες τὶς παραμικρότερες διακλαδώσεις τῆς ἱστορικῆς του ἀνάπτυξης καὶ τῶν ἐθνικῶν ἰδιομορφιῶν του δὲν θὰ μελετηθεῖ π ο τ ὲ ὥ ς τ ὸ τ έ λ ο ς· οἱ ἐπιστήμονες (καὶ κυρίως οἱ σχολαστικοὶ) δὲν θὰ πάψουν ποτὲ νὰ συζητοῦν γιὰ τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη λεπτομέρειά του. Θἄταν γελοῖο «γι' αὐτὸ τὸ λόγο» νὰ παραιτηθοῦμε ἀπὸ τὸν σοσιαλιστικὸ ἀγώνα ἐναντίον τοῦ καπιταλισμοῦ...» (Λένιν: Ἡ χρεωκοπία τῆς Β΄ Διεθνοῦς. Ἐκδ. «Ἐλεύθερη Ἑλλάδα» σελ. 8—9).

Ἡ συζήτηση πάνω στὸ συγκεκριμένο θέμα θὰ διεξάγεται μέσω τῆς δημοσίευσης ἄρθρων καὶ ἀπόψεων, ποὺ θὰ ἀναφέρονται καὶ θὰ ἀναλύουν ὅλες τὶς βασικὲς πτυχὲς τοῦ προβλήματος: θὰ ἐξετάζουν δηλ. τὸ θέμα ἀπὸ πολιτικῆς, οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς, ἰδεολογικῆς ἄποψης, ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης, τῶν σχέσεων της μὲ τὶς ἄλλες ρεβιζιονιστικὲς χῶρες, τὶς σχέσεις της μὲ τὶς χῶρες τοῦ Τρίτου Κόσμου, τὶς σχέσεις της (προσωρινὲς συνεργασίες καὶ μόνιμος, διαρκὴς ἀνταγωνισμός) μὲ τὴν ἄλλη ἱμπεριαλιστικὴ ὑπερδύναμη, ἀκόμα τὶς σχέσεις τοῦ ρεβιζιονιστικοῦ ΚΚΣΕ μὲ τὰ ἄλλα ρεβιζιονιστικὰ κόμματα. Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλατειὰ ἔκθεση θὰ γίνει δυνατὸ νὰ φωτιστοῦν ὅλα τὰ βασικὰ στοιχεῖα ποὺ συνθέτουν τὸ φαινόμενο τῆς καπιταλιστικῆς καὶ σοσιαλιμπεριαλιστικῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης. Ταυτόχρονα, θὰ γίνει δυνατὸς καὶ ὁ καθορισμός, ὅσο τὸ δυνατὸν ἀκριβής, τοῦ σταδίου στὸ ὁποῖο βρίσκεται ἡ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ προτσὲς ἐξέλιξής της, ἡ μορφὴ αὐτοῦ τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ κατ' ἐπέκταση ἡ ἱμπεριαλιστικὴ ἐκδήλωση αὐτοῦ τοῦ συστήματος.

Ἕνα ἀφάνταστα πλούσιο σὲ στοιχεῖα καὶ θεωρητικὲς ἀναλύσεις ὑλικό, μᾶς παρέχουν τὰ ἄρθρα, ἀναρίθμητα, τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας καὶ τοῦ Κόμματος Ἐργασίας Ἀλβανίας, ἄρθρα ποὺ μεταφράζουν στὴν πράξη τὴν πολεμικὴ ποὺ ἀνάλαβαν τὰ δυὸ πρωτοπόρα Μαρξιστικὰ — Λενινιστικὰ κόμματα ἐνάντια στὸν σύγχρονο ρεβιζιονισμό. Τὰ δυὸ ἔνδοξα κόμματα τῆς Λ.Δ. Κίνας καὶ τῆς Λ.Δ. Ἀλβανίας εἶναι τὰ πρῶτα κόμματα ποὺ ὕψωσαν τὴ σημαία τῆς ὑπεράσπισης τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ ἀμέσως μετὰ τὸ 20ον συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ καὶ ἐπιδόθησαν σ' ἕνα ἀμείλιχτο, συνεπὴ καὶ θαρραλέο ἀγώνα γιὰ τὸ ξεσκέπασμα καὶ τὴν καταπολέμηση τοῦ χρουστσωφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ μέσα στὶς γραμμὲς τοῦ παγκόσμιου κομμουνιστικοῦ κινήματος. Ἡ δημοσίευση τέτοιων ἄρθρων, ὅπως καὶ ἡ δημοσίευση ἄρθρων τῆς σύνταξης τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» ποὺ θὰ ἀναλύουν τὴν πολιτικὴ τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης ἔναντι τοῦ κυπριακοῦ προβλήματος, ἀκόμη τὸν ρόλο τοῦ ΑΚΕΛ σὰν πράχτορα τῶν συμφερόντων τοῦ σοσιαλιμπεριαλισμοῦ στὸν τόπο μας, θὰ βοηθήσουν στὴν κατανόηση τοῦ προβλήματος καὶ θὰ διαλύσουν τὸ μῦθο «προστάτιδας» τῶν λαῶν Σοβιετικῆς Ἕνωσης.

Παράλληλα, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἀτομικὴ μελέτη ἰδιαίτερα τῶν κλασσικῶν κειμένων τοῦ μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ ποὺ πραγματεύονται τὸ θέμα τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης, καθὼς καὶ ἡ μελέτη ὅλων τῶν κινέζικων καὶ ἀλβανικῶν ντοκουμέντων τῆς ἐποχῆς 1956—1964, ντοκουμέντα στὰ ὁποῖα καθρεφτίζεται ὁλόκληρη ἡ ἀντιπαράθεση τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ πρὸς τὸν ρεβιζιονισμό, μέσα στὶς γραμμὲς τοῦ παγκόσμιου κομμουνιστικοῦ καὶ ἐργατικοῦ κινήματος ἐκείνη, τὴν ἐποχή, καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουν μιὰν ἀνεκτίμητη θεωρητικὴ ἀξία, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν πλευρὰ ἐκλαΐκευσης βασικῶν ἀρχῶν τοῦ ἐπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ. (Στὸ τέλος τοῦ ἄρθρου προσπαθῶ νὰ δώσω ἕνα κατάλογο τέτοιων βιβλίων).

Ἡ δημοσίευση τοῦ ἄρθρου τοῦ Ἀριστοτέλη Πανὸ «Ἡ σοβιετικὴ οἰκονομία μιὰ οἰκονομία ὁλοκληρωτικὰ καὶ ὁριστικὰ καπιταλιστική» στὸ τεῦχος 2 τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ», μᾶς δίνει τὴν δυνατότητα νὰ δοῦμε μιὰ προσέγγιση τοῦ θέματος ἀπὸ τὴν οἰκονομική του, κυρίως πλευρά. Πιὸ εἰδικά, τὸ ἄρθρο ἐξετάζει τὰ ἀποτελέσματα στὸν οἰκονομικὸ τομέα, δηλαδὴ τὸν καπιταλιστικὸ ἐκφυλισμὸ τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομικῆς βάσης ποὺ εἰσήγαγε ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστσὼφ — Μπρέζνιεφ ὕστερα ἀπὸ τὸ 20ὸ συνέδριο. Ταυτόχρονα, καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ ἄρθρου του, ὁ συγγραφέας ὑποδεικνύει πὼς «ἡ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση εἶχε σὰν πρόλογο τὴ μεγάλη ἰδεολογικὴ προδοσία καὶ τὸν σφετερισμὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΣΕ ἀπὸ μιὰ ὁμάδα προδοτῶν, ἡ δράση τῶν ὁποίων ἐκδηλώθηκε ἀ ν ο ι χ τ ὰ στὸ θλιβερὸ 20ὸ συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ, στὰ 1956». (σελ. 30, ἡ ὑπογράμμιση δική μου). Ἡ ἰδεολογικὴ προδοσία, ἡ ὁποία καὶ ὁλοκληρώθηκε στὸ 22ο συνέδριο τοῦ ΚΚΕ, συνίσταται στὶς ἀντεπαναστατικὲς θεωρίες ποὺ διακήρυξε ἡ χρουστσωφικὴ κλίκα, τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης», τοῦ «εἰρηνικοῦ ἀνταγωνισμοῦ» καὶ τοῦ «εἰρηνικοῦ περάσματος», στὴν ἀποκήρυξη, τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου σὰν μὴ ἀπαραίτητης, τάχα, στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση καὶ στὴ διατύπωση τῆς ἀνόητης θεωρίας τοῦ «παλλαϊκοῦ κράτους» καὶ τοῦ «παλλαϊκοῦ κόμματος». Εἶναι γνωστὸ πὼς πάντα καὶ σὲ ἐποχή, αὐτὸ ποὺ διαχώριζε καὶ ἔφερνε σὲ ἀντιπαράθεση τὸν Μαρξισμὸ — Λενινισμὸ πρὸς τὸν ρεβιζιονισμὸ κάθε ἀπόχρωσης, ἦταν ἡ ἀποδοχὴ τῆς επανάστασης ἢ ἡ ἀπόρριψη καὶ ἡ καταπολέμησή της, ἡ διατήρηση καὶ ἡ ἐνίσχυση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου ἢ ἡ ἀντίθεση σ' αὐτὴν καὶ ἡ κατάργησή της. Στὴν μπροσούρα «Ο ΧΡΟΥΣΤΣΩΦΙΚΟΣ ΨΕΥΔΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ» οἱ Κινέζοι σύντρ. τονίζουν:

«Ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα τοῦ Χρουστσώφ κατάργησε τὴ διχτατορία τοῦ προλεταριάτου κάτω ἀπὸ τὸ καμουφλάρισμα τοῦ «παλλαϊκοῦ κράτους», ἀλλοίωσε τὸν προλεταριακὸ χαρακτήρα τοῦ ΚΚΣΕ κάτω ἀπὸ τὸ καμουφλάρισμα τοῦ «παλλαϊκοῦ κόμματος» καὶ ἔστρωσε τὸ δρόμο γιὰ τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ κάτω ἀπὸ τὸ καμουφλάρισμα τῆς «ἀναπτυγμένης οἰκοδόμησης τοῦ κομμουνισμοῦ».

Αὐτὴ ἡ ἰδεολογικὴ προδοσία τῶν ρεβιζιονιστῶν καὶ ἡ ἄνοδός τους στὴν ἡγεσία τοῦ ΚΚΣΕ δὲν ὑπῆρξε ἕνα γεγονὸς ξαφνικό, μιὰ ἀστραπὴ σὲ ξάστερο οὐρανό· ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς πάλης, ποὺ διεξαγόταν σ' ὅλα τὰ προηγούμενα χρόνια τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης, ἀνάμεσα στὸν Μαρξισμὸ — Λενινισμὸ καὶ τὸν ρεβιζιονισμό, ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ τὴν ἀστικὴ τάξη, ἀνάμεσα στὸν σοσιαλισμὸ καὶ τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο. Τὸ 20ὸ συνέδριο ὑπῆρξε ἁπλῶς τὸ γεγονὸς ἐκεῖνο ποὺ ἐπισφράγισε τὴν πάλη αὐτὴ μὲ τὴν ἀπόσπαση πραξικοπηματικά, τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ προλεταριάτου καὶ τὴν κατάληψή της ἀπὸ τοὺς ρεβιζιονιστές, οἱ ὁποῖοι ἀνοιχτὰ καὶ φανερὰ πιὰ διακήρυξαν τὶς ἀντεπαναστατικὲς καὶ ἀντικομμουνιστικὲς τους θεωρίες. Αὐτὸ ἐξ ἄλλου ὑποδηλώνει καὶ ἡ φράση στὸ ἄρθρο τοῦ Α. Πανὸ «... ἡ δράση τῶν ὁποίων ἐκδηλώθηκε ἀνοιχτὰ στὸ θλιβερὸ 20ὸ συνέδριο...». Ἡ πάλη αὐτὴ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν ταξικὴ πάλη ποὺ διεξάγεται σ' ὁλόκληρη τὴν περίοδο τῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ γιὰ τὴν ὁποία ὁ Λένιν μίλησε ξεκάθαρα:

«Ἡ μετάβαση ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ στὸν κομμουνισμὸ (σημ. δική μου: δηλ. αὐτὸ ποὺ ἀποκαλοῦμε περίοδο τοῦ σοσιαλισμοῦ), ἀποτελεῖ μιὰ ὁλόκληρη ἱστορικὴ ἐποχή. Ὅσο αὐτὴ δὲν ἔχει ὁλοκληρωθεῖ οἱ ἐκμεταλλευτὲς διατηροῦν ἀναπόφευκτα τὴν ἐλπίδα μιᾶς παλινόρθωσης ποὺ μετασχηματίζεται σὲ ἀπόπειρες παλινόρθωσης». (Λένιν: «Ἡ προλεταριακὴ ἐπανάσταση καὶ ὁ ἀποστάτης Κάουτσκυ»).

Σ' ὁλόκληρη τὴν περίοδο τοῦ σοσιαλισμοῦ, οἱ τάξεις ὑφίστανται καὶ ἡ πάλη συγκεντρώνεται ἀνάμεσα στὸ νικηφόρο προλεταριάτο καὶ τὴν ἀστικὴ τάξη, ἡ ὁποία ἂν καὶ ἔχει ἀνατραπεῖ διατηρεῖ ἐντούτοις τὴ δύναμή της καὶ προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσο νὰ ἀνατρέψει τὴν δικτατορία τοῦ προλεταριάτου καὶ νὰ ἐπιτύχει τὴν δική της παλινόρθωση. Πάνω σ' αὐτὸ ὁ Λένιν λέει, ὑπογραμμίζοντας ταυτόχρονα καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου:

«Ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου εἶναι ὁ πιὸ ἠρωϊκὸς καὶ ὁ πιὸ ἀμείλικτος πόλεμος τῆς νέας τάξης ἐνάντια σ' ἕναν πιὸ ἰσχυρὸ ἐχθρό, ἐνάντια στὴν ἀστικὴ τάξη, ποὺ ἡ ἀντίστασή της δεκαπλασιάζεται μὲ τὴν ἀνατροπή της (ἔστω καὶ σὲ μιὰ χώρα) καὶ ποὺ ἡ ἰσχύς της δὲν βρίσκεται μόνο στὴ δύναμη τοῦ διεθνοῦς κεφαλαίου, στὴ δύναμη καὶ στὴ στερεότητα τῶν διεθνῶν δεσμῶν τῆς ἀστικῆς τάξης, ἀλλὰ καὶ στὴ δύναμη συνήθειας, στὴ δύναμη τῆς μικρῆς παραγωγῆς. Γιατί, δυστυχῶς, μένει ἀκόμα στὸν κόσμο πολύ, πάρα πολὺ ἡ μικρὴ παραγωγή, καὶ ἡ μικρὴ παραγωγὴ γεννᾶ τὸν καπιταλισμὸ καὶ τὴν ἀστικὴ τάξη συνεχῶς, κάθε μέρα, κάθε ὥρα, στοιχειακὰ καὶ σὲ μαζικὴ κλίμακα». (Λένιν: «Ὁ ἀριστερισμός, παιδικὴ ἀρρώστια τοῦ κομμουνισμοῦ» ἐκδ. ΘΕΜΕΛΙΟ σελ. 33).

Ποῦ βρίσκεται, ὅμως, ἡ ἀστικὴ τάξη, σὲ ποιοὺς τομεῖς καὶ μὲ ποιὰ μέσα καὶ τρόπους δραστηριοποιεῖται μὲ στόχο τὴν παλινόρθωσή της; Ποῦ καὶ πῶς ἐκφράζεται αὐτὸς ὁ ἀγώνας ζωῆς ἢ θανάτου ποὺ αὐτὴ διεξάγει ἐνάντια στὸ προλεταριάτο ποὺ βρίσκεται στὴν ἐξουσία; Αὐτὰ τὰ καυτὰ ἐρωτηματικὰ μπόρεσαν νὰ ἀπαντηθοῦν διεξοδικά, βασικὰ μὲ τὴν θετικὴ πεῖρα τῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴν Λ.Δ. Κίνας κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ ἔνδοξου Κ.Κ. Κίνας μὲ ἐπικεφαλῆς του τὸν σύν. Μάο — Τσὲ — Τούνγκ, καὶ μὲ τὴν παράλληλη ἐξαγωγὴ διδαγμάτων ἀπὸ τὴν ἀρνητικὴ πεῖρα τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση. Ἡ τεράστια θεωρητικὴ προσφορὰ τοῦ σύν. Μάο — Τσὲ — Τούνγκ σ' αὐτὸ τὸν τομέα, συνίσταται στὴν παραπέρα ἀνάπτυξη τῆς μαρξιστικῆς λενινιστικῆς θεωρίας γιὰ τὴν ταξικὴ πάλη στὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία καὶ γιὰ τὴν δικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Μὲ τὴ μέθοδο τοῦ διαλεκτικοῦ ὑλισμοῦ, ὁ σύν. Μάο — Τσὲ — Τούνγκ μελέτησε τοὺς ἀντικειμενικοὺς νόμους τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας, τονίζοντας πὼς ὁ γενικὸς νόμος τῆς φύσης καὶ τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας, ποὺ εἶναι ἡ ἑνότητα καὶ ἡ πάλη τῶν ἀντιθέτων, ἐφαρμόζεται ἐπίσης στὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία. Στὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία, τονίζει ὁ σύν. Μάο — Τσὲ — Τούνγκ, οἱ ταξικὲς ἀντιθέσεις ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ ἡ ταξικὴ πάλη δὲν ἐξαλείφεται, ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν σοσιαλιστικὸ μετασχηματισμὸ τῆς ἰδιοκτησίας τῶν μέσων παραγωγῆς. Διεξάγεται πάντα ἀγώνας ἀνάμεσα στὸν σοσιαλιστικὸ καὶ τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο, σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς σοσιαλιστικῆς περιόδου.

Ἡ ἀστικὴ τάξη, ποὺ ἂν καὶ ἔχει ἀνατραπεῖ διατηρεῖ τὴ δύναμή της, βρίσκεται καὶ δρᾶ σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς: τὸν πολιτικό, οἰκονομικό, ἰδεολογικὸ πολιτιστικὸ καὶ στὸν τομέα τῆς ἐκπαίδευσης. Στὴν μπροσούρα «Ὁ χρουστσωφικὸς ψευδοκομμουνισμὸς καὶ τὰ ἱστορικὰ διδάγματα ποὺ δίνει στὸν κόσμο» οἱ Κινέζοι σύντροφοι ἀναφέρουν, εἰδικὰ γι' αὐτὸ τὸ θέμα:

«Ἡ ἀστικὴ τάξη καὶ οἱ ἄλλες ἀντιδραστικὲς τάξεις ἐπιδίδονται, σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς σὲ πόλεμο σκεπασμένο ἢ ἀνοιχτὸ ἐναντίον τοῦ προλεταριάτου. Παρουσιάζονται συχνὰ σὰν ὀπαδοὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ, τῶν Σοβιέτ, τοῦ Κομμουνιστι-

κοῦ Κόμματος καὶ τοῦ μαρξισμοῦ — λενινισμοῦ, ὑπονομεύοντας τὸν σοσιαλισμὸ καὶ προετοιμάζοντας τὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἐπιμένουν γιὰ πολὺ καιρὸ νὰ ἀντιτίθενται στὸ προλεταριάτο στὸ πολιτικὸ πεδίο καὶ νὰ προετοιμάζονται συνεχῶς νὰ ἀνατρέψουν τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου. Ἐπιζητοῦν νὰ διεισδύσουν στοὺς κρατικοὺς ὀργανισμούς, στὶς μαζικὲς ὀργανώσεις, στοὺς οἰκονομικοὺς τομεῖς, στοὺς πολιτιστικοὺς ὀργανισμοὺς καὶ στὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα γιὰ νὰ ἀναπτύξουν ἀντίθετη δράση καὶ νὰ ἁρπάξουν τὴν καθοδήγηση ποὺ ἀσκεῖται ἀπὸ τὸ προλεταριάτο. Στὸ οἰκονομικὸ πεδίο χρησιμοποιοῦν ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ ὑπονομεύσουν τὴν σοσιαλιστικὴ παλλαϊκὴ ἰδιοκτησία καὶ τὴν σοσιαλιστικὴ συλλογικὴ ἰδιοκτησία καὶ νὰ ἀναπτύξουν τὶς καπιταλιστικὲς δυνάμεις. Στὸν ἰδεολογικό, πολιτικὸ καὶ μορφωτικὸ τομέα, ἀντιπαραθέτουν τὴν ἀστικὴ κοσμοαντίληψη καὶ στὴν προλεταριακὴ κοσμοαντίληψη καὶ προσπαθοῦν νὰ διαφθείρουν τὸ προλεταριάτο καὶ τοὺς ἄλλους ἐργαζόμενους μὲ τὴν ἀστικὴ ἰδεολογία.

»Ἡ κολλεκτιβοποίηση τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας μετατρέπει τοὺς ἀγρότες ἀπὸ ἀγρότες ποὺ ἐργάζονται καὶ παράγουν ἀτομικὰ σὲ ἀγρότες ποὺ ἐργάζονται καὶ παράγουν συλλογικὰ καὶ δημιουργεῖ εὐνοϊκοὺς ὅρους γιὰ τὴν ὁλοκληρωτικὴ ἀναδιαπαιδαγώγηση τῶν ἀγροτῶν. Ἐντούτοις, ὅσο ἡ συλλογικὴ ἰδιοκτησία δὲν ἔχει γίνει παλλαϊκὴ ἰδιοκτησία καὶ δὲν ἔχουν ἐξαφανιστεῖ ὁλοκληρωτικὰ τὰ ὑπολείμματα τῆς ἰδιωτικῆς οἰκονομίας, οἱ ἀγρότες θὰ διατηροῦν ἀναπόφευκτα ὁρισμένα χαρακτηριστικὰ σύμφυτα στοὺς μικροπαραγωγούς. Στὶς συνθῆκες αὐτὲς εἶναι ἀναπόφευκτες οἱ αὐθόρμητες τάσεις πρὸς τὸν καπιταλισμό, ὑπάρχει ἀκόμα ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν πλουσιοχωρικῶν καὶ ἡ διαφοροποίηση στοὺς κόλπους τῆς ἀγροτιᾶς συνεχίζεται.

»Ἡ δραστηριότητα τῆς ἀστικῆς τάξης ποὺ ἀναφέρεται πιὸ πάνω, ἡ διαβρωτικὴ της ἐπίδραση στὸν πολιτικό, οἰκονομικό, ἰδεολογικὸ καὶ μορφωτικὸ τομέα, ἡ ὕπαρξη αὐθόρμητων καπιταλιστικῶν τάσεων στοὺς μικροπαραγωγοὺς τῆς πόλης καὶ τῆς ὑπαίθρου, τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἀστικὸ δίκαιο δὲν ἔχει ἐξαλειφθεῖ ἀκόμα ὁλοκληρωτικὰ καὶ ἡ ἀντίδραση τῶν συνηθειῶν τῆς παλιᾶς κοινωνίας, ὅλα αὐτὰ γεννοῦν διαρκῶς ἐκφυλισμένα στοιχεῖα στὶς γραμμὲς τῆς ἐργατικῆς τάξης, στοὺς κομματικοὺς ὀργανισμοὺς καὶ στὸν κρατικὸ μηχανισμό, γεννοῦν διαρκῶς νέα ἀστικὰ στοιχεῖα, καὶ καταχραστὲς στὶς κρατικὲς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀνήκουν σὲ ὅλο τὸ λαὸ καὶ νέους ἀστοὺς διανοούμενους στοὺς ἐκπολιτιστικοὺς ὀργανισμοὺς καὶ στὰ ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα, ὅπως καὶ στοὺς κύκλους τῶν διανοουμένων. Αὐτὰ τὰ νέα ἀστικὰ στοιχεῖα καὶ αὐτὰ τὰ διεφθαρμένα στοιχεῖα ἐπιτίθενται ἐναντίον τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ συνεργασία μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς παλιᾶς ἀστικῆς τάξης καὶ τῶν ἄλλων ἐκμεταλλευτριῶν τάξεων ποὺ ἂν καὶ ἔχουν ἀνατραπεῖ δὲν ἔχουν ἀκόμα ὁλοκληρωτικὰ ἐξαλειφθεῖ. Ἰδιαίτερα ἐπιζήμια εἶναι τὰ ἐκφυλισμένα στοιχεῖα ποὺ ἔχουν διεισδύσει στοὺς καθοδηγητικοὺς ὀργανισμούς, γιατί ὑποστηρίζουν καὶ προστατεύουν τὰ ἀστικὰ στοιχεῖα στοὺς ὀργανισμοὺς τῶν κατώτερων βαθμίδων».

Ὅπως καταλαβαίνουμε καὶ ὅπως ἔχει δείξει καὶ ἡ πείρα τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης, τόσο ἡ θετικὴ ὅσο καὶ ἡ ἀρνητική, ἡ ταξικὴ πάλη ἀνάμεσα στὸ νικηφόρο προλεταριάτο καὶ τὴν ἀστικὴ τάξη ὑφίσταται σ' ὅλη τὴν περίοδο τοῦ σοσιαλισμοῦ, σὰν νόμος ἀντικειμενικός, πέρα καὶ πάνω ἀπὸ τὴ θέλησή μας. Οἱ χρουστσωφικοὶ ρεβιζιονιστές, διακηρύσσοντας πὼς στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση ἔπαψαν νὰ ὑπάρχουν οἱ τάξεις καί, πὼς γι' αὐτὸ τὸν λόγο κατάντα περιττὴ ἡ ἀνάγκη ὕπαρξης τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, δὲν ἔκαμαν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ ρίχνουν στάχτη στὰ μάτια τοῦ κόσμου γιὰ νὰ κρύψουν τὴν προδοσία τους. Ἡ ἀξίωσή τους νὰ πείσουν τὸν κόσμο πὼς ἡ σοβιετικὴ κοινωνία πέρασε στὴν ἀταξικὴ κοινωνία εἶναι τὸ λιγώτερο παιδαριώδης, γιατί εἶναι γνωστό, ἀκόμη καὶ σ' αὐτὸν ποὺ πρωτογνωρίζει τὸν μαρξισμὸ — λενινισμό, πὼς ἀταξικὴ κοινωνία εἶναι μόνο ἡ κομμουνιστικὴ ὅ π ο υ τὸ κράτος, ὁποιαδήποτε μορφὴ κράτους, ποὺ σύμφωνα μὲ τὴν μαρξιστικὴ — λενινιστικὴ κοσμοαντίληψη καὶ θεωρία εἶναι γνώρισμα μόνο τῶν κοινωνιῶν μὲ τάξεις καὶ ἀνταγωνιστικὰ ταξικὰ συμφέροντα, δ ὲ ν ὑ π ά ρ χ ε ι, δὲν ἔχει λόγο ὕπαρξης, γιατὶ ἀκριβῶς δὲν ὑπάρχουν κοινωνικὲς τάξεις. Ὁ καθένας ὅμως γνωρίζει πὼς σήμερα στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ τὸ κράτος καὶ ἡ κρατικὴ ἐξουσία καὶ οἱ κρατικοὶ μηχανισμοί.

Τὸ πέρασμα στὴν κομμουνιστικὴ κοινωνία προϋποθέτει τὴν ἐξάλειψη τῶν τάξεων, ἡ ὁποία δὲν γίνεται οὔτε μὲ διατάγματα καὶ ἀποφάσεις οὔτε καὶ μὲ δημαγωγικὲς δηλώσεις, ἀλλά, ὅπως τονίζει ὁ Λένιν, «εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς μακρόχρονης, δύσκολης, ἐπίμονης τ α ξ ι κ ῆ ς πάλης, ποὺ, μ ε τ ὰ τὴν ἀνατροπὴ τῆς ἐξουσίας τοῦ κεφαλαίου, μ ε τ ὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ ἀστικοῦ κράτους, μ ε τ ὰ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, δ ὲ ν ἐ ξ α φ α ν ί ζ ε τ α ι (ὅπως φαντάζονται οἱ χυδαῖοι ἐκπρόσωποι τοῦ παλιοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τῆς παλιᾶς σοσιαλδημοκρατίας), ἀλλὰ ἁπλῶς ἀλλάζει μορφὴ καὶ σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ ὁρισμένες πλευρὲς τῆς γίνεται πιὸ μανιασμένη». (Λένιν: Χαιρετισμὸς στοὺς οὔγγρους ἐργάτες. Ἔργα, Τόμος 29ος).

Οἱ χρουστσωφικοὶ ρεβιζιονιστές, διακηρύσσοντας ὅλες τὶς ἀνόητες θεωρίες τους, δὲν σκόπευαν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κρύ-

ψουν τὴν προδοσία τους, νὰ κρύψουν τὸ γεγονὸς πὼς αὐτοὶ ἦσαν οἱ φορεῖς τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀνερχόμενης τότε καινούργιας σοβιετικῆς ἀστικῆς τάξης.

Ἡ ταξικὴ πάλη στὴν σοσιαλιστικὴ κοινωνία βρίσκει ἀναπόφευκτα καὶ μοιραῖα τὴν ἀντανάκλησή της στὰ κομμουνιστικὰ κόμματα. Ἡ σημαντικὴ αὐτὴ θέση διατυπώθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τὸν σύν. Μάο — Τσὲ — Τούνγκ πάνω στὴ βάση τῆς πείρας τῆς ἀνοικοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴν Λ.Δ. Κίνας καὶ τῶν ἀρνητικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς σοβιετικῆς ἐμπειρίας. Ἡ ἅλωση, ἡ διάβρωση καὶ ὁ ἰδεολογικὸς ἐκφυλισμὸς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἀπὸ τὴν ἀστικὴ τάξη καὶ τοὺς πράχτορές της ἀποτελεῖ κεντρικό, πρωταρχικὸ στόχο στὴν προσπάθειά της γιὰ παλινόρθωση. Ἡ ἀστικὴ ἰδεολογία καὶ ἐπιρροή, ποὺ ἐκφράζονται μέσα ἀπὸ τὴν ἐκδήλωση τῶν ρεβιζιονιστικῶν τάσεων μέσα στὸ κόμμα (γιατὶ ἀκριβῶς ἡ ἀστικὴ ἰδεολογία καὶ ἐπιρροὴ ἀποτελοῦν τὴν ἐσωτερικὴ αἰτία τοῦ ρεβιζιονισμοῦ), ἀποτελοῦν κάθε στιγμὴ καὶ σὲ κάθε βῆμα, μόνιμο κίνδυνο. Ἡ τεράστια συσσωρευμένη πείρα ἀπὸ τὴν πραγματικότητα τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης καὶ τῆς μεγάλης Προλεταριακῆς Πολιτιστικῆς Ἐπανάστασης στὴν Λαϊκὴ Κίνα ἐπιβεβαιώνει αὐτὴ τὴν μαρξιστικὴ — λενινιστικὴ θέση. Ἀναπόφευκτα, ἡ πάλη ἀνάμεσα στὸν σοσιαλιστικὸ δρόμο καὶ στὸν καπιταλιστικὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ στὴν ἀστικὴ τάξη, βρίσκει τὴν ἔκφρασή της, ἐκδηλώνεται ἀποφασιστικὰ καὶ κύρια, μέσα στὸ ἴδιο τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, μέσα ἀπὸ τὴν πάλη τῶν γραμμῶν.

Ὅπως γίνεται φανερό, κύριο χαρακτηριστικὸ ὁλόκληρης τῆς περιόδου τοῦ σοσιαλισμοῦ εἶναι ἡ ταξικὴ πάλη ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ τὴν ἀστικὴ τάξη, μιὰ πάλη μακρόχρονη, ἀσταμάτητη, ἑλικοειδὴς καὶ περίπλοκη, μιὰ πάλη ποὺ ἀποφασίζει γιὰ τὴν τύχη τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας, γιὰ τὸ ἂν θὰ προχωρήσει πρὸς τὸν κομμουνισμὸ ἢ ἂν θὰ ἐπανέλθει στὸν καπιταλισμό.

Ἡ σοσιαλιστικὴ κοινωνία προέρχεται, γεννιέται ἀπὸ τὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία καὶ ἀποτελεῖ πρώτη φάση τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας. Δ ὲ ν ε ἶ ν α ι ἀ κ ό μ η ἡ κομμουνιστικὴ κοινωνία, καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς καὶ ἄλλες ἀπόψεις διατηρεῖ τὰ στίγματα τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ὁ Μάρξ ἀναφέρει: «αὐτὸ ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ ἐδῶ, εἶναι μιὰ κοινωνία, κομμουνιστικὴ ὄχι τέτοια ποὺ θὰ εἶναι ὅταν ἀ ν α π τ υ χ θ ε ῖ στὶς ἴδιες τὶς δικές της βάσεις, ἀλλὰ ἀντίθετα, τέτοια ὅπως ξ ε π η δ ᾶ ἀπὸ τὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία μιὰ κοινωνία κατὰ συνέπεια, πού, ἀπὸ κάθε ἄποψη, οἰκονομική, ἠθική, πνευματική, φέρνει ἀκόμα τὰ στίγματα τῆς παλιᾶς κοινωνίας ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς ὁποίας προέρχεται». (Κ. Μάρξ: «Κριτικὴ τοῦ Προγράμματος τῆς Γκότα»).

Στὴν σοσιαλιστικὴ κοινωνία ὑπάρχουν ἀκόμα, κληροδοτημένα ἀπὸ τὸν καπιταλισμό, ὁ καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας ποὺ ἐκφράζεται στὶς διαφορὲς ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες καὶ στοὺς ἀγρότες, ἀνάμεσα στὴν πόλη καὶ στὸ χωριό, ἀνάμεσα στὴν σωματικὴ καὶ στὴν πνευματικὴ ἐργασία, ἡ ἐμπορευματικὴ παραγωγὴ (γιὰ τὴν ὁποία κάνει ἐκτεταμένη ἀναφορὰ ὁ Ἀρ. Πανὸ στὸ ἄρθρο του), τὸ ἀστικὸ δίκαιο σ' ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν κατανομὴ τοῦ κοινωνικοῦ προϊόντος. Ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν οἱ συνήθειες τῆς παλιᾶς κοινωνίας, ἡ ἀστικὴ ἐπιρροὴ καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα ποὺ ἀφοροῦν τὸν τομέα τοῦ ἐποικοδομήματος. Ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἐξάλειψη ὅλων αὐτῶν τῶν ὑπολειμμάτων τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, ποὺ θὰ γίνει μέσα ἀπὸ τὴν πάλη ποὺ ἀναφέρεται πιὸ πάνω καὶ σ' ὅλους τοὺς τομεῖς, πολιτικό, οἰκονομικό, ἰδεολογικό, σ' ὅλη τὴ σοσιαλιστικὴ περίδο σ η μ α δ ε ύ ε ι καὶ τὸ πέρασμα στὴν κομμουνιστική, ἀταξικὴ κοινωνία. Ὅπλο γιὰ τὴν ἐξάλειψη ὅλων αὐτῶν εἶναι ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, τῆς ὁποίας τὸ ἱστορικὸ καθῆκον ἔχει δυὸ πλευρές: μιὰ πλευρὰ ἐσωτερικὴ καὶ μιὰ πλευρὰ διεθνῆ:

«Στὸ ἐσωτερικὸ πεδίο, τὸ καθῆκον συνίσταται βασικὰ στὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐξάλειψη ὅλων τῶν ἐκμεταλλευτριῶν τάξεων, στὴν ὑψηλὴ ἀνάπτυξη τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας, στὸ ἀνέβασμα τῆς κομμουνιστικῆς συνειδητότητας τῶν λαϊκῶν μαζῶν, στὴν ἐξάλειψη τῶν διαφορῶν ἀνάμεσα στὴν παλλαϊκὴ ἰδιοκτησία καὶ στὴν συλλογικὴ ἰδιοκτησία, ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες καὶ στοὺς ἀγρότες, ἀνάμεσα στὴν πόλη καὶ στὸ χωριό, ἀνάμεσα στὴν πνευματικὴ καὶ στὴν σωματικὴ ἐργασία, καὶ στὴν ἐξάλειψη κάθε δυνατότητας διαμόρφωσης τάξεων καὶ παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ ἔτσι ὥστε νὰ δημιουργηθοῦν οἱ ὅροι γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ «ἀπὸ τὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὶς ἱκανότητές του, στὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες του». Στὸ διεθνὲς πεδίο, τὸ καθῆκον συνίσταται βασικὰ στὴν ἀπόκρουση κάθε ἐπίθεσης τοῦ διεθνοῦς ἰμπεριαλισμοῦ (συμπεριλαμβανομένης τῆς ἔνοπλης ἐπέμβασης καὶ τῆς εἰρηνικῆς ἀποσύνθεσης) καὶ στὴν ὑποστήριξη τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης, μέχρι τὴν ὁριστικὴ ἐξάλειψη τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ συστήματος ἐκμετάλλευσης ἀπὸ τοὺς λαούς. Πρὶν τὴν ἐκπλήρωση τῶν δύο πλευρῶν αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ τὴν εἴσοδο στὴν ὁλοκληρωμένη κομμουνιστικὴ κοινωνία, ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου εἶναι ἐντελῶς ἀπαραίτητη». («Ὁ χρουστσωφικὸς ψευδοκομμουνισμός...»).

Στὸ ἄρθρο αὐτὸ ἔγινε προσπάθεια νὰ τοποθετηθεῖ μ' ἕνα γενικό, εἰσαγωγικὸ τρόπο, τὸ ζήτημα τῆς ταξικῆς πάλης στὴ σοσιαλιστικὴ περίοδο, ζήτημα ποὺ ἀποτελεῖ τὴ θεωρητικὴ βάση γιὰ τὴν σωστὴ κατα-

νόηση τοῦ προβλήματος τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση. Ὁ χρουστσωφικὸς ρεβιζιονισμός, ἁρπάζοντας τὴν ἡγεσία τοῦ ΚΚΣΕ καὶ τὴν ἐξουσία στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση, δὲν προάγγελλε τίποτα ἄλλο παρὰ μόνο τὴν παλινόρθωση τῆς ἀστικῆς τάξης σ' αὐτὴ τὴ χώρα. Ἡ ἄνοδος τοῦ ρεβιζιονισμοῦ στὴν ἐξουσία ὑπῆρξε ἀποτέλεσμα τῆς ταξικῆς πάλης ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ στὴν ἀστικὴ τάξη ποὺ διεξαγόταν σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς ζωῆς στὸ πρῶτο στὸν κόσμο προλεταριακὸ κράτος. Ἔχοντας τὴν ἐξουσία στὰ χέρια της καὶ καταργώντας τὴν δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα εἶχε πιὰ κάθε δυνατότητα νὰ προχωρήσει στὸν καπιταλιστικὸ ἐκφυλισμὸ ὁλόκληρης τῆς οἰκονομικῆς βάσης καὶ ὁλόκληρου τοῦ ἐποικοδομήματος. Χωρὶς τὴν ἐξουσία στὰ χέρια της δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσει σ' αὐτὸ τὸν ὁλοκληρωτικὸ ἐκφυλισμὸ τῆς σοβιετικῆς κοινωνίας ἀπὸ σοσιαλιστικὴ σὲ καπιταλιστική, καὶ ὁ ὁποῖος ἐκφυλισμὸς μὲ τὴ σειρά του ἀποτελοῦσε τὸν μόνο σίγουρο τρόπο γιὰ τὴν διατήρησή της στὴν ἐξουσία.

Γκρενόμπλ, 12.1.1977

Ἀν. Νεοφυτίδης

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΜΑΡΞ — ΕΝΓΚΕΛΣ: «Κριτικὴ τοῦ Προγράμματος τῆς Γκότα καὶ Ἐρφούρτης».

Β. Ι. ΛΕΝΙΝ: «Κράτος καὶ Ἐπανάσταση».

Β. Ι. ΛΕΝΙΝ: «Ἡ προλεταριακὴ ἐπανάσταση καὶ ὁ ἀποστάτης Κάουτσκυ».

Β. Ι. ΛΕΝΙΝ: «Ἀριστερισμὸς παιδικὴ ἀρρώστια τοῦ Κομμουνισμοῦ».

Β. Ι. ΛΕΝΙΝ: «Γιὰ τὸ Κράτος».

Ι. Β. ΣΤΑΛΙΝ: «Γιὰ τὶς Βάσεις τοῦ Λενινισμοῦ» καὶ «Τὰ Ζητήματα τοῦ Λενινισμοῦ».

Β. Ι. ΣΤΑΛΙΝ: «Τὰ Οἰκονομικὰ προβλήματα τοῦ Σοσιαλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ».

ΜΑΟ — ΤΣΕ — ΤΟΥΝΓΚ: «Γιὰ τὶς ἀντιθέσεις».

ΜΑΟ — ΤΣΕ — ΤΟΥΝΓΚ: «Γιὰ τὴ σωστὴ λύση τῶν ἀντιθέσεων στοὺς κόλπους τοῦ λαοῦ».

ΜΑΟ — ΤΣΕ — ΤΟΥΝΓΚ: «Ἡ δημοκρατικὴ δικτατορία τοῦ λαοῦ».

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΚΑΙ ΑΛΒΑΝΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ:

«Γιὰ τὸ ζήτημα Στάλιν».

«Ἡ ἀλβανικὴ θέση γιὰ τὸ ζήτημα Στάλιν».

«Ὁ χρουστσωφικὸς ψευδοκομμουνισμὸς καὶ τὰ ἱστορικὰ διδάγματα ποὺ δίνει στὸν κόσμο».

«Προτάσεις σχετικὰ μὲ τὴ γενικὴ γραμμὴ τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος».

«Δυὸ ἀντίθετες γραμμὲς γιὰ τὴν εἰρηνικὴ συνύπαρξη».

«Ψηλὰ τὴ σημαία τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ» — Ἀλβανικὰ ντοκουμέντα, ποὺ κυκλοφόρησαν πρόσφατα σὲ τόμο ἀπὸ τὶς ἐκδ. «ΠΟΡΕΙΑ», στὴν Ἀθήνα.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Η ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Ἄρθρο τοῦ ΕΚΟΥΡΑΝ ΜΑΡΑ, καθηγητὴ μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν τῆς Λ.Δ. Ἀλβανίας.

ΜΕΡΟΣ Α΄

Κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῆς ἔνοπλης ἐθνικοαπελευθερωτικῆς πάλης τῶν λαῶν, τὸ παλιὸ ἀποικιακὸ σύστημα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ ἔχει ἀποσυντεθεῖ καὶ βρίσκεται στὸ δρόμο τῆς τελικῆς του ἐξαφάνισης. Οἱ λαοί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχε ἀφαιρεθεῖ κάθε δικαίωμα γιὰ πάρα πολλὰ χρόνια καὶ τοὺς ὁποίους ὁ ἰμπεριαλισμὸς δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνο σὰν ἀντικείμενο ὑποδούλωσης καὶ στιγνῆς ἐκμετάλλευσης, ἔχουν ξυπνήσει όριστικὰ καὶ τείνουν νὰ μετατραποῦν σὲ δραστήριους συντελεστὲς τῆς ἱστορίας.

Μεγάλος ἀριθμὸς χωρῶν τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει τὴν ἀνεξαρτησία τους σπάζοντας τὰ ἰμπεριαλιστικὰ δεσμά, ἀναζητοῦν τὸν δρόμο τῆς γρήγορης οἰκονομικῆς, πολιτικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς τους ἀνάπτυξης, τὸ δρόμο ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψει νὰ κατακτήσουν μιὰ πραγματικὴ οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνεξαρτησία, νὰ ξεπεράσουν τὴν καθυστέρηση ποὺ ἄφησε πίσω της ἡ πολύχρονη ἀποικιακὴ κυριαρχία καὶ νὰ ἀνεβάσουν τὸ ἐπίπεδο τῆς ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν δρόμων τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς ἀνάπτυξης τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα προβλήματα τῆς ἐποχῆς μας, μιὰ καὶ ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν τῶν χωρῶν ἀντιπροσωπεύει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ.

Οἱ ὑπανάπτυκτες χῶρες, ἐκεῖνες ὅπου στὴν ἐξουσία βρίσκεται ἡ ἀστικὴ τάξη, ἀκολουθοῦν τώρα τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο. Ὁ καπιταλισμὸς ὅμως δὲν εἶναι οὔτε ἡ μόνη προοπτικὴ τῆς ἱστορικῆς τους ἀνάπτυξης, οὔτε καὶ τὸ ἀναπόφευκτο πεπρωμένο τους. Γι' αὐτὲς τὶς χῶρες ὑπάρχει ἐπίσης μιὰ ἄλλη λύση — ἡ δυνατότητα μετάπλασης τῆς κοινωνίας πάνω σὲ σοσιαλιστικὴ βάση, ἀπορρίπτοντας τὸν καπιταλισμὸ σὰν οἰκονομικὸ καὶ κοινωνικὸ σχηματισμὸ ἢ τοὐλάχιστο τὴν ἀναπτυγμένη φάση του. Οἱ ἐργαζόμενοι τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν δὲν ἔχουν κανένα λόγο νὰ δεσμεύονται καὶ νὰ σύρονται στὰ τυφλὰ στὸν παλιὸ παραδοσιακὸ καπιταλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης. Ἔχουν ἤδη οἱ ἴδιοι τους γνωρίσει, πληρώνοντας τες μάλιστα πολὺ ἀκριβά, τὶς πιὸ μισητὲς καὶ ἀπάνθρωπες πλευρὲς τοῦ καπιταλιστικοῦ «πολιτισμοῦ»: τὸν ἀποικιακὸ καὶ ἰμπεριαλιστικὸ ζυγό, τοὺς πολέμους, τὴν βία, τὴν ἐξόντωση, τὴν ἄγρια ἐκμετάλλευση, τὴν καταλήστεψη τοῦ ἐθνικοῦ τους πλούτου, τὴν φτώχεια, τὴν πεῖνα καὶ τὸν ἐξευτελισμὸ μαζὶ μὲ τὴν πιὸ πανούργα κοινωνικὴ καὶ θρησκευτικὴ δημαγωγία. Αὐτὴ ἡ τόσο ὀδυνηρὴ ἐμπειρία δὲν θάπρεπε, γιὰ κανένα λόγο, νὰ παρασύρει τοὺς λαοὺς αὐτοὺς στὸν καπιταλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ ἠθικὴ καὶ πρακτικὴ «ἀξία» τῆς «κοινωνίας τῆς κατανάλωσης», τῆς ὁποίας οἱ ἀπαίσιες πλευρὲς ἔχουν ἤδη ἀπογοητεύσει τὶς ἐργαζό-

μενες μάζες τῶν ἀναπτυγμένων καπιταλιστικῶν χωρῶν, δὲν εἶναι καθόλου ἱκανή, ἀπὸ τὴ φύση της, νὰ προκαλέσει καμμιὰ ἰδιαίτερη συμπάθεια.

Ἡ ἱστορία λοιπὸν ἔχει ἀνοίξει γιὰ τὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες τὸν νέο, σοσιαλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης. Εἶναι ὁ μόνος δρόμος ποὺ ἐπιτρέπει στοὺς ἄλλο δούλους νὰ μετατραποῦν σὲ κύριους τοῦ ἑαυτοῦ τους, νὰ πάρουν στὰ χέρια τους τὶς τύχες τους καὶ τὶς τύχες τῆς χώρας τους καὶ νὰ γίνουν οἱ δραστήριοι καὶ συνειδητοὶ οἰκοδόμοι τῆς νέας ζωῆς. Δὲν ὑπάρχει κι' οὔτε μπορεῖ νὰ ὑπάρξει τρίτος δρόμος.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ δρόμου τῆς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνάπτυξης μιᾶς ὁποιασδήποτε χώρας, εἶναι ἐσωτερικὴ ὑπόθεση ποὺ ἀφορᾶ τὸν λαὸ αὐτῆς τῆς χώρας καὶ κανέναν ἄλλο. Εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσχετισμοῦ τῶν ταξικῶν δυνάμεων, τῆς πάλης ποὺ διεξάγεται ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς δυνάμεις, τῆς πολιτικῆς δύναμης καὶ θέλησης ποὺ γεννιέται ἀπὸ αὐτὴ τὴν πάλη. Ὑπενθυμίζουμε ἐπὶ πλέον πώς, ὕστερα ἀπ' τὶς νίκες ποὺ πέτυχε ὁ σοσιαλισμός, οἱ ἐργαζόμενες μάζες πολλῶν χωρῶν τῆς Ἀσίας, Ἀφρικῆς καὶ Λατινικῆς Ἀμερικῆς ποὺ ἀποδεσμεύτηκαν ἀπὸ τὰ ἰμπεριαλιστικὰ δεσμά, ἐπιθυμοῦν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν σοσιαλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης.

Παράλληλα ὅμως μ' αὐτὴ τὴν κατάσταση εἴδαμε νὰ ἐμφανίζονται καὶ νὰ προπαγανδίζονται σ' αὐτὲς τὶς χῶρες, ἕνα σωρὸ ἀντιλήψεις καὶ θεωρίες πάνω στοὺς δρόμους περάσματος στὸ σοσιαλισμὸ καὶ πάνω στὴν ἴδια τὴν σοσιαλιστικὴ κοινωνία, οἱ ὁποῖες, τόσο στὴ θεωρία ὅσο καὶ στὴν πρακτική, ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὸν πραγματικό, ἐπιστημονικὸ σοσιαλισμὸ καί, εἰδικότερα, ἀπὸ τοὺς πραγματικοὺς δρόμους ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθηθοῦν γιὰ νὰ ὁδηγήσουν στὴν σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμηση. «Σ' αὐτὲς τὶς θεωρίες ὑπάρχουν ἀρκετὰ ἀσαφῆ, συγκεχυμένα καὶ ἐκλεχτικιστικὰ σημεῖα, ὑπάρχει ἕνα κράμα σοσιαλιστικῶν καὶ καπιταλιστικῶν ἀρχῶν, ἕνα ἀνακάτεμα τῆς σοσιαλιστικῆς ἰδεολογίας μὲ τὴν ἐθνικιστικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἰδεολογία» (1).

Ὅλες αὐτὲς οἱ θεωρίες ποικίλλουν ἀνάλογα, πάντοτε, μὲ τοὺς στόχους τους καὶ τὴν ταξική τους προέλευση. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ τὰ μικροαστικὰ στρώματα. Εἶναι, οὐσιαστικά, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λειψῆς ἰδεολογικῆς διορατικότητας αὐτῶν τῶν στρωμάτων καὶ τείνουν στὴν ἀνοικοδόμηση ἑνὸς «σοσιαλιστικοῦ κοινωνικοῦ συστήματος» σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψη ποὺ ἔχει ὁ μικρὸς ἀτομικὸς ἰδιοκτήτης. Ἄλλες ἀπ' αὐτὲς προπαγανδίζονται ἀπὸ τὴν ντόπια κεφαλαιοκρατικὴ τάξη ἡ ὁποία θέλει νὰ δημιουργήσει τὴν ψευδαίσθηση πὼς εἶναι δυνατὸ νὰ συγενωθοῦν στοιχεῖα ἀσυμβίβαστα μεταξύ τους: ἡ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ὑπεροχὴ τοῦ σοσιαλισμοῦ μὲ τὴν καπιταλιστικὴ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καὶ τὴν ἐλεύθερη δράση τῶν δυνάμεων τῆς ἀγορᾶς, ἡ ἰδεολογία τοῦ προλεταριάτου μὲ τὴν ἀστικὴ ἰδεολογία καὶ τὰ θρησκευτικὰ δόγματα. Ἡ ἐμφάνιση καὶ ἡ προπαγάνδιση ὅλων αὐτῶν τῶν θεωριῶν ἐπηρεάστηκαν σημαντικὰ ἀπὸ τὶς καταστρεπτικὲς ἀντιλήψεις καὶ θεωρίες τῶν σύγχρονων ρεβιζιονιστῶν οἱ ὁποῖες χρησιμεύουν σὰν τροφὴ στὶς κάθε εἴδους ἐκδηλώσεις τοῦ ἀντιμαρξιστικοῦ καὶ ἀντιεπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ.

Οἱ μόνες σωστὲς καὶ ἐπιστημονικὲς ἀντιλήψεις πάνω στὶς ὁποῖες πρέπει νὰ βασιστοῦν οἱ ὑπανάπτυκτες χῶρες γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ, εἶναι ἐκεῖνες ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ἐπαναστατικὴ Μαρξιστικὴ — Λενινιστικὴ θεωρία, ἀπὸ τὶς διδασκαλίες τοῦ Λένιν γιὰ τὸ πέρασμα αὐτῶν τῶν χωρῶν στὸ σοσιαλισμό, ἀπὸ τὴν πεῖρα ποὺ ἀποκτήθηκε ἀπὸ τὴν Λ.Δ. Κίνας καὶ τὴν Λ.Δ. Ἀλβανίας οἱ ὁποῖες σήμερα ἀνοικοδομοῦν μὲ ἐπιτυχία τὸν σοσιαλισμό, ἀφοῦ προηγουμένως ὑπῆρξαν κι αὐτὲς θύματα μιᾶς καθυστερημένης, μισοαποικιακῆς καὶ μισοφεουδαρχικῆς κατάστασης.

* * *

Ἡ δυνατότητα ἄμεσου περάσματος τῶν ἀπανάπτυκτων χωρῶν στὸ σοσιαλισμὸ ἀπορρίπτοντας τὴ φάση τοῦ ἀναπτυγμένου καπιταλισμοῦ, δὲν εἶναι πιὰ μιὰ χίμαιρα. Ὁ Μαρξισμὸς — Λενινισμὸς ἔλυσε αὐτὸ τὸ πρόβλημα στὸ θεωρητικὸ ἐπίπεδο, ἐνῶ ἡ πεῖρα (ἡ προώθηση δηλαδή, στὸ δρόμο τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνάπτυξης μιᾶς σειρᾶς ἀπὸ πρώην ὑπανά-

πτυκτες χῶρες) ἀπόδειξε τὴν ὕπαρξη αὐτῆς τῆς (δυνατότητας) καὶ ἐμπλούτισε παραπέρα τὴν θεωρία καὶ τὴν πρακτικὴ τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς λαϊκοδημοκρατικῆς ἐθνικοαπελευθερωτικῆς ἐπανάστασης.

Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, κάθε πρᾶγμα ἔχει τὴ δική του ἱστορία. Ἡ ἰδέα τοῦ περάσματος τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στὸ σοσιαλισμὸ ἔχει, κι αὐτὴ ἐπίσης, τὴ δική της ἱστορία. Γεννήθηκε τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ εἶχε ἐπεξεργαστεῖ καὶ ἡ θεωρία τοῦ ἐπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ βασισμένη πάνω στὴν ἀνάλυση τῆς ἀνάπτυξης τῶν κυριοτέρων καπιταλιστικῶν χωρῶν. Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐμφανίστηκε αὐτὴ ἡ θεωρία, μερικὲς χῶρες βρισκόντουσαν ἀκόμη στὸ στάδιο τῆς προκαπιταλιστικῆς ἀνάπτυξης. Ὁ Κὰρλ Μάρξ, μελετώντας τὴν ἱστορικὴ προοπτικὴ αὐτῶν τῶν χωρῶν, πρόβαλε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἰδέα τῆς δυνατότητας περάσματος αὐτῶν τῶν χωρῶν στὸ σοσιαλισμό, παρακάμπτοντας τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο «τοῦ αἵματος, τῆς φτώχειας, τῆς μιζέριας καὶ τῆς ἐξαθλίωσης».

Αὐτὸ τὸ πέρασμα καθόλου δὲν ἀποκλείει τὴ δράση τῶν γενικῶν νόμων τῆς ἐξέλιξης τῆς παγκόσμιας ἱστορίας, τὴν συνέχεια καὶ τὴ διαδοχὴ τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν σχηματισμῶν. Ἀντίθετα, μᾶς ἀποδεικνύει πῶς ὁ δρόμος τῆς ἐξέλιξης τῶν λαῶν εἶναι πολὺ πιὸ πλούσιος, πιὸ ποικίλος καὶ «ἐπιδέξιος» ἀπὸ τὴν γενικὴ γραμμὴ τῆς ἐξέλιξης τῆς παγκόσμιας ἱστορίας. Ἐξ ἄλλου, ἂν ρίξουμε μιὰ ματιὰ ἀναδρομικὴ σ' αὐτὴ τὴν ἐξέλιξη, θὰ δοῦμε πῶς μερικοὶ λαοὶ κατόρθωσαν νὰ περάσουν ἀπὸ ἕνα κοινωνικο-οἰκονομικὸ σχηματισμὸ σ' ἕναν ἄλλο παρακάμπτοντας ἕναν τρίτο, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἀναπόφευκτος γιὰ τὴν ὑπόλοιπη ἀνθρωπότητα (2).

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰώνα, ὅταν ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση δὲν ἦταν πιὰ ἕνας ἀπόμακρος στόχος ἀλλὰ ζήτημα ποὺ ἔμπαινε στὴν ἡμερήσια διάταξη τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, ἡ ἀνάπτυξη τῆς μαρξιστικῆς θεωρίας ἔβαζε σὰν πρόβλημα ἱστορικῆς καὶ πρακτικῆς σημασίας τὸ πρόβλημα τοῦ περάσματος τῶν καθυστερημένων χωρῶν στὸ σοσιαλισμό. Οἱ ρεβιζιονιστὲς ὅμως τῆς 2ης Διεθνοῦς, στὸ ὄνομα τάχα τῆς «δημιουργικῆς ἀνάπτυξης» καὶ τῆς θεωρητικῆς «ἀναθεώρησης» τῆς νέας ἱστορικῆς ἐμπειρίας, ἔβαλαν, στὴν ἀρχή, ὑπὸ ἀμφισβήτηση τὴν ἄποψη τοῦ Μάρξ γιὰ τὴ δυνατότητα περάσματος τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στὸ σοσιαλισμὸ (3), μέχρι ποὺ τὴν ἀπόρριψαν, ἔπειτα, ὁλοκληρωτικά.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθῆκες ὑπῆρξε ἀναγκαῖο νὰ ὑποκατασταθεῖ ἡ σωστὴ θέση τοῦ Μάρξ πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Καὶ ἀκόμα πιὸ σημαντικὸ ἦταν, αὐτὴ ἡ θέση νὰ ἐμπλουτιστεῖ καὶ νὰ ἀναπτυχθεῖ ἀκόμα παραπέρα, σύμφωνα μὲ τὰ νέα δεδομένα τῆς ἐποχῆς τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης. Αὐτὸ τὸ καθῆκον ἐκπληρώθηκε μὲ ἐπιτυχία ἀπὸ τὸν Λένιν.

Ὁ Λένιν σύνδεσε τὸ πέρασμα τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στὸ σοσιαλισμό, μὲ τὴν θεωρία τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, μὲ τὴν μετεξέλιξη τῆς λαϊκοδημοκρατικῆς ἐπανάστασης σὲ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, τὴν ὁλοκλήρωση τῆς πολιτικῆς ἐπανάστασης καὶ τὴν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας σὰν ἀπαραίτητο ὅρο γιὰ νὰ ἀνοίξει ὁ δρόμος στὴ δημιουργία τῶν οἰκονομικῶν καὶ κοινωνικῶν προϋποθέσεων τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ὁ Λένιν ἀνάτρεψε τὴν μηχανιστική, ντετερμινιστικὴ ἄποψη τοῦ Κάουτσκι ποὺ κήρυσσε: «Ἂν δὲν ἔχουν ὡριμάσει οἱ οἰκονομικὲς συνθῆκες τότε δὲν πρέπει νὰ φέρουμε σὲ πέρας οὔτε τὴν πολιτικὴ ἐπανάσταση».

Ἡ ἐπιτυχὴς ὁλοκλήρωση τῆς δημοκρατικῆς ἐπανάστασης ἀπαιτεῖ ὅπως ἡ ἐπανάσταση καθοδηγεῖται ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸ κόμμα της καὶ ὅπως ἡ πολιτικὴ ἐξουσία περάσει στὰ χέρια τῶν ἐργαζομένων μαζῶν. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀξίωμα γιὰ κάθε αὐθεντικὴ λαϊκοδημοκρατικὴ ἐπανάσταση, ἂν δὲν θέλει νὰ μείνει στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἀλλὰ ἀντίθετα ἐπιδιώκει νὰ ἀναπτυχθεῖ μὲ συνεχὴ τρόπο ὡς τὴν μετατροπή της σὲ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση, διὰ μέσου βαθειῶν πολιτικῶν, οἰκονομικῶν, κοινωνικῶν, ἰδεολογικῶν, πολιτιστικῶν κ.ἄ., ἀλλαγῶν. Ὅπως βλέπουμε, αὐτὸ τὸ καθῆκον ἀντιμετωπίστηκε ἀπὸ τὸν Λένιν ὁ ὁποῖος, ταυτόχρονα, ἔδειξε καὶ τοὺς δρόμους ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθηθοῦν γιὰ τὴν ἐκπλήρωσή του.

Οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς πρόδωσαν

καὶ διαστρέβλωσαν τὴ λενινιστικὴ διδασκαλία γιὰ τὸ ἄμεσο πέρασμα τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στὸ σοσιαλισμό. Τὴν ἀντικατέστησαν μὲ μιὰ «νέα θεωρία», αὐτὴν τοῦ λεγόμενου δρόμου «τῆς μὴ καπιταλιστικῆς ἀνάπτυξης» (4). Αὐτὸς ὁ δρόμος παρουσιάζεται ἀπὸ τοὺς ρεβιζιονιστὲς σὰν ἕνα μεταβατικὸς σχηματισμὸς ὁ ὁποῖος ὀφείλει, ἂς ποῦμε, νὰ προετοιμάσει τὶς ὑλικὲς καὶ ὑποκειμενικὲς συνθῆκες τοῦ σοσιαλισμοῦ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες ὅπως ὁ καπιταλισμὸς προετοιμάζει αὐτὲς τὶς συνθῆκες στὶς ἀναπτυγμένες χῶρες. Αὐτὸς ὁ σχηματισμός, σύμφωνα μὲ τὸ ρόλο ποὺ τοῦ ἀποδίδεται, περιγράφεται σὰν ἕνα ἀμάλγαμα (συνένωση) καὶ ἕνα μόνιμο καὶ σταθερὸ ἰσοζύγιο ἀντίθετων πολιτικῶν, ἰδεολογικῶν, ταξικῶν καὶ οἰκονομικῶν δυνάμεων, Στὴν οὐσία του, ὁ μὴ καπιταλιστικὸς δρόμος τῶν ρεβιζιονιστῶν, ἀντιπροσωπεύει μιὰν συνηθισμένη καπιταλιστικὴ ἀνάπτυξη, ντυμένη μ᾽ ἕνα ψεύτικο σοσιαλισμό.

* * *

Εἶναι γεγονὸς πὼς οἱ ὑπανάπτυκτες χῶρες δὲν βρίσκονται ὅλες στὸ ἴδιο ἐπίπεδο κοινωνικῆς ἐξέλιξης. Τὰ καθήκοντα ποὺ προβάλλουν γι᾽ αὐτές, διαφέρουν μεταξύ τους καὶ παρουσιάζουν τὰ εἰδικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἱστορικῆς ἐξέλιξης τῆς κάθε μιᾶς ἀπ᾽ αὐτὲς τὶς χῶρες. Εἰδικὰ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ τὶς πιὸ διαφορετικὲς οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς σχέσεις, ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τοῦ πρωτόγονου κοινοτικοῦ συστήματος καὶ τῆς φυσικῆς οἰκονομίας, ὡς τὴν καπιταλιστικὴ οἰκονομία καὶ τὶς καπιταλιστικὲς σχέσεις, περνώντας ἀπὸ τὶς φεουδαρχικὲς καὶ μισοφεουδαρχικὲς σχέσεις. Αὐτὴ ἡ πραγματικότητα ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα οἱ ταξικὲς καὶ κοινωνικὲς δυνάμεις αὐτῶν τῶν χωρῶν νὰ ποικίλλουν ἀρκετὰ ἔτσι ποὺ, αὐτὴ ἡ κατάσταση, νὰ γεννᾶ τοὺς πιὸ ποικίλους πολιτικοὺς καὶ κοινωνικοὺς ἀνταγωνισμούς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, γνωρίζουμε πὼς χρειάστηκε νὰ περιμένουμε αἰῶνες μέχρι νὰ δοῦμε νὰ σχηματίζονται στοὺς κόλπους τοῦ καπιταλισμοῦ οἱ ὑλικοὶ καὶ ὑποκειμενικοὶ παράγοντες ποὺ εἶναι ἀναγκαῖοι γιὰ τὴν σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση καὶ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἔχουμε, ἀσφαλῶς, κάθε δικαίωμα νὰ ἀναρωτηθοῦμε κατὰ πόσον αὐτοὶ οἱ παράγοντες μποροῦν νὰ δημιουργηθοῦν σὲ μιὰν ὑπανάπτυκτη χώρα ὅπου ὁ καπιταλισμὸς βρίσκεται ἀκόμη σ᾽ ἕνα ἀρχικὸ ἢ ἐλάχιστα ἀναπτυγμένο στάδιο συγκρότησης, ἂν ὑπάρχει, γιὰ τὴ δημιουργία αὐτῶν τῶν παραγόντων, ἕνας ἄλλος δρόμος ἐκτὸς τοῦ καπιταλιστικοῦ, καὶ πῶς μιὰ ὑπανάπτυκτη χώρα μπορεῖ νὰ μπεῖ ἄμεσα στὸ δρόμο τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης χωρὶς νὰ περάσει ἀπὸ τὴ φάση τοῦ ἀναπτυγμένου καπιταλισμοῦ.

Τὸ πέρασμα τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν ἄμεσα στὸν σοσιαλισμό, ἀποτελεῖ σήμερα τὴν μοναδικὴ δυνατότητα μιᾶς γρήγορης καὶ ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερο ὀδυνηρῆς κάλυψης τοῦ τεράστιου κενοῦ ποὺ δημιουργήθηκε σ᾽ αὐτές, στὴν πορεία τῆς ἱστορικῆς τους ἐξέλιξης. Παρ᾽ ὅλον ὅτι εἶναι δύσκολο νὰ καθοριστοῦν ἐπακριβῶς ὅλες οἱ συγκεκριμένες μορφὲς αὐτοῦ τοῦ περάσματος, ὑπάρχει, ἐντούτοις, ἕνας δρόμος, ἕνα γενικὸ μέσο καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ ὁλοκλήρωση μιᾶς αὐθεντικῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης. «Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἐπανάσταση ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ μέσο μετασχηματισμοῦ τοῦ κόσμου, τὸν μοναδικὸ δρόμο γιὰ τὴν ἀποτίναξη τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ὑποδούλωσης, ἔχει γίνει σήμερα συνείδηση σ᾽ ἑκατομμύρια ἀνθρώπους σ᾽ ὅλες τὶς ἠπείρους» (5). Τὸ κεντρικὸ καὶ πιὸ ζωτικὸ πρόβλημα αὐτῆς τῆς ἐπανάστασης εἶναι ἡ μὲ κάθε θυσία κατάχτηση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὶς ἐργαζόμενες μάζες μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ **Μαρξιστικὸ — Λενινιστικὸ κόμμα**, καὶ ἡ ἐγκαθίδρυση μιᾶς δημοκρατικῆς δικτατορίας τῶν πιὸ ἐπαναστατικῶν δυνάμεων, δηλ. τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῆς ἀγροτιᾶς. Μιὰ συνηθισμένη ἀστικοδημοκρατικὴ ἐπανάσταση, ἀκόμα καὶ στὴ μορφὴ ποὺ θὰ ἅρμοζε στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, δὲν μπορεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ προετοιμάσει τὴ μετάβαση στὸ σοσιαλισμό. Ἡ ἱστορία τῶν τριῶν τελευταίων δεκαετιῶν μᾶς ἔδειξε πὼς πολλὲς χῶρες τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ ἀπόκτησαν τὴν ἐθνική τους ἀνεξαρτησία μετὰ τὸν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, δὲν μπόρεσαν, ἀκριβῶς γιατὶ ἡ πολιτικὴ ἐξουσία δὲν πέρασε στὰ χέρια τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ **Μαρξιστικὸ — Λενινιστικὸ κόμμα**, νὰ περάσουν στὸ δρόμο τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνάπτυξης, καὶ παρέμειναν οἰκονομικὰ ἐ-

ξαρτημένες ἀπὸ τὸν ἰμπεριαλισμό, μὲ μιὰ νεοαποικιακὴ μορφή.

Σὲ κτυπητὴ ἀντίθεση μὲ τὸν μαρξισμὸ — λενινισμὸ καὶ τὴν ἱστορικὴ πεῖρα, οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς ὑποβίβασαν ὅλη τὴν ἐπαναστατικὴ θεωρία καὶ πρακτικὴ σὲ ἁπλὲς μεταρρυθμίσεις μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ὑπάρχοντος συστήματος. Ὑποστηρίζουν τὴν θέση σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὸ λεγόμενο «Μεταβατικὸ Κράτος» (6), τὸ ὁποῖο εἶναι δυνατὸ νὰ ἔχει ἐπικεφαλῆς, σὰν ἡγέτιδα δύναμη, τὴν τάξη τῶν ἐκμεταλλευτῶν, δηλαδὴ τοὺς μεγάλους γαιοκτήμονες καὶ τὴν ἀστικὴ τάξη (ἀναφέρουμε σὰν παράδειγμα τὶς Ἰνδίες τὴν Βιρμανία καὶ τὴν Μπάγκλα Ντὲς ἐπὶ Μουτζιποὺμ Ραχμάν), μπορεῖ κι αὐτὸ νὰ χρησιμεύσει ἐπίσης σὰν μέσο μετάβασης τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στὸ σοσιαλισμό. Καὶ ἔχουν τὸ θράσος οἱ ρεβιζιονιστὲς νὰ ὀνομάζουν λαϊκὴ ἐξουσία ἕνα κράτος μὲ ἕνα τέτοιο ταξικὸ περιεχόμενο καὶ νὰ τὸ ἀνακηρύσσουν ἱκανὸ νὰ ἀνοικοδομήσει τὸ σοσιαλισμό. Μήπως δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε ἐδῶ μὲ μιὰ ξεδιάντροπη ἀπάτη;

Β΄ ΜΕΡΟΣ — ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ Νο. 4.

Ἐχτύπωση Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Κ.Κ Κύπρου